

TİMAŞ YAYINLARI »64
TARİHİ ROMAN DİZİSİ B8

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Yayınları'na aittir. İzinsiz yayınlanamaz
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

TİMAŞ
BASIM TİCARET VE SANAYİ
ANONİM ŞİRKETİ

Bu Kitabın Serüveni :

Kırık Hançer adlı bu kitap,
Osman Okçu'nun yayın yönetmenliğinde
Tim *Tanıtım* tarafından baskıya hazırlandı.
Kitabın kapak tasarımı Kenan Özcan'a ait
Baskı ve cilt takibi *Ekrem Çalış* tarafından yapıldı
Kitabın kapak baskısı Seçil Ofsette, iç baskısı Ele Ofsette,
cilt işlemleri ise Sistem Mücellitdanesi'nde gerçekleştirildi.
5. Baskı olarak 1999 Şubat ayında yayımlandı.
Kitabın Uluslararası Sen Numarası (ISBN). 975-7544-56-6

Yazışma Adresi: P K. 50 Sirkeci - İstanbul

Merkez: Ankara Cad No: 50 34440 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (0212) 513 84 15-İĞ- 510 65 46

Fax: (0212) 512 40 00 - 664 77 97 - 45i 1! 76

Internet. www.timas.com.tr

e-mail: timas@timas.com.tr

Kırık Hançer

AHMET YILMAZ BOYUNAGA

TİMAŞ YAYINLARI
İstanbul
1999

Ahmet Yılmaz Boyunağa

1935'de Kırklareli'de doğdu. İlk, orta ve lise tahsilini Zonguldak'ta yaptı, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü'nden mezun oldu.

Bursa, Yozgat ve Daday Liseleri'nde, Balıkesir ve Samsun Eğitim Enstitülerinde, Samsun Yüksek Öğretmen Okulu'nda tarih öğretmenliği yaptı.

Samsun 19 Mayıs Üniversitesi Eğitim Fakültesi öğretim üyeliğinden emekliye ayrıldı.

iki çocuk babası olan Ahmet Yılmaz Boyunağa, 1995 yılında vefat etti.

Boyunağa, ardında kendisini hayırla yadettirecek, özellikle gençlerin zevkle okuduğu pek çok eser bıraktı.

Yayınlanmış eserleri şunlardır:

- Zafer Rüzgârları
- Hazin Göç
- Endülüs Şahini
- Kırık Hançer
- Malazgirt'in Üç Atlısı
- Hilâl Uğruna
- Korkusuz Cengaver
- Kan ve Gül
- Fetih Sancakları
- Hind Sularında
- Dağıstan Aslanı

ÇIĞLIK!..

Karşiki tepenin kayalıklarında batarken kanayan güneşin kızıllığı, vadiyi kaplamıştı. Kenarlarından çılgın bir neşe üe fışkırmış zümrüt yeşillikler arasından, kâh görünüp kâh kaybolan dere, tutuşmuş gökyüzünü aksettiriyordu.

Dere boyunu izleyen yolda dört atlı gidiyordu. İki-si önde, ikisi arkada idi. Öndekilerden biri, kırkbeş-elli yaşlarında vardı. Dikkatle düzeltilmiş sakalın çevrelediği çehresi yakışıklı ve yağız idi. Başındaki börkden, üstündeki elbiselerden ve ayağındaki çizmelerden, soylu bir kimse olduğu anlaşılıyordu.

Yanındaki atlı ise çok gençti. Ancak onsekiz-yirmi yaşlarında vardı. Çok yakışıklıydı. Esmer yüzünde; kaşları yay gibiydi. Kara gözleri bir hançer ucu gibi delici idi. At üstündeki gövdesi, sağlam ve kuvvetliydi. Kuzu derisi börküden taşan saçları, omuzlarına dökülmüştü. Sân deve derisinden kıymetli çizmeleri, bir beyzade olduğunu gösteriyordu.

Kılıcı, yayı, gürz ve topuzu atının terkisinde idi. At üzerindeki duruşu onun yaman bir binici olduğunu ispatlıyordu.

Arkadan gelenlerin ise at uşakları oldukları belliydi. Genç atlının arkasından gideni, çok şişmandı. Atı, onu güç taşıyordu. Normal bir at olduğu halde, binicisinin altında küçücük kalmıştı. Başını sallaya

sallaya gitmesinden, dört at içinde, en ağır yükü tanımanın talihsizliğini kabul etmiş ve hayatından bezmiş bir hal vardı zavallıda.

Şişman binicinin, gayet gülünç yüzü ve şakacı bir görünüşü vardı. Atının terkinde sallanan kılıcı ve yanındaki silâhşörler olmasa; kasaba pazarına yumurta, tavuk, süt, yağ ve yoğurt götüren, babacan bir köylü zannedilebilirdi.

İkide birde, yanındaki arkadaşına heyecanlı heyecanlı bir şeyler söylüyor, öteki de gülerек onu dinliyordu.

Şişman binicinin yanındaki atlı ise, halkımızın: «Hiç ekmek yememiş» dediği cinsten biri idi. Çiroz gibi kuruydu. Çok sinirliye benziyordu. Fakat, yüzünden, zeki ve şakacı olduğu da, anlaşılıyordu. Bir aralık, arkadaşının söylediği bir söz üzerine gürültülü kahkaha kopardı.

Dalgın dalgın giden öteki atlılar, merakla başlarını ona çevirdiler. Genç olanı sordu:

— Ne o Aziz? Niye güldün yine?

— Beyim!.. Sungur gene acıkmış!.. Şu deredeki bütün balıklar tutulmuş olsa, hepsini bir oturuşta yiyebileceğini söylüyor.

Genç binici gülümsedi:

— Sungur bu!.. Yer mi yer!..

Adının Sungur olduğu anlaşılan şişman binici atıldı:

— Yok Beyim yok!... Aziz yanlış anladı. Şişiriyor. Ben şu dirseğe kadar olan kısımdaki balıklar için söylemişim.

— Yani az yer mi orası be Sungur? Az mı balık vardır orada?

— Az ya Beyim!.. Ne kadarcık balık vardır ki o kısımda?.. Sekiz on okkayı geçmez.

Yaşlı binici söze karıştı:

— Sen mi bu kadar balığı yersin-, yoksa o kadar balık mı seni?... Onu ancak Allahu Teâlâ bilir.

Sungur ağzını şaplatarak cevap verdi:

— Ben balıkları yerim beyim. Hele közde pişmiş olursa.

— Bre pisboğaz Sungur!.. Onu ancak Allahü Teâlâ bilir. Bilmez misin ki «oburlar dişleri ile mezarlarını kazarlar.» Daha dün akşam yediğin geyik etinden, tahtalı köyü boylayacaktın be! Çektiğin sıkıntıyı ne çabuk unuttun.

— Aman Beyim! Yiyen de gidiyor, yemeyen de. Hiç olmazsa gözüm arkada kalsın. Ben, yeyip de gidenler arasında olmayı isterim doğrusu.

Hepsi, bu söze gülüşüler.

Aziz, bu defa da Sungur'un atını şikâyet etti:

— Beyim!.. Atı da çok obur. Aynı Sungur gibi... Bir arada yediklerinde, bizim atlara bir şey bırakmıyor! Silip süpürüyor bizim atların yiyeceklerini de...

Genç binici, bir kaşını kaldırarak güya kızmış gibi söylendi:

— Şimdi anladım!.. Bazan benim Kasırga halsiz halsiz gidiyor. Demek Sungur'un atı, onun hakkını yediği içinmi\$!.. Ayırın keratayı... Bir daha ayrı yersin.

— Zaten ben de, artık öyle yapmaya başladım ya Beyim. Beni düşündüren başka bir mesele de var..

— Neymiş o?

— Atını da bu derece obur alıştırmak Sungur'un basma acaba dert açmayacak mı? Bir gün çölde kaldıklarını düşünelim. İkisi de açlığa dayanamazlar. Bu durumda, acaba Sungur mu atını yer; yoksa atı mı Sungur'u?.. Ne zamandır düşündüğüm halde, çöze-medim bunu.

Bu sözlere Sungur cevap verdi:

— O zaman da Allah Kerim!.. Yalnız sana tavsiyem, atımla aç kaldığımız zaman, sen yanımızda bulunma. Çünkü obur obura dokunmaz. Ben seni, atım da senin atını yeyiverir-, olur biter. Bizi doyurmazsınız ama, hiç olmazsa açlıktan ölmekten kurtuluruz ya...

Tekrar güleştüler. Sungur, tekrar bir şey söyleyecekti ki, acı bir kadın çığlığı duyuldu.

Hepsi bir anda, atlarının gemlerini çektiler. Cins ve talimli oldukları anlaşılan atların kulakları dikildi. Toynaklarını adeta toprağa gömdüler. Atlarının solumaları bile durdu.

Çığlık ikinci defa ve daha hızlı duyuldu. Genç binici yanındakine döndü:

— Yardım isteyen bir kadın sesi!.. Hem de pek yakında!.. Ben gidiyorum! ,

Yaşlısı başını salladı:

— Evet Ömer!.. Yalnız dikkatli ol!..

Ömer, atına topuğu ile hafifçe dokundu. At, sudaki bir balık gibi ileri süzüldü. Toynaklarından çıt çıkmıyordu. O kadar güzel bir attı ki, yüzlerce atın arasında seçilebilirdi. Köpük gibi beyaz yelesi ve kuyruğu rüzgârda dalgalanıyordu. İnce ve zarif bacakları, sanki yere basmıyordu da kayıyordu.

Ömer ve atı, üstü yeşilliklerle örtülmüş bir buroda kayboldukları zaman, diğer atlılar da arkalarından at sürdüler. Burunu dönünce, yolun alt tarafındaki düzlükte, kaçan bir kadın ve onu kovalayan, yedi sekiz hintli silâhşor gördüler.

Bir an durup, ne yapacağını kararlaştıran Ömer, topuklarıyla atının karnına dokundu. Savaş kokusu almış olan cins at, acı acı kişnedi. Sonra, bir hayâl gibi çimenler üzerinde kaydı.

Kadını takip edenler, başlarını kişnemenin olduğu yere çevirdiler. Fakat, o zamana kadar Ömer yanlarına varmış, gemleri kısarak atını durdurmuştu. Yaşlı ve iriyarı yol arkadaşı ve arımdakiler, yol kıvrımında bekliyordılar.

Kadını takip eden hintli silâhşörler, Ömer'e baktılar. Kadın, eteklerini tutarak, Ömer'in yanına koştu. Bu, başından başörtüsü düşmüş, saçı-başı dağılmış genç bir kızdı.

Ancak, onbeş-onaltı yaşlarında vardı. Gözleri kap-kara ve ışı ısıldı. Kiraz kırmızılığmdaki dudaklarının arasında, bir sıra inci gibi parlayan dişleri görünüyordu.

Koşmanın verdiği yorgunlukla sık sık soluyordu. Üst dudağı terlemiş, gözleri nemlenmişti.

Eteğini bırakarak, üzeniye uzandı.

— Yiğit!.. Allah aşkına yiğit! Kurtar beni bunların elinden! Ummadığın bir mükafata kavuştururum seni!..

Kız, bunları söylerken, gözlerinden yaşlar dökölüyordu,

Ömer, atının üzerinde dikleşti. Gözlerini karşıındaki adamlardan ayırmadan:

— Merak etme bacı!., dedi. Allah'ın izniyle, gücümüz yeter buna. Sen ağlamayı kes hele!

Sekiz hindu atlısı, atlarını sürerek Ömer'in etrafını çevirdiler. En irileri, böğürür gibi bir kahkaha attı:

— Bu süt kuzusu da nerden çıktı be?.. Biz kiminle karşılaşmışız da farkında değiliz. Gücü, kızı kurtarmaya yetermiş. Acaba kaçmaya yetecek mi ha, ne dersiniz?

Hepsinden gürültülü birer kahkaha koptu. Kısa boylu ve kulaklarında küpeler sallanan biri:

— Buna kendi ayağı ile gelen kısmet derler. Kızı kurtarayım derken kendi canından ve atından olacak budala! diye bağırdı. Sana ne derler süt kuzusu? Ne derler ha?

Ömer, gülen adamları, sert bakışlarla süzdükten sonra cevap verdi:

— Güçsüz bir kıza yiğitlik taslayanlara, adımı değil ancak şu çeliğin soğuk ucunu tanıtırım. Kanlarınızın rengini görmek istemiyorsanız, toplayın kuyruğunuzu.

İri adam, halâ gülmesine devam ederken, arkadaşlarına dönüp tekrar alaylı alaylı böğürdü:

— Toplayın kuyruğunuzu edepsizler!.. Toplayın... Toplayın bakalım... Büyük bir yiğit karşısında olduğunuzu görmüyor musunuz?

Sonra Ömer'e döndü. Alaylı bir sesle.

— Bu köpeklerin edepsizliğine bakmayınız beyzadem! Hepsi budaladır bunların. Sizi tanıyamamışlar. Ben öyle miyim? Bir bakışta karşımdakinin ne olduğunu şıp diye anlarım. Sizin, büyük ve hem de çok büyük bir yiğit olduğunuzu, bakın nasıl anladım. Beyzadem! Yoksa siz Gazneli Mahmud olmayasmız?...

Bu sözlere, arkadaşları katıla katıla gülerlerken, Ömer de, alaylı bir sesle cevap verdi:

— Hayır! Çok anlayışlı ve zeki adam! Gazneli Mahmud, sizin efendilerinizi, yani racalarınızı terbiye etmekle meşgul. O, sizin gibilerle uğraşmaya tenez-zül etmez. Sizin gibilerin terbiyesini de bizim gibi erlerine bıraktı.

Karşısındaki yere tükürdü. Bu defa ciddileşmişti.

— Bir Kalaç Türk'ü... Bir Müslüman demek.

— Ha şunu hileydiniz; yalnız buldukları kızlara yiğitlik taslayan dinsiz hindular!

Kollarında, gümüş pazubentler bulunan iri hindu, bir an durdu. Düşündü, sonra, kamçısıyla ilerde, atlarının üzerinde birer heykel gibi duran, üç atlıyı gösterdi:

— Onlar niye gelmediler, onlar!.. Neden seni ile-ri sürdüler? Kendilerine güvenemediler mi yoksa?..

— Benim sizlere yeteceğimi düşündüklerinden. Kendileri de gelirlerse, kılıçlarınızı titrek ellerinizle çekemezsiniz diye... Yoksa onlara, bu iyiliklerinden dolayı teşekkür mü edeceksiniz?..

Hindu birden sertleşti:

— Artık şaka yeter! Atla atından! O güzel atı bize bırak. Sonra.

— Evet sonra?..

— Ayaklarımıza kapan! Ağla! Yalvar! Âf dile! Belki o zaman canına kıymayız.

— Peki ne yaparsınız?

— Köle olarak yanımızda tutar, ölünceye kadar uşaklığımızı yaptırırız.

— Ooo çok da insafsızmışsınız. Ama bu isteğiniz kursağınızda kalacak hindu başı. Bilmezmisin ki, Türkler at uşaklığı yapmaz, yaptırır!...

— Çok da konuştun süt kuzusu. Yeter artık. Şimdi, o uzun dilini kopartmadan ve kemiklerini kırma-dan atla atından.

— Peki!.. Gel eğil de sırtına basıp ineyim.

iri hindu müthiş sinirlendi. Ömer'e doğru atını tepti.

SİVA NİN FEDAILERİ!

Ömer'den yardım istemiş olan kız, onun çok genç olduğunu görünce, hayâl kırıklığına uğramıştı. Şimdi de, onun başına kendi yüzünden bir kötülük geleceğini anlayarak, eteklerini toplayıp Ömer'in arkadaşlarına koştu.

Böylece de, hayran kalınacak ve eşine bir daha rastlanmayacak dövüşü kaçırmış oldu.

Ömer, üzeniyi tutmak isteyen adamın, bir fil bacağı kalınlığındaki iri kolunu yakalayıp, öyle bir çekti ki, hindu silâhşoru, tepesi aşağı uçurdu.

Birden ayağa fırlayan hindu silâhşor:

— Bre koman it yavrusunu!... öldürmeden yakalayın, kanını içeyim! diye haykırırken belinden kılıcını çekti. Yedi hindunun mahmuzladıkları atlar, kişneyerek saldırdılar.

Ömer, derhal eğildi. Çizmesinin içindeki hançeri çekerek en öndekine fırlattı. Kılıcını indirmek üzere bulunan hindunun boğazına giren hançerin, ucu, ensesinden çıktı.

Hindu, acı bir çığlık koparıırken, kılıcı aşağı düştü.

Diğer olaylar da göz açıp kapayacak kadar çabuk geçti.

Ömer, o zamana kadar görülmemiş tarzda küncü-

nı döndürerek, atını sürdü, iki hindu arasından geçerken, iki acı çığlık ortalığı inletti. Atlar, elleriyle göğüslerinde açılan kılıç yaralarını tutmuş hindulan, yel gibi uçurup gittiler.

Diğer hindular, canavar görmüş çocuklar gibi, çığlık çığlığa atlarını teperek kaçıştılar.

Bu esnada, kılıç şakırtılarını duyan kız, yanma vardığı yaşlı atının bacaklarını küçük yumruklanyla döverek:

— Kurtar onu, korkak adam!.. Git kurtar onu!.. Genç çocuğu salar da niye ardında saklanırsınız? Sen de katılsana dövüşe!.. Yiğitlik yok mu sende?.. Deyip duruyordu.

Bir elini beline koymuş, diğerleriyle de bıyıklarını sıvazlayan atlı, gözünü dövüşten ayırmadan cevap veriyordu:

— Dur hele kızım!.. Dur hele!.. Eğer o kadar üzül-dünse sen kurtar!..

Heyecanlanarak da kendi kendine söyleniyordu:

— Bu vuruş olmadı Ömer, olmadı!.. Ha aferin tamam. İşte böyle vuracaktın!

Hindu silâhşörlerin kaçmasından sonra, Ömer atından atladı. Reisleri olduğu anlaşılan iri hinduya doğru yürüdü. Adam dişlerinin arasından şaşkınlık ve kinle homurdandı:

— Siva kahretsin seni!.. Nesin sen?.. Bir ejder mi? İlâhlardan birinin oğlu mu? Bu ne cesaret?.. Bu ne hız?.. Bu ne kuvvet? Yoksa İndra'nım şimşeği mi-sin sen?..

— Hayır!.. Senin gibi bir insan!.. Yalnız Müslü-man bir Türk... Senden farklı tarafım da bu..

— Siva'ya andederim ki, senin gibi bir kimse görmedim şimdiye kadar. Söyle, söyle adını sanımı!..

Soyun sopun nedir?.. Baban kimdir? Sen öyle basit bir er değilsin.

— Dedik ya!.. Ben Müslüman Türk'üm. Gazneli Mahmud'un çağrısına, cihad için koşan Müslümanlardan sadece biri... Bir Kalaç Türk'ü.

— Yiğit!.. Beni basit bir kişi sanma!.. Siva'nın muhafız kuvvetleri komutanıyım ben. Gel, Siva'nın hizmetine alayım seni. Sana aklının alamayacağı kadar altınlar, mücevher ve ipekliler verelim. En güzel kızlardan beğendiklerini seç.. Saraylar..

Ömer, adamın sözünü kesti:

— Behey hindu, sen neler diyorsun?.. Siva dediğin mabudunuzun, putunuzun yanına varsam, onu korumak şöyle dursun, ilk darbeyi ben vurarak kırarım. Vereceğiniz altın ve mücevheratı varın başınıza çalın.

Gücü ne kendini korumaya, ne de başkasına yardıma yetmeyen, ellerinizle yapıp taptığınız putunuzun hizmetine çağıracağınıza, sapıklıktan vaz geçin de, gerçek Allah'a, doğmamış ve doğurmamış, eşi ve benzeri olmayan ortağı bulunmayan, gücü her şeye yeten Yüce Yaratıcıya imân edin.

Hindu, büyük bir kızgınlıkla ve deliler gibi bağırdı:

— Çocuk!.. Çocuk sus!.. Çarpılırsın. Siva, o büyük ilâh hakkında kötü söz söyleme.

Zekâyı kanatlandıran kim?.. Soluk kimin armağanı?.. Söylediğimiz bu sözler kimin Siva'nın o büyük mabudun değil mi?.. Gazneli Mahmud'unuzun kazandığı o zaferler Siva sayesinde olmadı mı?.. Siva kızdığı diğer hindu mabudların cezalandırmak için, Gazneli Mahmud'u sürmedi mi üzerlerine?..

— Bana bak akli başından bir karış yukarıda

olan hindu! Bu saçma sapan konuşmalarına ve sapıklığa devam edersen, çarpılan sen olacaksın... Hem de şu ellerle..

Ömer, ellerini gösterdi. Sonra sözüne devam etti:

— Sapıklıktan vaz geç ve tövbe et. Müslüman ol. Hem dünya saadetine ve hem de âhiret saadetine kavuş. Elle yapıp taptığınız o putlardan vazgeç.

— Demin kazara öldürdüğün arkadaşlarım mı verdi sana böyle konuşmak cesaretini?.. Yoksa apan-sızın kolumu çekerek beni düşürmen mi?..

— Hele bu konuşmalarına devam et de, o zaman anlarsın, kaza mı yoksa güçle mi olduğunu!.

— Tamam.. Siva'nın gücünü ispatlayacağım sana. Ayaklarımın altında can çekişirken, Siva'nın mı, yoksa senin Allah'ının mı daha kudretli olduğunu anlayacaksın.

Bu sözleri söyleyen hindu, hırsla kılıcının kabzasını sıktı. Yan gözle de, Ömer'in boş bir ânını kollamaya başladı.

O anda, az önce vurulmuş bir hindunun atı, şaşkın şaşkın dolaşırken Ömer'in arkasından geçti. Peşinden, ayakları üzenkiye takılmış, başı yerde sürünen bir cesed sürüklüyordu. At gürültüsü üzerine Ömer, başını döndürdü. Bu fırsattan faydalanan hindu:

— Ya Siva! kollarıma güç ver! diyerek kılıcını hızla indirdi. Bu vuruştan Ömer'in kurtulması imkânsızdı.

Acı bir çığlık duyuldu.

Çığlığı, Ömer'in arkaşadı olan yaşlı binicinin yanındaki kız atmıştı. Bu vuruşla Ömer'in öleceğini sanmış, heyecanına hakim olamamıştı.

Fakat, umulmadık bir şey oldu. Bu da, Ömer'in, önceki dövüşte, kazara bir yiğit olmadığını ispatladı.

Ömer, şimşek gibi bir hızla, hindunun kılıcını karşılamıştı. Sonra, aynı hız ve büyük bir ustalıkla, karşındakinin kılıcını yana fırlatırken, silâhını düşmanın göğsüne sapladı.

Koca adam, inanmaz gözlerle Ömer'in yüzüne baktı. Elindeki kılıç yere düşerken, yavaş yavaş diz çöktü.

— Siva!.. Siva güçsüzmüş!. Niye, ama niye?., diye mırıldandı. Dudaklarından kan sızdı. Boş bir çuval gibi yere yıkıldı. Biraz titredi. Sonra katıldı kaldı.

ORMANDA BİR GECE

Ömer, bir ıslık çalarak atını çağırdı. Sonra geminden tutarak arkadaşlarının bulunduğu tarafa yürüdü.

Kız, şaşkın ve hayran gözlerle Ömer'e bakıyordu. Ömer, önlerinde durdu. Kılıcını çimenlere silerek, kınına soktu. Yaşlı biniciye sordu:

— Bekir emmi! Hava kararmadan yola düzülecek miyiz? Ne dersin?

— O önemli değil. Bu civarda'da geceleyebiliriz, önemli olan çarpışma sırasında yaptığın dikkatsizlik.

— Ne gibi?

— Ne gibisi var mı? Bilmiyor musun?.. Adamla karşı karşıya iken, başını niye geri çevirdin. Bu yüzden nereden ise kılıçla ikiye biçilecektin.

— At geliyordu... O gürültü şaşırttı beni.

— Sana söylemiştim Oğul!.. Halâ söylerim. Daima da söyleyeceğim. Sadece kuvvet ve hüner yetiştirmez. Tedbir, en gerekli unsurdur bir silâhşor için... Tedbir, en büyük güçtür. Düşmanın karşısında daima dikkatli ve tedbirli olmak gerektir. Düşmanın sinek bile olsa, onu küçük görme. Düşman karşısında daima tetikte bulun.

— Ben, zaten hep tetikte idim. Adamın gözlerinden beni oyalamaya çalıştığını anlamıştım.

— Ne ise!... Bir daha, daha dikkatli olmam te-

menni ederim. Şimdi de bu hanım kızın derdini anlayalım hele.

Onların konuşmalarım ses çıkarmadan dinlemiş olan kız, söze karıştı:

— Yiğit!., bu iyiliğinizi hiç bir zaman unutamam. Babam da öyle... Babam ünlü bir beydir. Sizi mükâfatsız bırakmaz.

Başını sardığı portakal renkli başörtüsü, bir alev gibi yüzünü çevirmişti. Ömer'in yüzü kızardı.

— Biz bunu mükâfat almak için yapmadık. Allah rızası için yaptık. Sizin hareketlerinizden müslüman olduğunuzu zannediyorum. Bir müslüman kızını hindulann elinden kurtarabilmiş olmak, benim için en büyük mükafattır.

Bekir Bahadır söze karıştı:

— De bakalım kimsin?... Bu adamlar seni niye kaçırmak istiyorlardı.

— Bir bey kızı!... Adım Gülnihal!..

— Anladık!.. Ama soruma tam cevap değil bu!.. Nerelisin? Seni neden kaçırmak istediler?

Kız birden irkilir gibi oldu. Bir an durdu. Konuşup konuşmamakta kararsız gibi kaldı. Sonra:

— Gazne'liyim! dedi. Kırdaki geziyordum. Yanımda dadım ve üç muhafızım vardı. Hindular, birden saldırdılar. Yanımdakileri öldürdüler. Muhafızlarım seçme silahşörlerdi. Fakat, bunlar onları iki yandan çevirdiler. Hoş... Ömer Bahadır da, onlardan baskın çıktı ya... Ne ise!. Hindular beni yakaladılar. İki gündür yoldayız. Bugün, onların dalgınlığından faydalanıp kaçmak istedim. Gerisini de siz biliyorsunuz işte..

Sormak ayıp olmasın ama siz kimsiniz? Nereden gelip nereye gidiyorsunuz? Kurtarıcılarımı tanımak isteğimi, uygun bulursunuz sanırım.

— Benim adım Bekir!.. Bekir Bahadır derler bana. Bu delikanlı da, yeğenim Ömer'dir. Bu yiğitler de at uşaklarımız Sungurla Aziz... Sultanımız Gazneli Manmud'un Hind seferlerine katılmak için Gazne'ye gidiyoruz. Kalaç Türklerindensiz.

— Bana yaptığınız iyiliği ömrüm boyunca unutamam. Sağolun.

— Bunlar Siva'ya tapanlar. Bu putperest tundular, buralara kadar nasıl gelebilmişler acaba?.. Onların Gazneli Mahmud'dan ödleri patlar. Gazne şuurlarından içeri girip sizi kaçırmaları çok önemli bir sebepten olsa gerek. Hem, hepsinin de seçme silahşörlere oldukları belli.

Kız omuzlarını silkti:

— Bilmem ki!..

— Baban kimdir?.. De bana!.. Ben beylerin çoğunu tanırım. Çoğu da arkadaşımıdır.

Kız anlaşılan babasının kim olduğunu söylemek istemiyordu. Kaçamak bir cevap verdi:

— Babam, büyük bir beydir. Emrinde pek çok er bulunur.

Sungur, koca göbeğini hoplata hoplata güldü:

— Nasıl olsa doğrusunu bilen yok. Uydur uydur söyle. Nerede ise, «Gazneli Manmud'un kızımı» diyeceksin.

Bunu duyan kız, çok sert bir şekilde başını çevirerek ona baktı.

— Bu sözü bir defa ettin, ikinci defa etme!... Dua et ki Gazne'de değiliz.

Bu söz, bıçak ucu gibi keskin ve sertti. Sungur'un gülmesi yüzünde dondu kaldı. Sırtından soğuk bir ter boşandı.

Aziz, onun bu haline kıs kıs güldü. Börkünü arkaya iterek başını kaşıdı.

Bekir Bahadır, soğuk havayı dağıttı:

— Şimdi Gazne'ye döneceksiniz değil mi?

— Evet!.. Lütfen götürmek zahmetine katlanırsanız;

— Zahmet ne demek kızım. Nasıl olsa biz de oraya gidiyoruz. Yalnız oldukça yorgun olduğumuzdan" geceyi burada geçirmemiz gerekli. Allah kısmet ederse, yarın sabah yola çıkarız.

Hey Sungur! Aziz!.. Şöyle rahatça mola verebileceğimiz bir yer seçin. Vurduğumuz ceylanı burada yiyelim.

Sungurla Aziz, konaklayacakları bir yer aramak için giderlerken, Sungur:

— Gördün mü kızı? dedi. Sanki bir prenses?

— Fakat çok soylu bir kız olmadığım da, iddia edemezsin! Nasıl?.. Bir bakışıyla gülmeni kesiverdi!

— Hadi be sende!... Benim gülmem zaten kesilmişti. Ondan mı korkacağım.

At uşakları, şakalaşarak geceleyecekleri yeri araştırırken, Ömer yanındaki kıza döndü:

— Siz hanımlar, oturulacak yeri daha iyi seçersiniz. Arzu ederseniz üçümüz birlikte böyle bir yer araştıralım mı?

Kız kızardı. Sonra gülümseyerek başını salladı.

Birlikte, nehir boyunca çimenlerin üzerinde yürüdüler. Güneş, huzur veren bir renk cümbüşü içinde batıyordu. Gölgele gitgide uzamıştı. Nehir, kaya parçalarının üzerinde minik şelaleler meydana getirerek akıyordu. Bu akarsu, bazı yerlerde durgunlaşmış otlar ve çalılıklar vardı. Bir çalı demetinin üzerine basan Ömer-

— Dikkat edin!... Buradaki çalılar ayaklarınızı yırtabilir, dedi.

Kız ayağındaki terlikleri işaret etti. Ömer, kızın ayağındaki terliklerin ; sırma ile işlenmiş olduğunu gördü. Ve onun alelade bir kız olmadığını anladı.

Orman çok güzeldi. Arada sırada önlerinden uçan papağanın ötüşünü duyuyorlardı.

Ağaçların seyrekleştiği bir yere geldiler, önlerinde geniş bir çimenlik uzanıyordu. Burada, nehir daha da güzelleşmişti. Büyük bir şelale olan su, geniş bir gölcük yapmıştı. Bu billur göl, kayalık bir yataktan sularını aşağıya akıtıyordu. Öyle bir tatlı akış ki, insanda, başını akan suya daldırıp kana kana içmek isteğini uyandırıyordu.

Kız hayran hayran akan suya baktı. Sonra, küçük bir çocuk gibi hafifçe eteğini kaldırarak koştu. Terliklerini kıyıda çıkardı. Taş yatakta akan suda yalınayak dolaştı. Ayak bileklerine kadar yükselen su, serin ve ferahlatıcı idi. Biraz daha suda durduktan sonra, neşeli bir sesle:

— Cennet gibi burası!.. Oh!.. Ne kadar güzel yermiş., diye çılgık attı.

Onun neşesine, Ömer de katıldı. Issız ormanların ve çayırların arasından, kıvrıla kıvrıla ve neşe ile akan sulara sevgi ile baktı:

— Temizliğin, saflığın ve güzelliğin türküsünü söylüyor. Önemli olan onun dilinden anlamak.

— Ömer Bahadır!.. Kılıç ve hançerin dilinden anladığınız kadar, derelerin, kırların dilinden de anlıyorsunuz.

— Ben, saf ve temiz bir ormanda baharın ve kışın, türkülerini söyleyen bir akarsu kenarında büyüdüm Gülmhal... Kuşlar^ geyikler arkadaşlarım idi. Amcamın toprakları çok geniştir.

— Babanız ve anneniz yok mu?

— Ben çok küçükken ölmüşler. Anamı doğduğum sırada kaybetmişim. Babam da, ben iki yaşında iken hindularla yapılan bir savaşta şehit olmuş.

— Çok üzüldüm.

— Rica ederim!. Ne dersiniz, burada konaklayalım mı? Beğendiniz mi?

— Tabii.. Çok.. Hem de pek çok beğendim. Fakat yine de, burada geceleme hakkındaki kararı siz veriniz. Sizin tecrübeniz vardır. Benim kurtarıcım sizlersiniz. Ben sizlere bağlıyım.

— Ne münasebet.. Bakınız, ikide-birde, kurtarıcım filan dersiniz, alay ettiğinize inanacağım. Bırakınız artık o meseleyi..

Kız gülümsedi:

— Peki öyle ise. Fikrimi sordunuz. Ben de burada kalmanın uygun olacağını söyleyeyim.

— Anlaştık!.. Sungur'la, Aziz'i de çağıralım. Siz bizi burada bekleyin.

Bunu söyleyen Ömer ve Amcası kızı orada bırakarak, arkadaşlarını bulmaya gitti.

Ömer ve Bekir Bahadır'ın arkasından bakan kız, bir an dalgınlaştı. İçinde tatlı bir heyecan vardı. Burası ne kadar güzel bir yerdi. Ve her şeyden güzeli, kendisini kaçırın hindulann elinden kurtulmuş olmasıydı. Müslüman erler de, kendisini himayelerine almışlardı. Onlar yetişmeselerdi, şimdi hali ne olurdu?

Kız, gözlerini bir müddet daha etrafta gezdirdikten sonra, Yüce Allah'a sessizce dua ve niyazda bulundu.

Az sonra, Ömer, amcası Bekir Bahadır ve at uşakları görüldü. Kızla karşılaşmadan evvel, vurdukları bir ceylan, Aziz'in atının arkasında idi.

iki at uşığı, oturulacak yerlere örtüleri serdikten sonra, nehrin aşağısında, mola yerinden uzakta, ceylanı kesip soydular. Ceylandan kestikleri parçaları mola yerine getirdiler. Güzel kokulu dallar seçerek tutuşturdular. Etleri kaim bir sırığa geçirerek pişirdiler. Mis gibi bir koku ormana yayıldı. Sungur, ateşte cızırdayarak pişen ete iştahlı iştahlı bakarak yutkunuyordu. Hepsi onun sabırsız haline gülmeye başladı. Fakat, diğerlerinin de, Sungur'dan farkları yoktu. Arkadaşları da acıkmış ve sabırsızlanmağa başlamışlardı. Hele, Gülnihal... O belki de hepsinden fazla acıkmıştı. Çünkü iki gündenberi üzüntüden ağzına bir lokma bile girmemişti. Şimdi kurtuluşun verdiği sevinçle iştahı çok açılmıştı.

Nihayet, etler nar gibi kızardı. Bir daire çevirerek, neşeli bir şekilde karınlarını doyurdular. Kokulu dallar, ete çok lezzet vermişti.

Yemek bittikten sonra, Bekir Bahadır'ın şükür duasına katılarak, Allahu Teâlâya hep birlikte şükür ettiler. Sonra dört yiğit, abdest aldılar. Kibleyi tayin ettikten sonra Bekir Bahadır'ın imamlığında bir cemaat teşkil ettiler. Hep birlikte akşam namazını kıldılar.

Gülnihal de, nehrin aşağısında abdest almıştı. En arkada, o da cemaata katılarak namazını kılmıştı.

Yatsı namazına kadar oturdular. Kıza, uzakça ve emniyetli bir yere, yatması için yer hazırlamışlardı. Yatsı namazından sonra, erkekler nöbetleşe yattılar. Gülnihal, yatar yatmaz uyumuştı.

YİĞİTLER ŞEHİRİ GAZNE

Sabahleyin dinlenmiş olarak uyandılar. Irmakta abdest alarak, sabah namazlarını kıldılar. Geyiğin kalan parçalarını da yedikten sonra yola çıktılar. Fazla atları olmadığı için, Gülnihal bir ata, diğerleri de üç ata nöbetleşerek bindiler.

Orman çok sakindi. Güneş ışığı, ağaçların yaprakları arasından ince şeritler halinde çimenlerin üzerine süzülüyordu. Biraz ilerleyince kuş cıvıltıları ormanı kapladı.

Gazne'ye -kadar yolculukları iki gün sürdü. İkinci gün öğle vakti, bir tepeye vardıklarında, Gazne göründü.

Şehire yaklaştıklarında, Gülnihal bir eliyle yüzünü kapatmaya başladı. Şehir kapısından girerlerken, yüzünü göstermemek için büyük gayret sarfetti.

Şehir çok kalabalıktı. Hind Gazalarına katılmak için gelmiş, Türkler, İranlılar, Hintli Müslümanlar sokakları doldurmuştu. Atla gitmek güçleşmişti. Bu yüzden erkekler atlarından inmişlerdi. Sadece Gülnihal attı idi. Ömer, atın gemini çekerek önden gidiyordu.

Bir aralık Gülnihal'in attan kayarak:

— Hey!.. Dur!. Nereye gidiyorsun? demesine fırsat vermeden, koştuğunu bir sokakta kaybolduğunu gördü. Ömer, Gülnihal'in kaybolduğu sokağa giderken, Bekir Bahadır:

— Ne oldu? Ömer? diye sordu.

— Gülnihal!.. Gülnihal gitti!...

Bekir Bahadır, Ömer'in atma baktı. Gülnihal'in olmadığını görünce durumu kavradı.

— Kendisi bilir... Kaçan kızın ardından gidilmez oğul!... Biz kendisini, ailesine kendi ellerimizle teslim edecektik. Ama, o bu şekilde gitmeyi uygun bulmuş olacak. Böylesi daha iyi.

— Evet, böylesi daha iyi.

Bunu söylerken Ömer'in sesi biraz boğuk çıktı. İçinde bir kırıklık hissetti. Gülnihal'in «Allahaismarladık» bile demeden gitmesi onu üzmüştü. Fakat kendini çabuk toparladı.

Gazne sokakları çok güzeldi. Yollar, temiz ve bakımlı idi. Gazne çok büyük ve zengin bir şehirdi. Ömer, güzel ve büyük evleri, Evlerin arasında yer yer yükselmiş' çini kaplı minareleri ve cami kubbelerini hayran hayran seyrediyordu. Şehirde ne büyük haşmet ve güzellik vardı.

önce bir hana gittiler. Atlarının bakımını Sun-gurla, Aziz yaparlarken onlar şehiri gezmeye çıktılar. Ömer, Gazne'nin büyüklüğü ve güzelliği karşısında şaşırılmıştı.

Amcası, onun etrafa hayran hayran bakışlarını görünce, göz kırparak sordu:

— Ne o Ömer? Bakıyorum şehri çok sevdin. Ama haklısın da. Gerçekten de, görmeyeli Gazne şehri, bir başka güzel olmuş. Çocuk güzelliğinden silkinip olgunluğa ermiş güzel bir insan gibi...

— Acaba, sadece Hindistan'a yapılan gazalarla elde edilen altınlarla mı süslendi bu şehir?

— Yok oğul? Gerçi cihadda elde edilen ganimetlerin faydası inkâr edilmez ama; Gazne'nin zenginliği adil ve akıllı bir idareden ileri geliyor.

— Nasıl bir idare ki bu... Şehir altınla bezenmiş gibi parlıyor; halkın yüzü gülüyor; şehirden bolluk ve bereket fışkırıyor.

— Oğul!.. Sultanımız Gazneli Mahmud ve onun babası Sutlan Sevüktekin idaresindeki ülkelerde tam bir huzur ve güven sağladılar. Gazne Devletinin hâkim olduğu yerlerde derebeyi ve beyler arasındaki kavgaları sona erdirdiler. Bâtını, İsmâîlî ve Karmatî gibi bozuk mezheplerin perdesi altındaki ayaklanma ve soygunculuklar da, artık bu ülkede işlemez oldu. Herkes, rahat rahat çalışmakta ve çalıştıklarının da mükâfatını görmekte... Böylece ülkenin kalkınması ve zenginleşmesi de sağlanıyor.

Ticarete gelince: Diyebiliriz ki, bugün Gazne Şehri, Çin'le batı ülkeleri arasında yapılan ticaretin kalbi durumundadır. Horasan ile Hindistan arasında işleyen kervanlar devletin kefilliği yani koruyuculuğu altındadır.

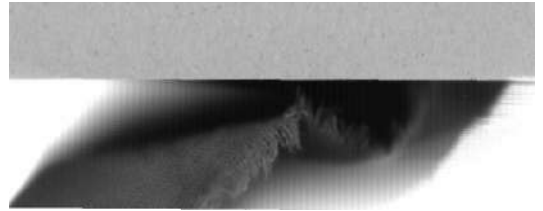
Dış ülkelere gelen gelir, deryaya benzeyen Gazne hazinesine akan pınarlardan sadece biri...

Sulama bendleri ile de, çiftçilerin yüzü gülmekte, her yıl bol mahsûl almaktadırlar.

Yolda gelirken gördüğümüz o «Bend-i Sultanî» adlı büyük baraj, onu yaptıran Gazneli Mahmud'un, yalnız büyük bir komutan ve gazi olmakla kalmayıp, halkının her türlü derdini düşünen bir sultan olduğunu da gösterir.

— Evindeki su derdini halletmeye çalışan bir baba gibi çalışmış Sultanımız değil mi?

— Evet!... Güzel söyledin Ömer. Sultanımız gerçekten de evinin dertlerini düşünen bir baba gibi, halkının her türlü ihtiyaçlarını halletmeden uyumayan bir hükümdardır.

— Ben, onu sadece gaza ile uğraşan bir Sultan olarak düşünürdüm.

— Onun yalnız bir cephesini düşünmüşsün oğul!.. Zaten büyük devlet adamları, tek cepheli değildirler. Onların devlet işlerinin her yönünden anlamaları, idare ettikleri halkı bir baba gibi düşünmeleri lâzımdır. Meselâ Hz. Ömer... O, büyük halife... Nasıl bir insandı. Hazreti Ömer? O, devleti halkın başına musallat olan ayrı bir varlık olarak görmüyordu. O'nun gözünde, devlet halk içindi. Devlet hiç kimsenin değil, yalnız halkındı. Devlet Reisinin görevi de halkın saadeti için çalışmaktı.

Halife seçildiğini öğrendiğinde: «Yâ Ebâbekir!.. Sırtıma çok ağır bir yük yükledin» demesi ve sonra da «Eğer sevap ümidi olmasa idi, bu ağır yükü yüklenmezdim.» Sözü O'nun idareciliği, halka hizmet düşüncesi ile yürüttüğünü gösterir güzel bir örnektir. O, bir baba gibi Medine sokaklarını gece gündüz demeden dolaşır, halkın dertlerini dindirmeye çalışırdı. Meselâ Hz. Eşlem şöyle bir olay anlatır:

— Hz. Ömer'le birlikte, Medine'de «Hazreti Vakım» denilen kuleye doğru yürüyorduk. Gece idi. Gözümüze bir çadır ilişti. Çadırda ateş yandığı farkediliyordu. Hz. Ömer, bana döndü ve:

— Ey Eşlem!.. Her halde bu gördüğümüz çadırda bir yolcu olacak. Gecenin soğuk rüzgâr ve havası onları bunaltmış olsa gerek. Haydi beraberce oraya gidelim, dedi.

Koşar adımlarla çadıra vardık. Yaklaştığımızda şunu gördük-. Bir kadın, bir de ocak taşları üzerine konulmuş bir tencere ve çocuklar... Fakat çocuklar ağlayıp, sızlanıyorlardı. Ömer, çadırın kapısından:

— Ey ışık sahibi!.. Allah'ın selâmı üzerine olsun!.. dedi.

«Ey ateş sahibi!..» demeyi terbiyesine uygun bulmamıştı. Kadın selâmına karşılık verdi.

Hız. Ömer:

— Geleyim mi? diye izin istedi.

Kadın:

— Hayırlı isen gel, yoksa geri dön!., dedi.

Hız. Ömer yanaştı. Aralarında şöyle bir konuşma geçti:

— Bu haliniz nedir böyle?

— Gecenin havası ve karanlığı takatimizi kesti.

Dayanamaz olduk.

^— Bu çocuklar niçin sızlanıyorlar?

— Açlıktan.

— Ya tenceredeki nedir?

— Yalnız sudur. Bununla çocukları oyalıyorum. Bu suretle de uyutmaya çalışıyorum. Allah bizim ile Ömer arasındaki dâvamızı elbette bir gün görecektir.

— Allah sana acısın. Doğru ama, Ömer sizin bu halinizi nereden ve nasıl bilecek?

.— Bu da ne demektir? Hız. Ömer, bizleri idare etmesini üzerine alıp ta, bizleri düşünmemesi olur mu hiç?

Bu cevap üzerine çok üzülen Hız. Ömer; bana:

— Haydi burada durmayalım. Acele geri gidelim, dedi;

Çadırdan çıktık. Koşa koşa erzak ambarının önüne geldik. Oradan bir çuval un, yeter miktarda yağ aldık.

Hız. Ömer bana:

— Şunları arkama yükle... dedi.

Ben, bir kısmım götürmeyi teklif edince:

— Kıyamet Gününde Ömer'in suçlarına ortaklık eder misin? diye sordu.

Yükün hepsini, kendisi yükledi. Ben de onunla beraber yürüdüm. Bitkin ve yorgun bir halde çadıra vardık. Ben bir şey taşımadığım halde o kadar yorulmuştum. Varın Hz. Ömer'in halini düşünün. O kadar yorgun olan Hz. Ömer, yükü yere bırakır bırakmaz çuvaldan unu çıkardı. Ve kadına:

— Sen su dök, ben karıştırayım, dedi.

Bu arada, ocağın altını karıştırmayı, üflemeyi de ihmal etmiyordu. Yağı eritti. Ekmeği ve yemeği pişirdikten sonra eliyle tencereyi ocaktan indirdi. Kadından bir kap istedi. Verilen kaba yemeği boşalttı. Sonra kadına:

— Sen yavaş yavaş çocuklara yedir, ben de onların yerlerini hazırlayayım, dedi.

Çocuklar iyice doyup rahatlayınca kadar oradan ayrılmadı. Un ve yağdan artan kısmını da çadırda bıraktı. Kalktı. Ben de kalktım. Onun halife olduğunu bilmeyen kadın şöyle dedi:

— Vallahi, sen bu işe, yani halifeliğe, Emir-el Mü'minin olandan daha lâıyksın.

Hz. Ömer, kadına:

— Bir daha böyle bir hal karşısında kalırsan derhal Emir-el Mü'minine haber ver, diye tenbihte bulundu.

Sonra oradan uzaklaşır gibi yavaş yavaş yürüdük. Lâkin Hz. Ömer daima çadırın içinde ne olup bittiğini öğrenmek istiyor gibi, kulakları çadır tarafında olduğu halde pek ağır yürüyordu. Hatta ben bile çocukların biraz oynadıktan sonra yatmış olduklarını anlamış bulunuyordum. Çadırdan çıt çıkmadığını gören Hz. Ömer, bana:

— Ey Eşlem!... Açlık çocukların zevkini kaçırmış, uyumalarına mani olmuş; ağlamaları da bu yüz-

denmiş. Ben onların rahat edip uyuduklarını görmeden buradan ayrılmayı doğru bulmadım, dedi.

— Hazreti Ömer halkın dertleri için çırpınan, halkın dertlerini halletmeden uyumayan tam bir idareci imiş.

— Ne demezsin Oğul!.. Tam bir baba gibi çalışmış.. Evlâtlarının rahatı için çırpınan müşfik bir baba gibi oradan oraya koşmuş, ölünceye kadar uğraşıp durmuş. Hele başka bir olay var ki?

— Lütfen onu da anlatır mısınız?

— Peki!. Dinle öyle ise. Hz. Ömer, her zaman olduğu gibi yine bir gece el ayak çekildikten sonra Medine sokaklarını dolaşıyordu. Bir meydana geldi. Orada kıldan dokunmuş bir çadır kurulmuştu. Halbuki bir *gün* önce orada bu çadır yoktu. Çadıra doğru gitti. Çadırdan bir kadının inilti ve feryatları duyuluyordu. Çadırın önünde bir erkek duruyordu. Adama selâm verdi ve-

— Sen kimsin? Nereden geldin? diye sordu.

Adam cevap verdi:

— Çölden gelmiş biriyim. Mü'minlerin nail oldukları ni'metlerden ben de faydalanmak için gelmiştim.

— Peki!. Bu çadırdaki feryat nedir?

Halifeyi tanımayan adam cevap verdi:

— Efendim! Vaz geçiniz, işinize gidiniz. Allah sana merhamet etsin! O, bir aile sırrıdır. Sorulmaz, kuralanmaz.

Derdi öğrenmek ve yaraya merhem olmak isteyen Hz. Ömer:

— Yok oğlum, bu olmaz! Derdiniz ne olursa olsun öğrenmek ve yardımcı olmak isterim. Diye, gayet yumuşak ve okşayıcı bir şekilde konuşunca, adamcağız-

— Eşim dünyaya çocuk getirecek. Doğum sancısı geçiriyor, dedi.

— Yanında yardım edecek varrm?

— Hayır!..

Hız. Ömer bu cevabı alır almaz, derhal adamın yanından ayrılıp evine geldi. Eşi olan, Hız. Ali'nin kızı Hız. Ümmü Gülsüm'e: ,

— Senin için, Cenab-ı Hak büyük bir sevap kazanma sebebi halketti. Bu fırsatı kaçırmamak ister misin? Eğer benim yapabileceğim bir şey olsaydı sana gelmez ve seni bu işe karıştırmak istemezdim. Ne yapayım ki, bu iş benim işim değildir.

— Nasıl bir iştir ki?

— Çölden bir adam gelmiş, şehrin dışındaki açıklığa çadır kurmuş, eşi dünyaya çocuk getiriyor. Kadın doğum sancıları içinde kıvranıyor. Yanında yardımcısı da yok, gariptirler. İşte bu kadından, yardımını esirgemeyeceğini umuyorum.

— Tabii!. Memnuniyetle?..

— Öyle ise doğum işlerine yarayan şeyleri al. Çocuğu sarmaya, belemeye yarayacak şeylerden başka, kadına da lâzım olan elbise ve entari gibi giyeceklerden de al. Yağ, şeker, un başka gıda maddelerinden, bir de tencere ile kap al, benimle gel.

Hız. Ömer ve eşi eşyaları alarak yola çıktılar. Çadıra vardılar. Hız. Ömer:

— Haydi sen içeri gir! dedi. Adama da:

— Haydi sen de biraz çalı çırpı topla! Bir ocak yak, biz de yemek yapalım, dedi.

Onlar yemek pişirmekte iken, Hız. Ümmü Gülsüm^ çadırın kapısına gelerek:

— Ey Emir-el Mü'minin!... Arkadaşına müjde ver!... Bir oğlu dünyaya geldi!

Deyince, adamcağız yanındaki yoldaşının kim olduğunu anlayarak büyük bir heyecana kapıldı. Hazreti Ömer, O büyük Halife:

— Sakin ol!... dedi.

• Sonra tencereyi ocakdan aldı. Çadırın kapısına götürerek, içeri almasını eşine söyledi. İçerde yemek yendikten sonra, Hz. Ümmü Gülsüm, tencereyi dışarı bıraktı. Hz. Ömer tencereyi alarak, bu defa da adamın yanına getirdi, önüne koydu:

— Haydi, sen de kendini doyur! Dünden beri uykusuzsun, perişan olmuşsun, dedi.

Çadır sahibi de yedi. O da doyduktan sonra, Hz. Ömer eşine seslendi:

— Haydi biz gidelim de, bunlar biraz rahat etsinler.

' Yola çıkacakları sırada adama:

— Sabah olduğu zaman bana gel. Daha başkaca ihtiyaçlarınıza yarayacak şeyler de verelim. Al getir. Sıkıntıya düşme... dedi.

BİR DESTAN YAZILIYOR

— İşte böyle oğul!.. Hz. Ömer'in yaptıkları ve ne değerli bir devlet adamı olduğu hakkında binlerce olay anlatılabilir. Hz. Ömer'in yaptıklarını neden anlatmıştım?

— Gazneli Mahmud'un büyük bir devlet adamı olduğunu söylüyordunuz. Hz. Ömer'in yaptıklarına oradan geçmişsiniz.

— Ha evet!... Gazneli Mahmud sadece büyük bir komutan değil aynı zamanda ülkesinin her bakımdan kalkınması için çalışan bir devlet adamıdır, demiştim. Bütün büyük devlet adamlarında bulunan bir vasıftır bu... Sultanımız Mahmud, yalnız içte huzuru sağlamak, ticareti ve tarımı kalkındırmakla kalmadı. Buldurduğu bir altın madenini de işlettiirmektedir. Halkın dini hislerini de her an canlı tutacak yapılarla da şehri donattı. Meselâ, Allahü Teâlâ nasip ederse, yıkanıp temizlendikten sonra, namaz kılmaya gideceğimiz, şu karşıda minaresi görülen büyük camii de o yaptırdı.

— Şu karşıda görünen mi? Ne yüksek minare öyle?

— Birde yakından görsen şaşarsın. Minarenin yüksekliği 90 adım kadardır. (Tahminen 50 metre). Dış kısımları cilâlı san tuğladandır. Türk sanat zev-

kini aksettiren bu caminin iki minaresi arasındaki uzaklık 750 adımı bulur. (Tahminen 400 metre)

Duvarları mermerden olup, yıldızlarla süslüdür. Altından yapılmış yaprak, çiçek ve çubuk şeklindeki süsleri başka camilerde bulmak mümkün değildir.

Hatta, Şam'daki o muhteşem Emeviye Camiinden daha büyük ve güzel olduğunu söyleyebilirim, tki camii de görmüş olanlar, Gazne Camiinin daha büyük ve muhteşem olduğu fikrindeler.

— Ben de merak ettim. Bir an evvel gitsek de, görsek.

— İnşallah göreceğiz oğul!.. Şimdi acele etme!... Bak şu ilerde pırıl pırıl parlayan, dükkânların önünde çeşitli mallar bulunan zengin çarşı var ya...

— Şu sağ taraftaki geniş yer mi?

— Evet orası!... Oranın adı: «Pazar-ı Âşikan»dır. Gazne'nin en büyük ve en zengin çarşısı orasıdır. Sultanımız Mahmud kurdurdu orayı da... Sarraflar, bezazlar, kuyumcular ve bakırcılar hep oradadırlar. Yani Sultanımız tüccarları ve sanatkârları da düşünen bir devlet adamıdır.

— Bu derece akıllı ve çalışkan bir insan demek Sultanımız. Yaptıklarını duyunca ve görünce ona olan sevgim daha da arttı.

— Onu görsen daha da seveceksin oğul!.. Gayet âdil ve iyi bir insandır o. Diğer İslâm hükümdarları gibi, o da, ilme ve âlimlere büyük önem vermiştir. Meselâ, Büyük Camiin yakınında geniş bir medrese yaptırdı. Bu hem medrese ve hem de kütüphanedir.. Birçok odalar tabandan tavana kadar kitap ile doludur. «Ulûmu evvelin ve ahirin» e ait olan bu kitapları, büyük padişahlar, Irak'tan ve diğer yerlerden buldurmuş ve hazinelerine koymuşlardı-, bunlar sonradan Sultana intikal etti. Bu kitaplar çok değerli kitap-

lardı. Yazıları güzel, nüshaları bir takım bilginler elinden ve tetkikinden geçmiş, kenarları kayıüarfla haşıyelenmiş kitaplardı. Bu kitaplar, Gazne fakih ve bilginlerinin okuması için oraya kondu.

Sultan, aynı zamanda okutan bilginler ve okuyan öğrenciler için, medresenin evkafmdan dolgun aylıklar, yıllıklar tayin ederek, onların geçimlerini sağlamaktadır. Orada, devlet parası ile tahsil yapan binlerce genç var. Gazneli Mahmud ilimle uğraşacak gençlere de bu imkânı verdi.

Oğul, sözün kisası bu değerli Sultanımızın sarar yında, sanatkârlar ve âlimler kum gibi kaynaşırlar. Firdevsî,. Unsurî, Ascedi ve Ferruhi gibi şâirler, El Biruni, El-Utbi gibi âlimler onun kanatları altına sığınmışlardır. Bu yüce Türk Hükümdarı bilgin ve şâirler için yılda 400.000 dinar (altın para) sarfetmektedir.

Duyduğuma göre, Firdevsi'ye bir desten yazdırıyormuş. Firdevsi hayâle dalabilmek, destanını daha canlı yazabilmek için, duvarları, İran destanlarını hatırlatan nakışlı halılarla süslü bir odada çalışıyormuş.

Bir eli yağda, bir eli balda imiş, tki yazıcı, onun söylediklerini kamışlarını cızırdada cızırdada yazıp duruyoriarmış.

Sultanımız, ona, yazacağı destanın her beyiti için bir altın vereceğini söylemiş!..

— İyi iş doğrusu! Şaka etmek gerekirse, Gazneli Mahmud'un sarayında sanatkâr ve âlim olmak varmış.

ESKİ DOST

Ömer'le, Bekir Bahadır, çarşıda konuşa konuşa yürüyorlardı. Büyük bir dükkânın önünden geçerlerken, dükkândan çıkan üç kişiden biri, Bekir Bahadıra dikkatli dikkatli baktı. Biraz durdu. Düşündü ve sonra peşinden:

— Bre Bekir!... Bre kan kardeşim!... Tanımadın mı beni? diye seslendi.

Bekir Bahadır ona bakınca:

— Oooo!... Aslan Bey!... Aslan!... diyerek, kollarını açmış olan bu adama sarıldı. İkisi kucaklaştıktan sonra, Aslan Bey Ömer'e baktı:

— Oğlun mu Bekir? Allah bağışlasın Aslan gibi!...

— Oğlum değil!... Ama oğlumdan da fazla severim.

— Kim?..

— Rahmetli Hamza'nın oğlu!... Ben büyüttüm, ben yetiştirdim. Koca Hint ülkesinde bileğini bükcek yiğit yoktur belki de...

— Yaaa!... Demek rahmetli Hamza'nın oğlu... Babasının öcünü aldı mı? Zannedirim bırakmaz alır. Aslan gibi bir yiğide benziyor çünkü.

Bekir Bahadır, sıkıntılı ve sabırsız bir tavırla sözü değiştirmek istedi. Bu durum Ömer'in gözünden kaçmadı.

— Senin çoluk çocuğun var mı Aslan?

— Var ya!.. Allah bana iki kız evlât verdi. Hamd-olsun.

Bekir gülerek, onun sırtını yumrukladı:

— Desene.. Oğlun yok ama, aslan gibi iki damat sahibi olacaksın!

— Cenabı Hak'ka çok şükür.

İkisi de güldüler.

Aslan Bey, Ömer'e döndü:

— Oğul!... Babanın tavırları var sende... Aynı duruş... Aynı bakış. Ne yığitti o.. Çok da iyi arkadaşım, ölümüne hepimiz yandık. Ama elden ne gelirdi. Uykuda öldürülmek... Çandra denilen o kalleş...

Bekir Bahadır tekrar söze karıştı:

— Savaşta ölenlerin arkasından yanmayan mı var? Ömer, Oğul!... Babanın ölümü kendisini tanıyanları çok üzdü.

Ömer, amcasının iki defa söz değiştirmesinden, «babasının öcü» lafından bazı şeyler sezdi. O, babasının bir meydan savaşında öldüğünü, şehit düştüğünü duymuştu. Amcası öyle demişti. Hindularla yapılan bir savaşta ölmüştü. Ama şimdi, bu Çandra adını, babasının ölümü dolayısıyla neden söylemişti Aslan Bey? «Uykuda öldürülmek» de, demişti. Ne demekti bunlar?

Amcasının kendisinden sakladığı bir şeyler mi vardı yoksa? Bunu uygun bir zamanda amcasına sormaya karar verdi. Fakat hayır... Kendisine bugüne kadar bir şey söylemeyen amcası yine bir şey söylemezdi. Bunu öğrense öğrense yine Aslan Beyden öğrenebilirdi.

Aslan Bey, Bekir Bahadır'm omuzuna neşe ile vurdu.

— Yol üstünde yaptığımız bu konuşma yeter. Haydi bakalım şimdi bizim fakirhaneye...

Bekir Bahadır özür diledi:

— Aslan!... Bir handa kalmayı düşünüyoruz.

— Bekir!... Bekir!... Bu ne biçim söz. Kırk yıllık arkadaşımı bulacağım da kendi evim dururken, onu han köşelerinde yatıracığım ha? Söyle... Sen yapar mısın bunu ha, yapar mısın?

Bekir Bahadır fena sıkıştırılmıştı.

— Rahatsız etmeyelim dedik.

— Bre rahatsızlık ne demek?... Buluşmamızın şerefine kurbanlar kestireceğim be!...

Bekir Bahadır, bu samimi ısrar karşısında daha fazla direnmenin hoş olmayacağını anlayarak Ömer'e döndü:

— Haydi Ömer!... Eşyalarımızı handan getirelim.

Aslan Bey kızdı:

— Siz neden gideceksiniz? Yollarız bir adam al-
dırırız.

— Yok! Yok!... Ben gitmesem bile, yanma vereceğimiz bir adamla Ömer gitsin... Ömer Oğul!. Hana sen git. Hesabı da kes. Bugünkü ücreti öde hancıya Sungurla Aziz'i de, al gel.

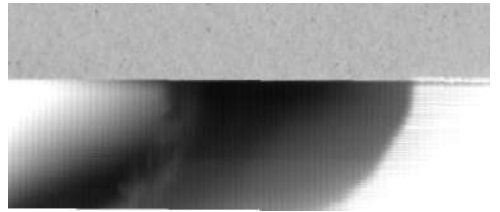
— Peki amca!...

Aslan Bey Ömer'e döndü:

Oğul, at uşaklarınızı ve eşyalarınızı alarak hemen gelin. Sakın gecikme ha!... Gazne'yi, ben gezdireceğim size.

Ömer, Aslan Beyin yanma kattığı yiğitle giderken, amcasının kendisini uzaklaştırıp, Aslan Beyle yalnız kalmak için, bilhassa hana gönderdiğini tahmin etti.

Babası ile ilgili bir sır mı vardı ortada? Acaba ne idi bu? Babası Çandra adlı bir hindu tarafından mı

öldürölmüştü. Ama amcası bunu niye şimdiye kadar ona söylememiştii. Böyle bir durum varsa, kendisi için ne utanılacak durumdu bu? öyle ya, Aslan Bey daha onu ilk görüşte babasının öcünü alıp almadığını sormuştu. Babasını tanıyıp da onunla karşılaşanlar da aynı şeyi düşünmezler miydi,

Şimdiye kadar amcasının öçten bahsetmemesi nedendi? Yoksa kendisi mi yanıliyordu? Aslan Beyin söylediklerini yanlış mı anlamıştı?

Hancı ile hesabı kesip, Aslan Beyin konağına varıncaya kadar, bu sorular zihnini kurcalayıp durdu.

ASLAN BEY

Aslan Bey, Gazne Devletinin gizli Haber alma dairesi Şefi idi. Gazneli Mahmud devrinde «Divanı Şuğulu İşrafi-Memlûkatı» diye anılan bu daire çok basan ile işlerdi. Sultan Mahmud, bu daire vasıtası ile kendi sarayı dahil olmak üzere, ordu ve ülkesinde, Bağdat'tan Kaşgar'a kadar her yerden haber toplardı. Bu dairenin şefine: «İşraf-ı Memleket» denirdi. Aslan Bey, eski bir komutanken, bacağından yaralanınca bu dairenin başına getirilmişti.

Konağı çok muhteşemdi. Kalabalık bir ailesi vardı.

Akşam namazından sonra karınlarını doyurup nar şerbetlerini içerlerken, sohbete başladılar. Bekir Bahadır, 15. Hint Seferi için Gazne'ye geldiklerini söylediği zaman, Aslan Bey sakalını sıvazladı.

— Yapacağımız bu sefer, çok önemli dedi. Şimdiye kadar yapılan savaşların en şiddetlisi ve korkuncu olacak. Bu bakımdan, yirmibeş bin veya otuz bin asker alınacak. İki yüz de fedai seçilecek. Bu fedailer yapılacak at yarışları, güreşler, kılıç oyunları ve ok atma ile ayrılacak. Tabii ki, bunca yiğit arasında fedai seçilmek pek kolay değil. Bunlar, yiğitler yiğidi, bahadırlar bahadırı kimseler olacak. Ordumuzun vurucu gücünü bunlar teşkil edecekler. Hepsinin çelik

pençeli, aslan yürekli olması lâzım. Çünkü en tehlikeli yerlere onlar gönderilecekler.

Bir balık gibi yüzmeli, uçar gibi giden atın sırtından atlayıp, tekrar koşan ata atlamalı... Dik duvarlara tırmanmalı... Beş altı metrelik yüksekliğe atlayıp, sıçramalı.

Sözün kıyası fedai olacak yiğitlerin gözlerini bu daktan sakınmaz bahadırlar olması gerekli.

Bekir Bahadır güldü:

— öyle ise bütün Gazne ordusu fedai seçilecek desene.

— Doğru ordumuzdaki erlerin çoğu, söylediğim bu hususları yapacak yiğitler... Ama, aralarında seçme olacak.

— Desene en iyileri seçilecek?

— Evet!.. Yiğidin yiğidi yani...

Bekir Bahadır'ı görmeye gelmiş, arkadaşları olan: beyler, gelirken oğullarını da yanlarında getirmişlerdi. Ömer, kendi yaşındaki bu delikanlılarla hemen kaynaşmış, arkadaş olmuştu. Onlar, da bu sohbe katılmışlar merakla konuşmaları dinliyorlardı. Ömer heyecanla sordu:

— Fedai seçimleri ne zaman yapılıyor acaba?

— İki gün sonra... Gazne dışındaki, savaş oyunlarının yapıldığı geniş meydana... Bütün gaziler ve Sultanımız Gazneli Mahmud da bulunacak.

— Seçmelere ben de gireceğim.

Aslan Bey, ne diyeceğini şaşırdı. Yutkundu. Diğer beylerin de yüzüne bakarak:

— Şey Oğul! Bu bambaşka bir meseledir. Çok olgun ve tecrübeli yiğitlerin katılacağı seçmedir. Gazalarda pişmiş yiğitler katılır buna. Orası bir er meydanıdır.

— Ben er değil miyim?

Bunu sorarken Ömer sertleşmiş, gözleri kıvılcımlar saçmaya başlamıştı. Çok kızmış olduğu halde, terbiyesini yine bozmamış, gözlerini Aslan Beye dikmiş, cevap bekliyordu.

Tekrar şaşırان Aslan Bey, Bekir Bahadır'ın yüzüne bakarak kendisini bu güç durumdan kurtarmasını-bekledi. Fakat Bekir Bahadır kurnaz bir tavırla gülümsüyor, yeğeni ile Aslan Bey arasındaki konuşmanın nereye varacağını bekliyordu.

Aslan Bey cevap verdi:

— Er olmaz mısın oğul? Ben onu demek istemedim.

— Ya ne demek istediniz Beyim? Orasının bir er meydanı olduğunu gazalarda pişmiş yiğitlerin katılacağını söylediniz.

— Oğul!. Bu bir tecrübe meselesi. Bak daha 19-20 yaşlardasın.

— Pekiyi geç doğmuş olmak benim kabahatim mi?

— Yok oğul!.. Fakat gayet yiğit ve silâhşörler katılacak bu seçime... Tecrübeli bahadırlar... Savaşta göz kırpmadan ölüme gidecekler...

— Beni denediniz mi?

Ömer bunu söylerken gülmeye başlamıştı.

— Oğul denemeden söyleyebilirim ki, muhakkak iyi yetiştirilmişsindir. Bekir Bahadır'ın yetiştirdiği ve övdüğü bir gencin yüreğinden ve bileğinden, kılıç kullanmasından, kargı dürtmesinden, ve ok atmasından şüphe edemem. Hele ata binışinden... Ama şimdi durum farklı... Bunca yiğit arasından sivrilmek?...

Hani gönül isterdi ki, seni seçime sokmadan fe-

dai yapalım. Ama bu mümkün değil. Yapılabilecek şey değil bu...

Ömer kızmamaya çalışarak cevap verdi:

— Galiba yanlış anlaştım. Böyle bir kayırma yapsa idiniz zaten ben kabul etmezdim. Ben bileğimin gücü ile, hak ederek fedailik hakkını ele geçirmek isterdim. Bu seçmeler herkese açık değil mi? İsteyen girebilir mi?

— Evet girebilir!...

— Öyle ise mesele yok. Ben de girip talihimi deneyeceğim.

Aslan Bey, yine Bekir Bahadır'a baktı. Bekir Bahadır «olur» dercesine başını salladı. Bunun üzerine Aslan Bey, Ömer'e:

— Peki Yiğidim!., dedi. Er meydanı yiğit bekler.

KUTSAL KİTAPLAR

Yatsı namazından sonra Ömer, Aslan Bey'e bir ricada bulundu:

— Beyim... Amcam, Hind Seferlerinden bazı-
nı anlatmıştı. Ama ilk seferlerde bulunamamış. Bun-
ları lütfen anlatır mısınız?

Diğer bey çocukları da, anlatması için Aslan Bey'e yalvardılar.

Aslan Bey, gençlerin ısrarına dayanamadı. Biraz düşündü ve:

— Hay, hay evlâtlar!., dedi. Yalnız, o gazalarda bulunanlar da var içimizde. Onları sıkıştırmayalım?

Bekir Bahadır'ı görmeye gelmiş beş bey gülerek:

— Sıkılmak ne demek Aslan Bey?... Anlat anlat o şanlı gazaları da, ruhumuz aydınlansın. Gençleri-
mizle o günlerimizi dinlemek bize zevk verir.

— Peki dinleyin öyle ise!.. Oğullar!.. Hey oğul-
lar!.. Hinde yaptığımız bütün gazalar, destan havası
taşır... Allah'ın rızâsını kazanmak için, cihâda koşan
mü'min kullarının birer destanıdır her biri...

Evlâtlar!.. Hind seferlerini anlatmaya başlama-
dan önce size bir soru soracağım... Türkler, müsevi-
lik Ve hristiyanlık dururken, bunları bildikleri halde
ve neden millî inançları olan şamanizmi de terk ede-
rek büyük çoğunluk halinde müslüman oldular?

Gençler kendilerine göre, cevaplar vermeye başladılar:

— Müslümanlık son ve bütün dinlerin tamamlayıcısı da ondan!

— Peygamber Efendimiz Sallallahü Aleyhi ve Sellem son ve en büyük Peygamber olduğundan.

— Gerek, musevilik ve gerekse hıristiyanlık bozuk olduğundan... Tevrat ve İncil de asıl şekillerini kaybettiklerinden. Yani bu ilâhi kitaplar insanlar tarafından değiştirilmiş olduklarından.

Aslan Bey ve diğer Beyler, gençlerin ileri sürdükleri bu fikirleri, gülümseyerek dinliyorlardı. Sonunda Aslan Bey:

— Aferin Gençler!.. Dedi. Kendinize göre bir şeyler söylediniz. Şimdi bunları toparlayalım.

Her şeyden önce, Türklerin Müslüman olmalarının asıl sebebi, tslâmiyetin, ilâhî ve bütün insanlığa, ve kâinata hitap eden bir din olmasıdır. Yüce Peygamberimiz Sallallahü Aleyhi ve Sellem bir kavime, bir topluluğa değil de bütün insanlığa ve âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir.

Hepinizin de bildiği gibi Allah, Kur'ân-ı Kerîm'inde şöyle buyurur: (Meâlen)

«Habibim Seni rahmetimizin müjdecisi, azabımızın habercisi ve bütün insanların Peygamberi olmaktan başka bir sıfatla göndermedik. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler.»

«Biz, seni âlemlere ancak rahmet için gönderdik.»

Yahudilik yani musevilik ve hıristiyanlığa gelince: Musa Aleyhisselâmın ve tsa Aleyhisselâmın tebliğleri, insanlar tarafından değiştirilmiş, gerek Tevrat ve gerekse incil bozulmuştur. Bu kitaplar Allah'ın indirdiği zamandaki gibi değildir. Yahudiler, Tevrat'ı

da, İncil'i de değiştirdiler. Kendi menfaatlerine uyan yazılar yazdılar.

Bilindiği gibi Tevrat, Hz. Musa'ya inmiş olan kitaptır. Vaktinde geçerli ilâhi kitap o idi. O zaman, İlâhi kitapları ezberlemek şöyle dursun, okuyabilmek bile az kimselere nasip olurdu. Tevrat nüshaları pek azdı. Aradan zaman geçtikçe, yahudiler Tevrat'ı ve diğer ilâhi sahifeleri kaybettiler.

Hazreti Süleyman'dan sonra gelen yirmi dört kadar Yahudi hükümdarlarının çoğu, Hz. Musa'nın dinini terketmişlerdir. Bu hükümdarlardan biri tekrar Hz. Musa'nın dinine dönmüş ve bunun zamanında, yani bundan bin altıyüz sene kadar önce, Azra adlı bir kâhin, Tevrat'ın asıl nüshasını Kudüs'te bulup meydana çıkardığını ilân etmişti. İşte, Azra'nın ortaya çıkardığı bu nüsha çoğaltıldı.

Hz. Musa'dan binlerce yıl sonra, bir insanın sözü ile Tevrat'ın aslı diye ileri sürülmüş bir kitabın ne dereceye kadar itimad edilebilecek olduğunu varın siz tasavvur edin.

Azra'nın, Tevrat'ı değiştirdiği ve ilâveler yaptığı şuradan da bellidir ki, Hz. Musa'ya sağlığında inmiş olan Tevrat'ta, Hz. Musa'nın ölümünden de bahsedilmektedir!

Sonra, Tevrat'ın üç meşhur nüshası biribirine benzemez.

Ömer sordu:

— Acaba Tevrat'ın bu nüshaları hangileridir. Ve birbirlerine benzemeyen hususlar nelerdir?..

— Söyleyeyim:

1. nüsha yahudi bilginlerince makbul olan ve İbrani dilinde yazılmış olan nüshadır.

2. nüsha, Roma ve Doğu Kiliselerine? aslına uygun olduğu kabul edilen nüshadır.

3. nüsha, Sâmirilerce doğruluğu kabul edilen ve Sâmiri dilinde yazılmış olan nüshadır.

Bunlar Tevrat'ın en iyi nüshaları olduğu halde, birbirine benzemeyen ve birbirine uymayan birçok yerleri vardır. Meselâ: İbranice olan nüshada, Hz. Âdem'in yaratılışından Nuh Tufan'ına kadar «1650» yıl geçti, denildiği halde, Yunanca olan nüshada «2260» yıl, Sâmiri nüshada da «1307» yıl geçtiği yazılıdır.

Görülüyor ki; Üç nüshanın da hiç birisi diğerini tutmuyor. Bunlar da Hz. Musa'nın hayatına dair yazılar olduğu gibi, Peygamberlerden bazılarına karşı pek çirkin ve Peygamberlik v ""»mma hiç te yakışık almayan isnatlar vardır.

Halbuki, sizin de çok iyi bildiğiniz gibi: Peygamberlerin hepsi insanların en doğrusu, en güzeli, en temizi ve en şerefli olardan idi. Allah'ın seçtiği ve buyruklarını bildirmekle görevlendirdiği pırlanta gibi kimselerdi. Onlarda, yalan, riya ve menfaat düşüncesi yoktu. Hiç bir şeyden, Allah'tan başka kimseden korkmadan Yüce Allah'ın emirlerini, diğer insanlara bildirirlerdi. Hz. İbrahim'in durumunu hepimiz bilirsiniz. Nemrut tarafından ateşe atılacak olduğu halde bile Allah'ın emirlerini" dildirmekten asla geri kalmamıştır. Hz. Musa da böyle.. Korkmadan çekinmeden Tanrılık dâvasında bulunan Firavunun karşısına dikilmiş. Yüce Allah'ın emirlerini tebliğ etmiştir.

Yâ Resûlâllah! Kâinatın Peygamberi!... Peygamberler Peygamberi... Nice hakaretlere, tehditlere, öldürülmek tehlikesine göğüs germiş, Allah'a güvenip, sığınarak, O'nun emirlerini tebliğ etmekten bir an bile geri kalmamıştır.

Hazreti Ali der ki: «Harb kızıştığı, gözler yuv-
lından fırladığı zaman Resulullah'a sığınır, O'nunla
korunurduk. Hiç kimse, düşmana O'ndan yakın ol-
mazdı.»

Medine Halkı, bir gece korkunç bir ses duymuş,
o cihete hareket etmek üzere idiler ki, çıplak bir at
üzerinde, yalın kılınç: «korkmayın!... Bir şey yok...»
haberini getiren Resul-i Ekrem Efendimizi (sallalla-
hü aleyhi ve sellem) gördüler.

Huneyn muharebesinde kaçan kaçana... O, bine-
ği üzerinde, dağ gibi yerinde durmuş şöyle haykırı-
yor:

«Ben Peygamberim!... Yalan yok, ben Abdülmut-
talib oğluyum!...»

O gün de, O'ndan çok sebat eden, düşmana ya-
kın olan görülmemişti.

Savaşı bilenler takdir ederler ki, şecaat ve cesa-
ret, bu iki durumda ölçülür-, tehlikeye göz kırpmadan
koşmak ve gerektiğinde ölüm karşısında yılmayarak,
.Aslan gibi bir yüreğe sahip olmak.

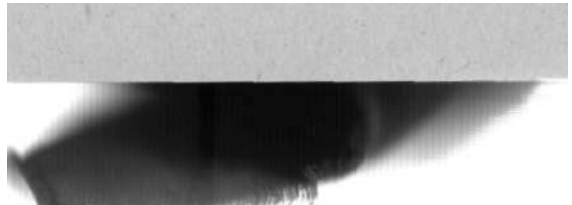
İşte O (sallaühü aleyhi ve sellem), bunlara sa-
hipti. Yüce Peygamberimizi (Sallallahü Aleyhi ve
Sellem), tehditle önleyemeyeceklerini gören kâfirler
(inanmayanlar, Allah'a, ortak koşanlar) O'nu, para,
mal, mülk, unvan vererek önleyebileceklerini sandı-
lar.

Bey çocuklarından biri heyecanla sordu:

— Lütfen bu olayı da anlatır mısınız Aslan Em-
imi?

— Anlatayım evlât anlatayım! Peygamberimiz-
den bahsetmek, O'nu anmak, burada bulunan toplu-
luğa bereket verir, fazilet aşılır.

Olay şu: İnanmayan Mekke'liler, bir defasında
Peygamber Efendimize şu tekliflerde bulunurlar:

— Eğer sen, bu sözlerinle mal toplamak istiyorsan, sana, bizimkinden daha çok malın oluncaya kadar, mallarımızdan mal toplayıp verelim.

Eğer, bununla aramızda büyük şeref kazanmak istiyorsan seni kendimize büyük ve ulu tanıyalım.

Eğer, bununla hükümdar olmak istiyorsan seni kendimize hükümdar yapalım.

Şayet bu, sana gelen, görüp de üzerinden atmağa güç, yetiremediğin bir evham, cinlerden, perilerden gelme hastalık ve büyü ise, sana doktor getirelim; seni, ondan kurtanncaya kadar mallarımızı bu yolda saçarcasına harcayalım, dediler.

Yüce Peygamberimizin (sallallahü aleyhi ve sellem) onlara cevabı şu oldu:

— Sizin söylediğiniz şeylerin hiç birisi bende yoktur. Ben, size mallarınızı istemek, içinde şeref ve şan kazanmak, üzerinize hükümdar olmak için gelmedim. Fakat, Yüce Allah, beni, size Peygamber olarak gönderdi. Bana bir kitap da indirdi. İyiliklerinizden dolayı cennetle müjdeleyici, kötülüklerinizden dolayı da azapla korkutucu olmamı Allah, bana emretti. Ben de Rabbimin bana vahiy ettiklerini size tebliğ ettim, size öğüt de verdim. Size getirip tebliğ ettiğim şeyi alır kabul ederseniz o, dünyada ve âhirette nasip ve azığınız olur. Onu iter, atarsanız, Yüce Allah, aramızda hükmünü verinceye kadar, bana sabretmek ve katlanmak düşer.

Görüldüğü gibi Peygamberler, Yüce Allah'ın en seçkin kullarıdır. Yoksa, yahudilerin değiştirdikleri yani kendi yazdıkları Tevrat nüshalarında uydurdukları gibi değil...

Sözün kıyası şu ki, şimdi elde bulunan Tevrat, Hz. Musa'ya inmiş olan, ilâhi kitap değildir. Sonradan çetireli insanlar tarafından yazılmış ve bir çok hurafele-

ri, iftiraları da içine almış bir mecmuadır. İçinde, asıl Tevrat'dan parçalar ve kısımlar da vardır. Tevrat'ın aslı kaybolmuştur.

İncil'e gelince: Bugün, onun da asıl ve hakiki bir nüshası yoktur. Hıristiyanların elinde bulunan ve Ahd-i Cedit adını taşıyan kitaplar, Hazreti İsa'ya, Allah tarafından inmiş olan İncil değildir. Bunlar, Hz. İsa'dan çok sonra çeşitli insanlar tarafından yazılmış bir takım kitaplardır.

Bugün ortada, birbirine benzemeyen dört İncil vardır. Bunlar da, Hz. İsa'nın hayatına dair sonradan yazılmış birer siyer kitabıdır. (Peygamber'in Hayatı)

Belki içlerinde bazı İncil âyetleri de vardır. Hatta diyebiliriz ki; bunlar tam bir siyer kitabı da değildir. Çünkü bunlarda, Hz. İsa, Allah'ın oğlu olarak gösterilmektedir.

Halbuki, kendisine kitap inmiş olan Hz. İsa da, Allah'ın birliğinden, her türlü zaman ve mekândan münezzeh, kudretiyle her şeye kadir, tek Allah'dan bahsetmiş ve kendisini bu En Yüce Kudretin kulu ve Peygamberi ilân etmiştir. Meselâ Lûka İncil'inin 24. babının 19. maddesinde;

«Allah ve insanlar indinde kudretli Peygamber Nasâralı İsa...» sözleri vardır ki, Hz. İsa'nın, kendisini yanındakilere Peygamber olarak tanıtmış olduğunu gösterir; yoksa, hıristiyanların uydurdukları gibi, Allah'ın oğlu diye değil...

Fakat bazı siyasî sebepler veya şahsi menfaatler yüzünden Eski Mısır'ın, İran'ın Zerdüşť ve Roma'nın politeist (çok tanrılı) inançları hıristiyanlığa sokulmuş, Hz. İsa'nın tebliğinden bir sapma olmuştur.

Gerek Tevrat'ın ve gerekse İncil'in asıl şekillerini kaybetmesi, insanların sapıklığa düşmelerine sebep olmuştur.

Bu yüzden ne musevilik, ne hıristiyanlık ne Şamanizm ve ne budizm ve ne de diğer inançlar, insanlığı saplanmış oldukları bataklıktan çıkaracak güçte değillerdi.

İşte bu durumda iken, Yüce Allah, insanları bataklıktan kurtarmak ve karanlıktan aydınlığa çıkartmak için, Âlemlere rahmet olmak üzere Hz. Muhammed Mustafa'yı f^aiRİlahü aleyhi ve sellem) gönderdi.

Allah, kitabı olan Kur'ân-ı Kerîmde mealen, buyurdu ki:

«Ey Muhammedi Biz, sana bu kitabı, Allah'ın izni ile insanları karanlıklardan aydınlığa çıkarman, her şeye kâadir ve övülmeğe lâıyk, göklerde ve yerde olanların sahibi Allah'ın dosdoğru yoluna götürmen için indirdik.»

Nitekim, O en Yüce Peygamber de (sallallahü aleyhi ve sellem), Allahü Teâlâ'nın izni ile, cehalet ve hurafe zincirlerim parçalamış-, insanları, her nevi batıl fikrin esir edici kayıtlarından kurtaran Allah'ın emirlerini, tebliğ etmiştir. Böylece de âlemin nizamını sağlayacak esasları bildirmiştir.

Peygamberimiz devrinde Mekke ve Medine'yi nûrlandıran İslâmiyet, Hz. Ebûbekir, Hz. Ömer ve Hz. Ali devirlerinde Arabistan dışına taşdı. Bu ilâhi dini gören ve tetkik eden milletler Müslüman oluyor, İslâmiyetle şerefleniyorlardı.

İslâmiyetle şerefleniyorlardı, diyorum. Çünkü insan oğluna Allah'ı tanıtan, insana şeref ve haysiyetli yaşamayı öğreten, insanların birbirlerine yardım etmelerini emreden İslâmiyet, insanlığa şeref vermiştir.

Biz, en güzelin, en doğrunun peşinde koşan Büyük Türk Milleti de, İslâmiyeti tanıdıktan sonra şamanizmin, hıristiyanlığın, budizmin saçmalığını an-

ladık. 10. yüzyılın ortalarında büyük çoğunluk halinde Müslüman olduk.

Aslan Bey biraz durdu. Onun durduğunu gören yiğitler rica ettiler:

— Devam ediniz!... Lütfen devam ediniz.

:— Hindistan fetihlerini de anlatır mısınız?

Aslan Bey gülümsedi:

— Hepiniz de pek meraklıymışsınız be Yiğitler!... Çok da acelecisiniz. Zaten Hind gazalarını anlatacaktım ya... Şimdi dinleyin bakalım:

AFGANİSTAN'DA TÜRKLER

Bildiğiniz gibi, Hindistan'da Cihad yolunu Müslüman - Türk Devleti olan Gazneli'ler açtı. Devletimiz, yani Gazne Devleti, Saman Oğlu komutanlarından Alptekin tarafından kuruldu.

Alptekin, Samanoğlu hükümdarı Abdülmelik'in ölümünden sonra tahta geçen Mansur'la anlaşamadı. Mansur'un kendisini er veya geç öldürteceğini anlayınca kendisine bağlı Türk Askerleri ile, Belh Şehrinden Gazne'ye geldi. Gazne'yi kuşatarak aldı. Böylece orada, küçük fakat bağımsız bir Müslüman Türk Devletinin temelini attı. Hindularla savaşımlara başladı.

Alptekin'in ölümünden sonra oğulları İshak, Belka Tekin ve Piri adındaki üç gölü sıra ile tahta geçtiler.

Piri zamanında, Alptekin'in damadı Sevük Tekin, hindulara karşı pek parlak zafer kazanınca, Piri'nin yerine hükümdarlığa o getirildi. Yiğit Sevük Tekin, Hindistan'da insanların putlara taptıklarını, halkın çeşitli sınıflara ayrılmış olduklarını görünce-, onları Allah'a ortak koştan men etmek ve onlara Islâmiyeti tanıtmak için, Hind gazalarına başladı. Onun bütün gayesi, islâm Dinini Hindistan'da yaymaktır.

Hindulara karşı ilk büyük savaşını Büst için (Kandehar'ın 130 km. batısında, Hilمند ve Ergandap su-

larınınbirleştikleri noktada) yaptı. Bst ele geçirdi.

O sıralarda, Pencap'ın önemli kısmına, Sind Irmağının yukarı ovasına Kabil ile onun doğusundaki dağlık bölgeye sahip bir hindu hükümdar vardır. Caypal...

Caypal, Gazne zerine yürüyerek bu Müslüman Türk Devletlerini, yani Gazne'yi yıkmak istedi. Gazne kuvvetleri, kendilerinden sayıca çok üstün olan bu hindu ordusunu, çete savaşları ile yıpratma yoluna gittiler.

Kış birden bastırınca, Kbil-Gazne yüksek dağlık bölgesinin soğuklarına dayanamayan hindular barış istediler.

Sevük Tekin'in oğlu olan, şimdiki Sultanımız Mahmud, o sıralarda gençti. Savaşta da büyük yararlıklar göstermişti. Babasının Hindularla barış yapmasını istemiyordu.

Fakat, Sevük Tekin'i düşündüren bir mesele vardı. O da, Caypal'in gnderdiğ haber... Caypal, eğer sıkıştırılacak olursa hindu âdetlerine göre her şeyi-ni yaktıktan sonra intihar edeğni bildirmişti.

Böyle bir hareketin, Gazne Devletine bir şey kazandırmayacağnı düşünen Sevük Tekin, Caypal'in vergi verme teklifini kabul etti.

Fakat, hindular bu barıştan faydalanıp Gaznelilerin elinden kurtulunca derhal anlaşmayı bozdular.

Sevük Tekin, bunun üzerine harekete geçip, Lamgan Bölgesini (Kabil'in 10 km. kadar doğusu) ele geçirdi. Caypal da boş durmamakta idi. Bütün hinduları yardıma çağırdı. Hindu racaları, Gaznelilerle arpışmak için, onun yardımına koştular. Kanevç Hükümdarı Raycapala ve andel hanedanı hükümdarlarından Ganda, yardıma koşan hükümdarlar arasm-

da idi. Yanlarında, çok sayıda hindu erleri ve pek çok fil getirmişlerdi. Birleşik hindu ordusu oldukça kuvvetli idi. Türk ordusu ise, hindulardan er sayısı bakımından çok azdı.

Sevük Tekin, sayı bakımından Müslüman Türk ordusundan çok daha fazla olan hindulara, eski Türk savaş usulünü uygulamıştır.

Yani, önce düşman üzerine at sürerek onları ok yağmuruna tutmak, sonra da sahte bir kaçışla kendisini takip eden düşmana dönüp, onu kısıkaç içine alıp yok etmek...

Tabiidir ki, bu savaş şekli, ancak müthiş Türk Cengâverleri ve iyi yetiştirilmiş Türk atlılarının uygulayabilecekleri bir taktiktir.

Bu taktiği uygulayan Türk yiğitleri, birleşik hindu kuvvetlerini darmadağın ettiler. Savaş sonunda, Gazne'nin doğu ve kuzeyinde bulunan dağlık bölgenin en önemli kısımları Kabil, Lamgan, Celâlabat Müslüman Türklerin eline geçti. Bamyân, Toharistan ve Gur Sevüktekin'in hakimiyetini tamdı.

Hindulardan bol miktarda ganimet alındı. Sevük Tekin gazilik unvanını kazandı. Kalaç Türkleri ve Afgan gazileri, Sevük Tekin'in cihad çağrısına uydular. Böylece, Hind kapılarına ilk darbe vurulmuş oldu.

Aslan Bey, bu sözlerden sonra sustu. Etrafta derin bir sessizlik oldu.

Ömer rica etti:

— Aslan Beyim!... Sevük Tekin Sultaninin seferini dinledik. Şimdi de, onun oğlu Gazneli Mahmud'un seferlerini anlatsanız?

Diğer gençler de bu isteğe katıldılar.

— Evet!... Evet!...

— Ne olur Beyim!...

Aslan Bey güldü.

— Evlâtlar!... Anlatmak beni yormaz. Hele siz istedikten sonra... Ama, yarın sizler için büyük bugün. Fedai seçimine katılmak isteyenleriniz var. Merakla dinlediğiniz bu savaşlara katılmanız için, bu geceyi dinlenmiş olarak geçirmeniz gerekli. şimdi gidip yatsanız?...

Ömer, arkadaşlarının namına cevap verdi:

— Evet!... Haklısınız Beyim!... Yarına hazır olmamız lâzım. şimdilik müsaadenizi isteyelim.

Ömer'in bu sözlerinden sonra, gençler, büyüklerden izin alarak, kendilerine ayrılan odalarına çekildiler.

ÇANDRA KİMDİR?

Ömer yatakta uzun zaman uyuyamadı. Gözlerini tavana dikerek, uzun uzun düşündü. Kafasında paslı çivi gibi saplanmış bir düşünce vardı: Babasının öldürülüşü...

Şimdiye kadar, babasının bir savaş meydanında öldürülmüş olduğunu duymuştu. Ama bugün babasının uyku ânında öldürülüşünden ve bir isimden bahsedilmişti: Çandra...

Kimdi bu Çandra?...

Babası, bu adı taşıyan bir hindu tarafından öldürülmüşse, iş değişiyordu, öyle ya, bir meydan savaşında ölen yiğidi şehid eden, belli olmazdı; ama uykuda öldürülmesi?...

Kahramanlıklarını duyduğu o yiğit babası, bir baskına mı uğramıştı?... Uykuda mı şehit edilmişti?... Eğer öyle ise, ne üzücü bir durumdu bu... Babasının öcünü almamış olmak ne ayıptı...

Çandra!... Kimdi bu Çandra?... Çandra adında yüzlerce, binlerce hindu vardı. Bu adam, tanınmış biri olmalıydı, öyle ya... Aslan Bey ne demişti: «Kalleş Çandra!...»

Demek, tanınan, bilinen bir hindu silâhşoru idi bu... Türk beylerinin tanıdığı biri.

Belki de, hindu racalarından biriydi bu adam.

Fakat, amcası neden şimdiye kadar ona bir şey

söylememiştii?... Eğer babasını öldüren kimse belli ise, niye kendisini ayıplanacak bir durumda bırakmıştı?... Bekir Bahadır, kardeşini öldüren hindudan şimdiye kadar acaba oç almamış mı idi?

Ömer'in birden, kafasında bir şimşek çaktı. Senelerce senelerce evvelki bir olay aydınlandı kafasında... Çandra adı ve amcası Bekir Bahadır. Evet, evet bu adı duymuştu... Çandra adım şimdi hatırlamıştı.

Dört veya beş yaşlarında idi. Bahçede oynarken, amcasının yiğitlerinden biri, bahçe kapısının önüne kadar sürdüğü atından atlamış, bahçeden eve deliler gibi koşmuştu.

Ömer, bu yiğidi çok severdi. Ona binicilik öğretirdi. Ömer, uzun zamandır görmediği bu bahadırın peşinden eve koşmuştu.

Büyük odada, amcası ile gelen yiğit, heyecanlı heyecanlı konuşuyordu... Evet, evet... Ömer şimdiki gibi, hatırlıyordu.

Gelen yiğit, karşısında, saygılı bir tavırla durduğu Bekir Bahadır'a:

— «Evet Beyim!... Çandra'nın yerini öğrendim,» diyordu.

Bekir Bahadır da, sevinç ve heyecanla, habercinin yakasını tutmuş:

— Nerede?... Nerede?... diye haykırmıştı.

Bu sahne şimdi, bütün canlılığı ile gözlerinin önüne gelmişti..Evet, Çandra adını o zaman duymuştu.

Amcası, ertesi sabah silâhlarını kuşanmış, haberi getiren yiğit ve at uşağı ile, evden çıkmıştı. O sırada uyanmış olan Ömer, amcasının gidişini pencereden görmüşü.

Amcasının ne kadar zaman sonra döndüğünü hatırlamıyordu. Hatırladığı, amcasını çok özlemiş ol-

duğu idi. Hatta, bu olayla ilgili unutamadığı bir hatırası vardı.

Amcasının gidişinden sonra, onu çok özlemişti. öyle ki, Sungur'la ormanda ok atma talimi yaparken amcasının geldiğini bildiren hizmetkâr çocuğa, sevinçten ne vereceğini şaşırmış, sonunda belinden çektiği çok sevdiği hançerini, ona bahşış olarak hediye etmişti.

Sevgi ile koştuğu amcasını, yorulmuş ve çökmüş bulmuştu.

Bu olaydan sonra, Çandra'nın adı duyulmamıştı. Yoksa, Bekir Bahadır, kardeşinin öcünü almış mıydı? Eğer almışsa, niye kendisine bundan hiç bahsetmemişti? Halbuki, aralarında hiç gizli bir şey yoktu? Yoksa kendisi mi öyle zannediyordu? Amcasının kerdişinden sakladığı bir şey mi vardı acaba?...

Ömer, amcasını ne kadar da seviyordu. Amcası Bekir Bahadır, onu yetiştirmek için az mı uğraşmıştı. İlk defa ata binmesini, ok gezlemesini, kılıç kullanmasını, kargı dürtmesini ve daha ne hünerleT öğretmişti amcası?...

Sadağından şimşek gibi hızla ok çekmesini, rüzgarı hesaplayarak bir anda oklarını hedefe ulaştırmasını öğretmek için az mı uğraşmıştı.

Kılıç oyunlarındaki bütün ustalıklar» da gösteren o değil mi idi? Ömer'in yetiştirilmesini emrindeki yigitlere bırakmamış, hep o uğraşmıştı hep o...

Amcası onu çelik gibi yetiştirmişti. Onbir-oniki yaşlarına geldiği zaman, onu bazan karlı ormanlara bırakmış, Ömer'in cesaretini denemişti. Karlı ormanda, bir gün üç kurdun saldırısına uğrayan Ömer, ikisini öldürmüş, üçüncüsü ile boğuşurken bir okla üçüncü kurdun devrildiğini görmüş ve şaşırmıştı.

Bu okun kimin tarafından atıldığını anlayama-

mişti. Etrafı araştırdığı halde, kimseyi görememişti. Oku atan sır olmuştu.

Ömer, o soğuk havada yüzdüğü üç kurdun postunu sürüye sürüye eve getirdiğinde, amcasını, ocak başında kendisini gülümseyerek süzerken bulmuştu. Amcasına, bir yiğidin ok atarak üçüncü kurdu öldürüp hayatını kurtardığını anlattığında, amcası da bu işe şaşmıştı: Belki de şaşar gözükmüştü.

Fakat, Ömer şimdi anlıyordu ki, kendisini kurtaran muhakkak amcası idi. Kendisini yetiştirmek için canı gibi koruduğu Ömer'i adım adım izleyen Bekir Bahadır...

Amcası, gerçekten de onu tam bir yiğit olarak yetiştirmişti. Ömer, bazan bir avuç pişmiş buğday ve yumruk büyüklüğündeki kızarmış et parçası ile yola çıkar, günlerce ormanda kalabilirdi.

Ömer, beş-altı *gün* uykusuzluğa dayanabilirdi. Acıya, açlığa, soğuk ve sıcağa, çevredeki yiğitler arasında onun kadar dayanabilen azdı.

Bekir Bahadır, yeğeni için hiç bir şeyi esirgemişti. Yalnız amca ve yeğen değil, aynı zamanda çok iyi arkadaştı onlar.

Ömer, amcasının kendisini çok sevdiğini, yeğeni ile övündüğünü de bilirdi.

Karısı genç yaşta ölünce, amcası çok sevdiği eşinin hatırasına hürmeten, bir daha evlenmemişti. Çocuğu da olmayan amcası, Ömer'i evlât edinmişti.

Bütün bunları düşünen Ömer, Amcasının Çandra meselesinden bahsetmeme sinin bir sebebi olduğunu anladı. Amcası, bu meseleyi sakladığına göre kendisi de, ona hiç bir şey sormamalıydı.

Evet, bu meseleyi şimdilik hiç kurcalamayacaktı.

Kararsızlıktan kurtulan Ömer, az sonra derin bir uykuya daldı.

KASIRGA!..

Ertesi gün, öğleye kadar, Gazneli Mahmud ve büyük bir kalabalık önünde at yarışları yapılmıştı. Beş yüz yirmi yiğidin katıldığı bu yarışmada, sona, altmış kişi kalmıştı. Ömer de, sona kalan bu altmış atlının arasında idi.

Şimdi de, en iyi binici seçilecekti. Ömer kasırğa'nın üstünde heyecanla bekliyordu. Çünkü, yanındaki atlıların hepsi de, âta binmekte üstün kişilerdi. Bunu az önceki yarışta göstermişlerdi. Atlarının üstlerindeki duruşları, dizginleri kavrayışları bunu gösteriyordu. Hepsinin bindiği atlar, yeri hiddetle doğuyor ve acı acı kişniyorlardı.

Karşıdaki tepeye kadar gidilecek, tepenin arkasından dolaşarak, tekrar yarışın başladığı yere gelinecekti.

Bütün biniciler, son dikkatleriyle verilecek işareti bekliyorlardı. Nihayet beklenen işaret verildi.

Altmış atlı, geniş meydana ok gibi ileri fırladılar. Yeri, davul tokmakları gibi döven toynakların gürültüsü, koca alanı yayıldı. Cins ve talimli atların, zarif bacakları, gökte uçan kuşların kanat çırpımları kadar çabuktu. Zarif gözüken bu ayaklar, aslında sinir ve adaleden olup, çelik gibiydiler. Nice savaşlarda, düşman topraklarını ve cesetlerini çiğneyip geçmişlerdi onlar...

Ömer, ilk anda, Kasırğa'yı yormamak istiyordu. Çünkü mesafe uzundu. Uzaktan bakıldığında, atlılar bir elin parmakları gibi gözükiyorlardı. Kimi ileri çıkmış, kimi de geri kalmıştı.

Ömer'in önünde on-onbeş atlı vardı. Kasırğa'ya hafifçe dokundu. Üç-dört atlı geride kaldı. Tepeye yaklaşırken, Kasırğa'mn hızı, daha da arttı. Rüzgâr, Ömer'in kulaklarında ıslık çalmaya başladı. Ömer, Kasırğa'mn boynuna iyice yatarak, rüzgarın, hızı kesmesini önledi. Tepeye vardığında, önünde dört atlı kalmıştı. Arkalarında bıraktıkları toz bulutlarından, bunların ne cins at oldukları anlaşılmıyordu.

Ömer, Kasırğa'ya güveniyordu. Bir aralık, atına seslendi

— Haydi Kasırğa!... Sadık dostum'.... Utandırma beni!...

Kasırğa anlamış gibi kişnedi. Daha da hızlandı. Ömer şimdi, Kasırğa'nın önünde sarsılan başından ve hızla geriye giden topraktan başka' bir şey görmüyordu. Yarışın ve hızın verdiği bir haz içerisindeydi.

İki atlı daha geride kaldı. Tepeyi dönerken. Ömer, Kasırğa'yı bir daha mahmuzladı. Kasırğa, su gibi terlemişti. Ağzından çıkan köpükler geriye uçuyordu. Ödekilerden birini daha geçtiler.

Seyirciler arasında bir uğultu yükseldi. Şimdi Ömer'le, öndeki atlı, yan yana gidiyorlardı. İki at da, boyunları sarsıla sarsıla, arkalarında toz bulutları bırakarak, rüzgâr gibi uçmaktaydılar.

Uğultu artmıştı. Yanındaki binici, naralar atıyor, atını coşturuyordu. Ömer de, atma heyecanla bağırıyordu:

— Haydi Kasırğa'ma!... Göster kendini, cins atım! Kasırğa, bu sözleri anlamış gibi, öyle bir hamle

yaptı ki, öteki atı, pek az zamanda, toynaklarının kaldırdığı toz bulutu arkasında bıraktı.

Fakat, bir anda Ömer, atının karnına doğru düştü. Etraftan üzüntülü çığlıklar koptu.

Ne olmuştu da, bu yiğit genç, son anda talihsizliğe uğramıştı. Düşmesi bir yana, arkadan gelen atların toynakları altında çiğnenmesi ihtimali de vardı. Herkes, aslan gibi bu yiğit için üzülmüştü. Gözler, toz bulutları arasında onu arıyordu. Kasırga ise, yine en önde yarışı sürdürüyordu. Sanki bir binici tarafından sürülüyormuş gibi...

Bir anda, etrafı öncekinden daha büyük bir uğultu kapladı. Ömer, atının altından geçerek öteki yandan, tekrar yerine oturmuştu. Demek, onun az önce yaptığı sadece bir oyundu. Bu hareketi, herkesin, Ömer'e, sevgi ve hayranlık duymasına sebep oldu.

Ama, ama yine ne oluyordu?... Ömer, şimdi de, atının üzerinde ayağa kalkmış, tek ayağı üzerinde, durarak, yarışı götürüyordu.

Bu durum, Gazneli Mahmud'un bile dikkatini çekmişti. Yanındakilere, bu yiğitin kim olduğunu soruyor, onun hakkında bilgi alıyordu.

Yarış sırasında, Ömer'in yaptığı harekete cesaret etmek, her babayiğitin harcı değildi. Bunun için aslan yürekli ve irade sahibi olmak lâzımdı. Tabii, ustalık ta şarttı...

Kasırga bitişe yaklaşırken, dizginleri bırakmayan Ömer, önce atın sağ yanına kaydı. Ayaklarını yere değıdirdikten sonra zıpladı; atın üstüne çıktıktan sonra, sola kaydı. Tekrar ayaklarını yere değıdirdikten sonra zıplayıp Kasırga'nın sırtına yerleşti.

Bu son hareket, oradaki bütün bahadırlara parmak ısırttı. Her biri, bir kahraman olan gaziler, yü-

reklerinden kopup gelen'heyecanlı seslerle meydana inlettiler:

— Yaşa Türk Aslanı!...

— Allah, bütün gazalarında yardımcın olsun!...

— Aşkolsun sana!...

— Ata biniş ancak bu kadar olur!...

Bekir Bahadır'ın yanında oturan Aslan Bey, de coşmuştu. Bekir Bahadır'a bir dirsek vurarak: ,

— Bekir!... Bekir!... Bir arslan yavrusu yetiştirmişsin. Zaten görünüşünden de ne yiğit olduğu anlaşılıyordu. Ama, bu derecesini, doğrusu ya ummazdım. Sanırım, kılıç kullanması, kargı dürtmesi ve ok atması da bundan farksızdır.

Bekir Bahadır, gayet ciddi idi. Cevap verdi:

— Bilemem!... İşte er meydam! Orada anlaşılacak.

Bu konuşmalar olurken, Ömer, yarışı en önde bitirmişti.

Davullar dövülüyor, Ömer övülüyordu. Beyler, Bekir Bahadır'ı tebrik etmekteydiler.

öğle namazı kılınıp, yemekler yendikten sonra, herkes alanda yerini almaya başladı. Gazneli Mahmud'un yerine oturmasıyla, davullar dövülüp borular ötmeye başladı. Gür sesli bir ulak, ok atıcıları alana davet etti.

Fedai seçilmek isteyen yiğitler pek çoktu. Onun için, yarışmaya katılanlar ellişer kişilik sekiz bölüme ayrıldı. Bu bölümlerin keskin nişancıları belli olduktan sonra, bunlar da, kendi aralarında birinciye seçeceklerdi.

önce yakın mesafeden başlayan atışlar, uzak hedeflere yöneltildi. Sonunda, her bölümün keskin nişancıları ortaya çıktı. Ömer de, kendi bölümünde nişancılığını göstermişti.

Sekiz okçu, alana dikilmiş olan gez tahtasının karşısında sıralandılar. Gez tahtasındaki kırmızıya boyanmış koca yuvarlakları, ufacık görece kadar uzaktaydılar.

Sıra ile yaylarını gererek gezleyen yiğitlerin seki de, hedefi vurdular. Bunun üzerine hedefin değiştirilmesine ve hareketli bir hedef seçilmesine karar verildi. Derhal, önceki hedef tahtasının tepesine bir tahta çakıldı. Bundan sarkıtılan ipin ucuna bir cisim kondu.

Atıcılar, ipin ucunda sallanan bu hedefe atış yapacaklardı. Sıra ile atışlar yapıldı. İlk atışta, üç kişi kaybetti. Geriye beş kişi kaldı. Birinciye tayin etmek için atıcılar, hedeften biraz daha uzaklaştırıldı.

Sallanan ve iyice uzaklaştırılmış hedefe, bu defa iki ok saplandı. Biri, Ömer'in okuydu. Diğer ok da, yirmi iki yaşlarında aslan yapılı bir yiğidin...

Bu gencin de kartal gibi bakışları vardı.

Tekrar sallanan hedefi, iki yiğit de vurdular. Sonra birbirlerine bakarak tatlı tatlı gülümsediler.

Atıcılar biraz daha geriye alındı. Atış tekrar edildi. Oklar yine hedef de...

Herkes şaşırmıştı. Yarışı idare eden Bey, yardımcılarını yanına çağırdı. Onlarla uzun uzun konuştu. Sonunda şöyle bir karara vardılar:

Yarışmacılardan yirmi adım uzakta, bir adam okunu havaya atacak, yarışmacılar da sıra ile bu oku vuracaklardı.

Yarışmayı idare edenler, birinciye ortaya çıkarmak için bundan başka çare bulamamışlardı. Bu hareket, hem atıcının çabukluğunu ve hem de, keskin nişancılığını belirtecekti.

Bu karar, seyircilere bildirildiğinde itirazlar yükseldi.

— Olmaz böyle şey!... İmkânı var mı bunun?...
— Yaydan fırlayan ok havada vurulur mu?...
— Bunu kim yapabilir?
— İki yiğidin berabere kaldığını bildirsinler. Ol-
sun bitsin!...

Ama karar verilmişti. Derhal uygulamaya geçildi.
önce öteki yiğit atacaktı. Bu keskin nişancı, kaş-
larını çatmış, okunu fırlatmak üzere yayını germiş
bekliyordu. Bir işaretle, karşısındaki adam okunu
havaya fırlattı. O anda, genç te okunu bıraktı. Ok
vınlayarak uçtu.

Etrafı sevinç çığlıkları, takdir sesleri kapladı. Yi-
ğidin oku, fırlatılan oku havada vurmuştu.

Gazilerden öyle bir uğultu yükseldi ki, sanki gök
gürlüyordu.

Ulak, atım dört bir yanda koşturarak, gencin kes-
kin nişancılığını duyurdu.

Uğultu bir müddet devam etti. Sonra yavaşladı
yavaşladı ve durdu.

Şimdi sıra, Ömer'de idi. Binlerce göz ona dikil-
mişti. Ömer, heyecandan terlediğini hissetti. Rakibi
olan yiğidin bu keskin nişancılığı onu da hayran et-
mişti. Kıskanmak değil, ona gıpta ediyordu. Türk or-
dusunda böyle yiğitlerin olması, onların arasına gi-
rebilmek düşüncesi Ömer'e büyük bir haz vermişti.

Yavaş yavaş vaziyet alarak yayım hafifçe gerdi.
Fakat, heyecandan ve hedefi vuramamak endişesin-
den ellerinin titrediğini hissetti. Bu heyecandan kur-
tulmak için, Amcası Bekir Bahadır'ın öğütlerini ha-
tırladı:

— Hedefe atış yapacağın zaman başka şey dü-
şünme!... Rahat olmaya bak!... Rüzgârı iyi hesapla!
Sinirlerine hakim ol!...

Büyük bir iradeye sahip olan Ömer kendini to-

parladı. Koca bir alanda olduğunu, binlerce gözün kendisine baktığını unuttu adeta. Sanki bir ormanda, yapayalnız, karşısındaki hedefe ok gezleyecekti.

Nefesini kesti. Adamın yayını gerdiğini görmüştü. Bir ışık halinde, fırlayan oku görür görmez, besmele ile kirişi bıraktı.

Az önceki gök gürültüsü gibi uğultu tekrar yükseldi. Ömer de, fırlatılan oku havada vurmuştu.

Davullar gümbürdemeye, borular tekrar ötmeye başladı.

Beyler ve yiğitler:

— Yiğitlerin ikisi de keskin nişancı!... Berabere kabul edilsinler!... Diye bağırıyorlardı. Alan idarecileri bunu kabul ettiler. İki gencin berabere kaldıklarını duyurdular.

Bu başarılar, Ömer'in, seçilecek iki yüz fedai arasına girmesine yetmişti. Diğer yarışmalarda o seyirci kaldı.

ZAMANA «DUR» DEMEK MÜMKÜN MÜ?

Ertesi gün, Gazneli Mahmud, Bekir Bahadır ve Ömer'le konuşmak istemişti. Aslan Bey, ikisini saraya götürdü.

Sarayın geniş koridorlarını geçtikten sonra, önünde iki nöbetçinin durduğu bir kıpının önüne geldiler. Nöbetçiler Aslan Bey'i görünce hazır ol vaziyetine geçtiler.

Aslan Bey kapıyı vurdu. İçerden gür bir ses duyuldu:

— Giriniz!...

Aslan Bey, kapının kolunu çevirdi. İçeri girdiler. Oda, gayet genişti. Yere, kıymetli İran halıları yayılmıştı. Odanın duvarlarına kılıçlar, topuzlar ve mızraklar göze hoş gelecek şekilde yerleştirilmişti.

Büyükçe bir sedirin önünde, onları ayağa kalkarak karşılayan üç adam vardı. Biri çok yaşlı, aksaklıydı. Gözlerinden iyilik akıyordu. Diğeri kırk yaşlarında bir babayıgitti. Ömer, onu savaş oyunlarında gördüğünü hatırladı.

Elli-ellibeş yaşlarında gözüken, sade giyimli, sünnete uygun kırçıl sakallı olan üçüncüsü de, gayet mert çehreli biriydi. Parlayan gözlerle Ömer'i süzüyordu. Ömer, bunun O olduğunu anladı: Gazneli Mahmud... O büyük ve kahraman Sultan... İslama hizmet için gazadan gazaya koşan, rahat nedir bilmeyen Gazne-

li Mahmud... Gazilerin Sultanı, yiğitler yiğidi kahraman. Bütün Türk yiğitlerinin hayran olduğu yüce kağan:..

Girenler, ödadakileri selâmladılar:

— Selâmün aleyküm!...

Odadakiler selâmı iade ettiler:

— Ve aleyküm selâm!...

İçerdekiler ellerini uzatarak, girenlerle musafaha yaptılar.

Sonra, Gazneli Mahmud, Bekir Bahadır ile Ömer'e hitap etti:

— Yanılmıyorsam Bekir Bahadır'sınız?... Bir zamanlar düşman hatlarını darmadağın eden yiğit!... Sancaktar Hamza Gazi'nin kardeşi değil mi?... Biraz yaşlanmışsınız!...

Ömer, bu sesi çok tesirli ve berrak buldu.

Bekir Bahadır, Gazneli Mahmud'a cevap verdi:

— Yanılmıyorsunuz Sultanım!... Fakat sizin de benden farkınız kalmamış. Siz de yaşlanmışsınız.

Gazneli Mahmud tebessüm etti:

— Uzun yıllar geçti Bekir!... Doğan, büyüyor. Gençler yaşıyor ve ölüyor. Zamana «Dur!...» demek mümkün mü? Oturunuz lütfen!... Buyurun oturunuz!...

Aslan Bey, Bekir Bahadır ve Ömer, Sultanın gösterdiği karşığı sedire oturdular.

Gazneli Mahmud, Ömer'e bakarak sordu:

— Rahmetli Hamza Gazi'nin oğlu değil mi? Doğrusu iyi yetiştirmişsin Bekir Bahadır. Çoktan beri böyle dövüşen bir genç görmemişim. Tecrübesi de artarsa, önünde durulmaz bir bahadır olacak.

Ömer, utanarak cevap verdi:

— Rahmetli babamı hatırlamanız ve hakkımda söylediğiniz bu sözler bana şeref verdi Sultanım!

— Hamza Gazi hatırlanmıyacak bir yiğit değildi oğlum!... Kahraman ve cesur... Allah rahmet eylesin. Eşsiz bir babayığitti o. Senin de o şekilde yetiştirilmiş olduğunu görmek bana sevinç verdi.

— Sağolunuz Sultanım!... Biz Türk gençleri sizi örnek alıyoruz. Yalnız Türk gençleri değil; Hint, İran ve Afgan Müslüman gençleri için de, örnek sizsiniz.

İslam dinine hizmet etmek, İslâm düşmanlarını söküp atmak amacı üe, her yıl gaza için Hindistan'a sefer yapmayı nefsinize farz kılmanız, biz gençlere yönümüzü gösteren en mükemmel harekettir.

— Oğul!... Dünya geçici... Bugün varsak yarın yokuz. Bu arada, Allah'ın buyurduğu yolda, Peygamber Efendimizin Sallallahü Aleyhi ve Sellem izinden gidebilmiş, cihad ateşini parlatabilmişsem ne mutlu bana...

— Zannımıza göre başarmışsınız Sultanım... Bugün, bütün Türk illerinde bir an önce büyüyerek; sizin cihad seferlerinize katılabilmek gayesinde olan binlerce binlerce Türk çocuğu, bileklerini kuvvetlendirmek ve silahları kullanmayı öğrenmekle uğraşiyor. Meselâ ben de onlardan biriyim. Küçüklüğümden beri, bu gaye ile yetiştim.

— Sağolasm Bahadır!... Yiğitlerimizin böyle konuşması, evvel Allah, beni daha da güçlendiriyor. Biliyor musun sizi neden çağırdım?

— Bilmiyoruz Sultanım?...

— Bahadır! ...Komutanlarımla yaptığım konuşmalardan sonra, Sümenat üzerine bir'sefer yapmaya karar verdik. Çünkü, Katiavar Yarımadasında, Sümenat Şehrinde Mabut Siva'ya ait pek büyük bir mabet var.

Bu mabedin hizmetinde 1000 Brahman, oraya gelen hindu hacıları traş etmek için hergün bekleyen

300 berber ve durmadan mabut önünde- raks etmek üzere 350 rakkase (oyuncu kadın) bulunuyor.

10.000 köy de bu mabudun gelir kaynağı... Siva putunu da, günlerce uzaktaki Gence Irmağından getirilen su ile yıkıyorlarmış.

Bunları anlatmamın sebebi şu-. Oranın Brahmanlan, mabudlarının dünyanın en kudretli mabudu olduğunu, hiç bir düşman ordusunun, ona yaklaşamayacağını söylüyorlarmış.

Hindistan'da, Müslümanların, yani gazilerin kırıldığı mabudların da, onun müsaadesi ile kırılabilmesini iddia ediyorlarmış.

Diyorlarmış ki: «Eğer Mahmud, diğer putları kırıyor, Sümenat Mabudu diğer mabudlara kızdığı için kırabiliyor. Eğer mabudumuz istemese, Gazneli Mahmud bunu yapamaz!»

Gazneli Mahmud sustu. Bir an ortada bir sessizlik oldu. Bekir Bahadır ve Ömer şaşırmışlardı. Odada bulunan diğerlerinin bunu bildikleri anlaşılıyordu. Ömer dayanamadı, heyecanla bağırdı:

— Böyle saçma şey de duymamıştım!...

— Evet ama, gel de bunu putlara tapan, elleriyle yaptıkları putlardan yardım uman hindulara anlat.

— Doğru Sultanım!... Zaten onlarda sapıtan akıl ve saçma düşünceler olmasaydı putlara taparlar mı idi?

— İşte böyle... önlerinde bulunan Büyük Tar Çölünü geçemiyeceğimi zanneden bu sapıkların gözleri önünde mâbudlarım kırmak, kimin hak din üzerinde olduğunu ispatlamak lâzım. Çünkü diğer hindular da, Sümenat'lılara inanıyorlar. İslâmlaşma hareketi,, bu kötü propaganda ile önlenmek isteniyor. Sünta-^

nat'a girip Siva putunu kıracak olursak, Hindistan'-da, İslâmlaşma hareketini çabuklaştırebiliriz.

Ömer dayanamadı:

— Bir an evvel harekete geçsek Sultanım!...

Sonra bu ani hareketinden utandı. Gazneli Mahmud gülümsedi:

— İnşa-Allah yavrum!.. Sen bütün gazilerin hislerini ifade ettin. Zaten hazırlıklarımız bitmek üzere. Sonra harekete geçeceğiz. Yalnız önemli bir mesele var. Seni de bunun için çağırttım ya.

Ömer, merakla sordu:

— Nedir Sultanım?

— Kırık Hançer!... Hindulann anlattıklarına göre, çok eski yıllardan kalma bir Kırık Hançer varmış. Savaş sırasında bulun ucunda üç-dört kulaç uzunluğunda bir ışıltı fışkırır, karşısına çıkan ağaç, taş, demir her şeyi kesermiş. Nasıl bir maden olduğunu bilinmiyor.

Hindular buna «Siva'nın Şimşegi» adım vermişler. Müslüman-Türk ordusunu, bu hançerin durduracağını söylüyorlar. Budalalar bilmiyorlar ki, değil böyle bir hançer, onun gibi yüz binlerce daha hançer de olsa ancak Allah'ın dilediği olur.

Yalnız, şunu da söylemek icap eder ki, hindular, hançerin bu durumundan bol bol propaganda yapmak imkânını buluyorlar. Cahil hinduları aldatıyorlar.

İşte, Kırık Hançeri bu yüzden yok etmek lâzım. O yok edilirse hindulann moralleri tamamen yıkılacak. Kırık Hançeri yok etmek görevini sana vermek istiyorum.

Senin, döğüşlerde çok güçlü ve yaman bir yiğit olduğunu anladım. Bu vazife herkese verilmez. Senin acı bir kuvvete ve ustalığa sahip olduğun kadar „

her türlü acıya, yorgunluğa tahammül ettiğini de öğrendim. Ağzına bir şey koymaksızın beş-altı gün durabildiğini, yine, dört - beş gün uykusuz kalabildiğini anlattılar.

Bekir Bahadır'm seni küçük yaştan itibaren çok iyi yetiştirdiğini, kurtlarla, ayılarla boğuştuğunu, silâhsız olsan bile ellerinle onları boğabildiğim öğrendim.

Uzaklardan gelen gürültülerin mahiyetini çıkarıldığını, kuşların uçuşlarından yolunu bulabileceğini, başkasının mahvolacağı ıssız yerlerde kendine sığınacak yer bulacağım söylediler. Seni gördükten sonra bunlara inandım. Yani sözün kısası: Tam aradığımı yiğitsin sen!...

Ömer'in yüzü kızardı. Utanmıştı.

— iyi görüşleriniz Sultanım!... Bu görüşlerinize lââyık olmaya çalışacağım.

— Yalnız çok tehlikeli bir vazifedir bu... Çat'ların ülkesine gideceksin. Kırık Hançer'i onlar saklıyorlar. Bilirsin ki, Çat'lar da Türk ırkındandır. Bu yüzden cengâver kimselerdir. Hindu olduklarından devamlı olarak Müslüman Türklerin karşısına çıkıyorlar. En çetin savaşlarımızı da, onlara karşı yapmaktayız. Her an ölümle karşılaşabilirsin. Çünkü Çat'lar, Kırık Hançer için gelmiş olanları, acımadan işkencelerle öldürüyorlar.

— Alnımıza ne yazılmışsa o olur Sultanım. Dinimiz ve Devletimiz için canımız feda olsun.

— Yiğit!... Biz sizlerin vazifelerinizi başarmanızı ve yaşamanızı isteriz... Onun için tehlikeyi de önceden haber veriyorum. Oraya girmek için kedi gibi çevik, kaplan gibi yırtıcı, aslan kadar korkusuz ve Hazret-i Hamza gibi, Hazret-i Ömer ve Hazret-i Ali gibi de silâhşor olmak lâzım.

— Olmaya çalışırım Sultanım!... Tabii Allah yardım ederse.

— tñşa-Allah Bahadır!... Zaten sana güvenmem bu görevi vermezdim. Vazifen: Ya Hançer'i buraya getirmek, ya da yok etmektir. Gideceğin yerde bizim adamlarımız da var. Biri sebze satıcısıdır. Boyunda kanatlarını açmış bir şahin kabartması olan madalyon bulunacaktır. Parolanız: «y... uzak ÷lkelde yetişen çiçeklerin kokuları üzerinden gitmemiş Yiğit!...» olacaktır.

Bunu duyduğun kimse bizdendir. Bu sözü karşıdakinden duymassan, madalyonu görsen bile sırrını açma.

Bu hususta, Aslan Bey sana gerekli bilgileri verecektir.

— Baş üstüne Sultanım!...

— Bu çok önemli meseledir Yiğit!... Her türlü ;acıya katlanacak, bütün zorluklara göğüs gereceksin.

— Bütün zorluklara göğüs gereceğim Sultanım!..

— Eğer yakalanacak olursan hindulara sır vermeyeceksin. Benim nereye ve ne kadar erle sefer yaptığımı öğrenmek isterlerse, öleceksin fakat söylemeyeceksin.

— Asla!... Bir kelime bile öğrenemezler Sultanım!

Gazneli Mahmud tekrar dikkatle Ömer'e baktı. Evet... O insan sarrafı idi. Karşısındaki genç, emirleri yerine getiren tam bir yiğitti.

Sultan, yandaki bir çekmecedен aldığı rule halindeki ceylan derisini Ömer'e uzattı.

— Al buftu Yiğit!... Bu, benim hükmümün geçtiği yerlerde, isteklerinin benim emrim olduğunu belirtir yazıdır. Mühürlüdür... Bunu gösterdiğin her ko-

mutan veya idareci, isteklerini derhal yerine getirecektir.

Şimdi yolun açık olsun genç bahadır!. Cenab-ı Hak yardımcın olsun!...

Ömer, sultandan ferman aldı. Gazneli Mahmud'un elini öptü. Aslan Bey ve Bekir Bahadır kapıdan çıkarlarken, Ömer'den gözlerini ayırmayan Gazneli Mahmud yanındakilere döndü

— Tam bir yiğit!... dedi. Vazifesini Yüce Allah'ın izni ile yapacağına eminim..

EBEDİYEN YAŞANMAZ

Ömer, son hazırlıklarını bitirip, amcasının elini öpüttüğü zaman, Bekir Bahadır ellerini onun omuzuna koyarak şunları söyledi

— Oğul!... Cenab-ı Hak yolunu açık etsin. Bu büyük görevde yardımcın olsun!... Gidip gelmemek te var; gelip görmemek de... Bu yüzden, ayrılmadan önce, sana bazı tavsiyelerde bulunmak isterim.

Oğul!... Bu dünyada ebedi kalıcı değiliz. «Az yaşa, çok yaşa, akıbet gelir başa» dendiği gibi, elbette bir gün öleceksin. Gece gündüz düşündüğün, sımsıkı sarıldığın lezzetlerden elbette ayrılacaksın!... Dünyanın nesini seversen sev, hepsine veda edeceksin!... Keyfine göre yaşasan da, unutma ki, her yaptığının hesabını vereceksin.

Bir kimseyi tabuta koyduktan mezara bırakınca-ya kadar, Allahü Teâlâ ona kırk سوال soracaktır. Birincisi

«Ey kulum!... Yaşadığın kadar hep dünya için süslendin, herkesin beğenmesi, hürmet etmesi için birçok şeyler öğrendin. Benim emrettiğim şeyleri de öğrendin mi? İstediklerimi yapıp haram ettiklerimden kaçındın mı?», «Başkaları için neye bu kadar uğraşıyorsun? Görmüyor musun ki, tepeden tırnağa kadar benim iyiliklerim ile, ihsanlarım ile örtülüsün!» olacaktır.

Fakat sen bunları duymazsan, çocuğun oyuna dalıp etrafını görmediği gibi, dünya zevkleri, nefsin arzuları seni sağır ve kör eylese, ibadet ederek geçmiş günahlarını affettiremezsen, kıyamette elin ve dilin âciz kaldığı zaman «Yârabbi!.. Bizi dünyaya geri gönder, bütün ömrümüzü ibâdetle geçireceğiz!...» diyenlerden olursun. Fakat: «Ey ahmak!... Oradan geldin ya!... Ben size, Peygamberimi, kitabımı göndermiştim. Emirlerimi bildirmiş, gideceğin yolu göstermiştim. Niye bunlara uymadın!...» cevabını alırsın.

Cenab-ı Hak'ka karşı kulluk borcunu sakın unutma!... Kulluk borcunu da, onun buyruklarına uymak suretiyle yerine getirebilirsin. En önemli vazifen de namaz kılmaktır. Çünkü Resûlullah Sallallahü Aleyhi ve Sellem buyurdu «Namaz dinin direğidir. Kim namazını kılsa, dinini yapmıştır. Kim namaz kılmazsa, dinini yıkmıştır.», «Cennetin anahtarı namazdır.»

islâm dininin direği ve temeli namazdır. Namaz bütün ibadetlerin rehberidir. Beş vakit namazı şartlarına uyarak, vaktinde kılanlar için -Allahü Teâlâ büyük günahlardan el çekmesi sebebi ile, - o kulun işlediği diğer günahları da affeder.

Namazını zamanında kıl. Kazaya bırakma. İki Cihan Güneşi Peygamberimiz buyurdu «Mi'raç gecesinde bir kısım insanların haline vâkıf oldum. Bakdım ki onlar şiddetli bir azâb içindeler. Cebrail Aleyhi selâma sordum: 'Bu taife kimlerdendir?' (Ne için azâb görüyorlar?)

Cebrail Aleyhisselâm cevaben 'Bunlar, namazlarını vaktinde kılmayanlardır' buyurdu.»

Namazın faziletini anlayan için, Resûl-i Ekrem Efendimizin şu buyruğunu da unutma:

«Cebrail Aleyhisselâm bana gelip dedi ki: Yâ Mu-

hammed (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ümmetine müjdele!... Her ne zaman bir mü'min farz namaza durursa, günahları dökülür, günahdan temizlenir. Anadan doğmuş gibi günahsız olur. Eûzüyü ve besmeleyi söyleyince üzerindeki kıllar kadar kendisine sevap verilir. Fatihayı okuyunca yirmi kerre, teşbih edince, gökden inen kitablarm hepsini üç kerre hatmetmiş (ibitirmiş) gibi olur ve secdede teşbih edince, kendisine Allahü Teâlâ yetmiş kerre rahmet nazarı ile bakar. Tehiyyâti okuyunca, Hak Teâlâ, Cennet kapılarını o kimseye serbest bırakır, istediği kapıdan girer. Duasını yapınca, bütün istekleri kabul olunur ve günahları affolur.»

Oğul!... Cemaatla namaz kılmayı da ihmal etme. Câmi'e giden kimsenin her adımı için bir sevâb verilir, bir günâhı da affolur.

Peygamber-i Zîşan Efendimiz buyurdu: Namazı cemaatla kılmak, yalnız kılmaktan yirmiyedi derece efdâldir .(faydalıdır), «Her kim sabah namazının farzım cemâatle kılsa, kıyamet gününde yüzü ayın on dördü gibi parlar, öğle ve ikindi namazlarının farzlarını cemaatla kılsa, Hak Teâlâ, o kula bin saf melek müvekkel (vekil) kılıp, kıyamet gününe kadar onun için teşbih ederler. Her kim akşam namazını cemaatle kılsa, Hak Teâlâ hazretleri o kişiyi Peygamberlerle haşır eder. Her kim yatsı namazını cemaatla kılsa, o kimse ile Hak Teâlâ arasında hicab kalmaz.», «Sabah namazı ile yatsı namazını cemaatla kılmak, çok sevabdır. Bu iki vakit namazı cemaatla kılmak, ne derece bir fazilet ve ne büyük bir sevap olduğunu lâıykı ile bilseler, bunu kimse terk edemezdi.»

Hak Teâlâ Hazretleri buyurdular ki: «Kulum ba-

na farz namazda olduğu kadar hiç bir amel ile yakın olamaz.»

Oğul!... İbadetten başka çok önemli bir mesele-ye de temas edeceğim. Aman oğul!... Sakın başkasının hanımına ve kızma kötü gözle bakma!... İnsanı dünyada felâkete, âhirette Cehenneme gönderecek bir husustur bu!... Peygamber Efendimiz buyurdu: «Yabancı kadına şehvetle bakan bir kimsenin gözle-ri ateşle doldurulup, sonra Cehenneme atılacaktır!...», «Komşu kadınlara ve arkadaşların hanımlarına şeh-vetle bakmak, yabancı kadınlara bakmaktan, on kat daha günâhtır. Evli kadınlara bakmak, kızlara bak-maktan bin kat daha günâhtır. Zina günahları da böyledir.»

Başkasının namusuna göz dikmeyenlere de Pey-amberimiz şunları müjdeliyor: «Yabancı bir kızı gö-rüp de, Allahü TeâJâ'mn azabından korkarak, başını ondan çeviren kimseye Cenab-ı Hak, ibadetlerin tad-dını duyurur.», «Allahü Tealâ için yapılan cihadda, düşmanı gözleyen veya Allah korkusundan ağlayan ve haramlara bakmayan gözler, kıyamette Cehennem, ateşini görmeyeceklerdir!»

Eğer kendini tutamayıp başkasının hanımına ve-ya kızma bakacaksân, evlen. Çünkü Resûlullah Efen-dimiz: «Evlenen, dininin yansını korumuştur.» bu-yurdu. Yok evlenecek durumda değilsen, oruç tut. Oruç, şehvet hislerini kırar. Kuvvetli yemeklerden) kaçın.

Biraz daha açık konuşacağım. Fakat, âhirette Al-lahü Teâlâ'nın huzurunda, 'bana niye söylememiştin* diyerek yakama yapışmaman için söylüyorum. Gusl yani boy abdestini, sakın ha, sakın ihmal etme!... Çünkü bir kimse, gusl abdesti alması gereken durum-da olsa da, gusl abdesti almadan bir namaz vakti

geçse, o kimseye ateşten gömlek giydirilecektir.» (*)

Gusl abdesti almanın sevabı da çok büyüktür: Yine, Fahr-i Kâinat Efendimizi buyurdu: «Gusl abdesti almaya kalkan bir kimseye, üzerindeki kıl adedince sevab verilir. O kadar günahı affolur. Cennetteki derecesi yükselir. Guslü için ona verilecek sevab, dünyada bulunan her şeyden daha hayırlı olur. Allah'ın meleklerle: 'Bu kuluma bakınız!... Gece üşenmeden kalkıp, benim emrimi düşünerek, gusl abdesti alıp, temizleniyor. Şahid olunuz ki, bu kulumun günahlarını af ve mağfiret ettim!» buyurur.

Aman Oğul!... içkiden de uzak dur!... Yüce Allah'ın haram küdüğü içkiden!... İçki ile iman bir yerde durmaz, tçki girince imân çıkacaktır. Hazret-i Osman (Radiyallahû anh) buyurdu ki: «Allah'a yemin ederim ki bir kimse eline içki alıp içerken, imân, o içkiye der ki: 'hey la'net! Dur! Ben çıkayım da, ondan sonra sen gir!»

Resûl-i Ekrem Efendimiz buyurdu ki: «Allahü Teâlâ'yı seven ve kıyamete inanan kimse içki içilen yerde oturmasın!...»

Allahü Teâlâ'mn yasakladığı, içkinin muhakkak ki çok büyük zararları vardır.

Oğul!... Kelime-i Tevhid, dilinden düşmesin. Bil-diğin gibi Tevhid: «Lâ ilahe illallah, Muhammediin Resûlûllah» demektir. Manâsı şudur: «Hak Teâlâ Hazretleri birdir, ortağı ve benzeri yoktur ve Muhammed Aleyhisselâm, sevgili kulu ve Hak Peygamberidir.»

Peygamberimiz Sallallahü Aleyhi ve Sellem buyurdu: «Bir kimse, kelime-i tevhidi dese, Hak Teâlâ

(*) Bugün yapılan tıp araştırmaları da göstermiştir ki, gusl abdestini almayı icabeden sırada, vücudun her zerresinden pislik çıkmaktadır. Bu annak gusl abdesti ile temizlene-bilmektedir.

hazretleri ile, o kelime arasından perdeler kalkar ve kelime, doğrudan doğruya Allahü Teâlâ'ya ulaşır. Allahü Teâlâ buyurur ki: 'Ey kelime dur!...' o kelime der ki: 'Beni söyleyen kulu affetmeyince duramam.' Cenab-ı Hak Hazretleri, o zaman buyurur ki:

'İzzetim, celâlim, kudretim, kemâlim hakkı için, beni zikreden kulumu affettim!'

İhlâs Sûresini de çok oku. Yani: «Kul hüvallahü ehad. Allahüssamed. Lem yelid ve lem yûled. Velem yekûn lehu küfüven ehad.»

Manâsı:

«De ki O, Allah'tır, bir tekdir.

Allah'dır Samed'dir. 'Bâkiy, dâim, ulular ulusudur.'

Dğurmamıştır, doğurulmamıştır O.

Hiç bir şey de O'nun dengi değildir.»

Bu sûreyi sakın dilinden düşürme!...

Çünkü bu sûrenin fazileti çok büyüktür. Fahr-ı Kâinat Efendimiz buyurdu: «Kıyamet gününde, bir çağırıcı çağırır ve der ki, Hak Teâlâ Hazretlerini düşünüp ananlar ve ihlâs sûresini çok okuyanlar gelsinler. Cennetteki makamlarına vâsıl oldular.», «Haya-tım, yed-i kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, bu sûreyi okumak, bütün Kur'an'ın üçte birine eşittir».

Oğul!... Âyetelkürsi'yi okumayı da unutma!... Resûl-i Ekrem Efendimiz Sallallahü Aleyhi ve Sellem buyurdu ki:

«Bir kişi, namazdan sonra, bir kerre âyetelkürsi'yi okusa, o âyet göklere doğru çıkıp, tâ arş-ı âlâ'ya kadar gider ve oradan durmadan hareket ederek der ki: 'Ya Rabbi beni okuyan kulunu affet.'

Hak Teâlâ Hazretleri, mekân ve cihetden münez-zeh olarak azamet-i şâniyle buyurur ki:

'Ey benim meleklerim!... Sizler şahıd olun, namazdan sonra âyetelkürsî'yi (Allahü la ilahe...) okuyan kulunun, (insan ve hayvan hakları hariç) günahlarını affeyledim.», «Her kim namazdan sonra, hemen âyetelkürsî'yi okursa Hak Teâlâ Hazretleri, o kula her harfi için kırk sevab verir.»

Oğul!... Kul hakkından, vahşi hayvandan korkup kaçır gibi kork ve kaç!... Hazret-i Mûsâ aleyhisselâm Tûr'a giderken; yolda, namaz kılıp Hak'ka ağlayıp inleyerek, gözlerinden kanlı yaşlar akıtıp dua eden bir kimseye rastladı. Musa Aleyhisselâm, münâcaatında o kimsenin affı için Cenab-ı Hak'ka niyaz ettiğinde, Cenab-ı Hak'dan nida gelip:

«Yâ Musa!... Ben, o kişinin namazını ve duasını kabul etmem. Zira, üstüne giymiş olduğu elbisenin bedelinde haram para vardı.» buyurdu.

İster Müslüman, ister başka inanç sahibi olsun, insan ve hayvan haklarından kaç!..

Zaten bu hususta Peygamberimiz Sallallahü Aleyhi ve Sellem buyurdu :

«Her kim, üzerindeki elbiselerinde haramdan bir tel iplik olsa, o elbise ile kılınan namaz ve yapılan dualar kabul olmaz.»

Oğul!... Dostluğun da, düşmanlığın da her zaman Allah rızası için olsun; yoksa şahsi hırsların için değil...

Peygamberimiz Sallallahü Aleyhi ve Sellem buyurdu.- «Allah'a Cebrail Aleyhisselâm gibi ibadet etmeniz, mü'minleri, Allah için sevmedikçe ve kâfirlerle ve dinden dönmüş olanlara, Allah için düşmanlık etmedikçe, hiç birisi kabul olmaz.»

Allahü Teâlâ Musa Aleyhisselâm'a buyurdu ki:

«Yâ Musa! Benim için ne amel işledin?»

Musa Aleyhisselâm:

«Ya Rabbi... Senin için namaz kıldım, oruç tuttum, teşbih okudum, sadaka verdim.»

Hak Teâlâ buyurdu ki:

«Bunların hepsi, senin içindir. Namaz kıalarsan Cennet veririm, oruç tutarsan sana kabir ve sıratı nûr olur. Teşbih okursan Cennet-i âlâda senin için ağaç dikilir, sadaka verirsen, üzerine gelecek kaza ve belâ def ve ref'olur. Ya Musa!... Benim için ne amel yaptın?

Musa Aleyhisselâm sordu:

«Ya Rabbü... Senin için ne amel yapmak gerekir?»

Âlemlerin Rabbi buyurdu:

«Benim için amel, dostumu dost ve düşmanımı düşman tanımadır.»

Oğul!... Yaradan'a dua etmeyi unutma. Peygamber-i Zîşan Efendimiz buyurdu: «Dua, mü'minin silâhıdır.»

Bir gün Hazret-i İbrahim Aleyhisselâm şöyle dua etti:

«Elhamdü lillâhi kable külli ehad vel hamdü lil-lâhi ba'de külli ehad elhamdü lillâhi alâ külli hâl!»

Cenâb-ı Hak buyurdu:

«Yâ Cebrail!. Benim dostuma benden selâm söyle: O, üç kelâmı üç defa söyledi, ben Azimüşşan da, kırk defa kabul olunmuş nafîle hac sevabını kendisine verdim. Her kim bu duayı okursa, aynı sevabı kendisine ihsan ederim.»

Cenab-ı Hak, şanı yüce Kur'ânında:

«Bana dua edin, size icab edenî yapayım ve duanızı kabul edeyim» buyuruyor. (Sûre-i Mü'min, 60. âyetin mealı).

Peygamberlerin Sultanı Efendimiz (Sallâllahü Aleyhi ve Sellem) de buyurdu ki :

«Allahü Teâlâ buyuruyor ki: Kulum bana ellerini kaldırır dua ederse, Ben o elleri mağfireden red etmekten utanırım.», «Muhakkak ki, Hak Teâlâ İsrar ile dua eden kulunu sever.», «Dua ibâdetin ta kendisidir.»

Oğul, unutma!.. Dua her an edilebilir. Fakat, dua için en uygun zaman, gecenin son üçte bir kısmıdır. Bu hususta Peygamberimiz buyurdu:

«ibadet saatlerinin en hayırlısı, gecenin son üçte bir kısmıdır.»

Oğul!... Yüce Allah'ın adını anınca, saygı ifade eden kelimeler kullanmaya çalış. Ve yine, Peygamber Efendimizin mübarek isimleri geçince:

«Allâhümme Salli Alâ Muhammed» veya «Sallâlahü aleyhi ve Sellem», «Esselâmü aleyke yâ Eyyühennebiyyü», yâhud da «Essalâtü vesselâmü aleyke yâ Resûlallah» gibi salâvatla Yüce Peygamberimizi anmak ve Allah'ın selâm ve rahmetini dilemek vazifemizden biridir.

Bu hususta Allahü Teâlâ şöyle buyurmuştur: (Meâlen) :

«Bir gerçektir ki, Allah ve cümle melekleri Peygambere, salât ve selâm ederler. Ey iman ile müşerref olan mü'minler, siz de, habibim (Sevgilim) Muhammed Mustafa Sallâllahü Teâlâ aleyhi ve sellem üzerine salât ve selâm ediniz.»

Resûlullah Sallâllahü aleyhi ve sellem de buyurdu :

«Yanında ismim anılıp da, üzerime salâvat-ı şerife getirmeyene yazıklar olsun. Bir de, Ramazan-ı Şerife kavuşup onu kemâl-i ta'zim ile karşılamayıp razı etmeyen ve ana-babasının birine veya ikisine kavuşup da, onların rızâlarını almayanlara da yazıklar olsun.»

«Sizden bana en yakın olan kimse, beni çok çok salât ve selâmla ananlardır.»

«Bana salevat vermeyi unutan kimse cennetin yolunu şaşırır.»

Oğul!... Bilhassa cuma günleri çok salâvat-ı şerife getir!... Her kim cuma günleri yüz defa Salâvat-ı şerife getirirse, Hak Teâlâ, o kimsenin 100 dileğini verir. Bunun otuzu dünya, yetmişi âhiret dileğidir. Ve yine Resûl-i Ekrem Efendimiz aleyhisselâm buyurdu:

«Her kim, günde yüz defa Salâvat-ı şerife okursa, kıyamet gününde güneşin sıcaklığından kurtulup, arşın gölgesi altında benimle beraberdir. Ve her kim, benim için bir Salâvat-ı şerife getirse, rahmet melekleri onun günahlarının affolması için dua ve istiğfar ederler.»

Oğul!... Fakirlere sadaka vermeyi ve onlara yardım etmeyi de sakın unutma!... Her kim bir fakire, onun gönlünün dilediği bir şeyi yedirse, Hak Teâlâ Hazretleri o kimseye, Cennet-i âlâda bin derece verir ve Cennetde kendisine sayısız nimetler lütfeder.

Oğul!... İyi huylu ol!...

1 — Genişlikte zekât, darlıkta sadaka .ver.

2 — Kızgınlık zamanında, kızgınlığını ve hırsını yen.

3 — Başkasının ayıbını görünce, onu açma ve kapatmaya çalış.

4 — Hizmetçiye, evlendiğin zaman eşine, evlât ve akrabana ihsanlarda bulun. Onları hoşnut et.

5 — Dargınları barıştır. Susamış kimselere su ver. Çocuğu çok olanlara yardım et. Peygamber Salâllahü aleyhi ve sellem Efendimiz buyurdu:

«Allahü Teâlâ, Cebrail Aleyhisselâm'a sordu:

— Yer yüzüne insan ne iş yapardın?

Cebrail Aleyhisselâm buyurdu ki:
— Yâ.Rabbü... Yapacağım amel, sizce bilinmek-
tedir. Dört şey yapardım:

- 1 — Susamış kimselere su verirdim.
 - 2 — Çoluk çocuğu fazla olana yardım ederdim.
 - 3 — İki dargın arasını bulurdum.
 - 4 — Müslümanların ayıplarını kapatırdım.
- Oğul!... Cuma günlerini sakın ibadetsiz geçirme!.

Allahü Teâlâ cuma günü hakkında buyurdu:

«Ey imân etmekle şereflenen kullarım!... Cuma günü, öğle ezanı okunduğu zaman, hutbe dinlemek ve cuma namazı kılmak için camiye koşunuz. Alış - verişi bırakınız!... Cuma namazı ve hutbe size, başka işlerinizden daha faydalıdır. Cuma namazını kıldıktan sonra camiden çıkar, dünya işlerinizi yapmak için dağılabilirsiniz... Allah'dan rızık bekleyerek çalışırsınız. Allah'ı (Celle-celâlühu) çok hatırlayınız ki, kurtulabilesiniz.»

Peygamber Efendimiz de (Sallâllahü Aleyhi ve Sellem) buyurdu:

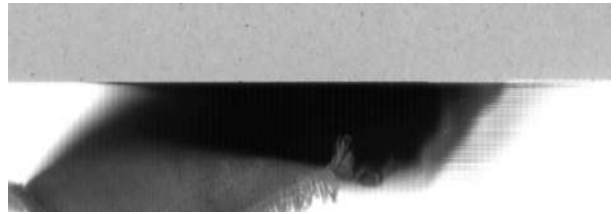
«Suyun damlası altın değerinde olsa dahi, cuma sabahı guşl abdesti alınız.» (meâlen)

«Cuma fakirlerin haccıdır. Mü'minlerin ve gök ehlinin bayramıdır. Cennet'de de bayram günüdür. Günlerin en iyisi ve en şereflişi cuma'dır.»

«Bir Müslüman cuma günü guşl abdesti alıp, cuma namazına giderse, bir haftalık günahları affolur Ve her adımı için sevap verilir.»

«Cuma günlerinde bir an vardır ki, mü'minin o anda ettiği dua, red olunmaz.»

Oğul!... Daha söylenecek çok şey var... Ama, bütün bunları da içine alacak olan, Peygamber Sallâllahü aleyhi ve sellem Efendimizin bir buyruğunu hatırlatmak isterim.

Yüce Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellem veda haccında buyurdu:

«... (Ey Müslümanlar!...) Size öyle bir şey bırakıyorum ki, benden sonra ona sınıksı sarıldıkça asla sapmaz ve yolunuzu şaşırmasınız. O da, Allahü Teâlâ'nın kitabı olan Kur'an-ı Kerîm'de gösterdiği doğru yoldur.»

İşte oğul!... Benim de söyleyeceklerimin özü bu... Kur'ân-ı Kerîm'in buyruklarından ve Peygamber Sallallahü Aleyhi ve Sellem Efendimizin sünnetlerinden ayrılma!... Sana söyleyeceklerim bu kadar. Bilmem anlatabildim mi?

Ömer, amcasının iyilik akan yüzüne baktı.

— Çok iyi anladım! Sağ olasın. Bu hususta da hiç endişeniz olmasın Bekir Emmi!... dedi.

Bekir Bahadır kollarını açtı. İki yiğit kucaklaştılar, ikisinin de gözleri nemlenmişti. Ömer, Aslan Bey ve kendisini uğurlamaya gelmiş Bey çocukları ile vedalaştı, sonra da, gözlerinin yaşardığını göstermek için, Sungur'un hazırladığı Kasırğa'ya koştu. Atladı. Kasırğa'yı sürerken:

— Allaha ısmarladık!... Diye bağırırdı.

Bekir Bahadır, Aslan Bey ve Ömer'in arkadaşları:

Güle... Güle... diye seslendiler.

Fakat Ömer onları duydu mu, duymadı mı ancak Allah bilir. Çünkü Kasırğa, çok uzaklaşmış, ileride küçülmeye başlamıştı. .

UÇURUMUN KENARINDA

Gazne'den çıkalı on gün olmuştu. Atların dizlerine kadar yükselen yemyeşil otlar, önlerinde yeşil bir deniz gibi uzanmaktaydı. Atlar bir halıda yürüyormuşçasına rahat gidiyorlardı.

Birden uzaktan bir çığlık geldi. Kasırğa durdu ve kulaklarını dikti. Sungur, Ömer'in yüzüne baktıktan sonra, kamçısını uzatarak, sağ tarafı gösterdi.

Uzakta, uzun saçları arkasında dalgalanan bir kadın, rüzgâr gibi koşan bir atın üzerinde gidiyordu. Atı zaptedemediği anlaşılmaktaydı.

Ömer, fazla düşünmedi. Bir anda Kasırğa'yı sürdü. Uzun bir takipten sonra ata yaklaştı.

Kadının atı duracağa benzemiyordu. Çılgın gibi idi. Ağzından köpükler fırlıyor, ileri, daima ileri koşmak istiyordu. Fakat, az ilerde de bir uçurum belirmişti. Bu gidişle at, muhakkak ki uçurumdan aşağı düşecekti.

Sahibi bunu anlamış olacak ki, acı çığlıklar koparıyor, kendisini attan aşağı atmak aklına gelmiyordu.

Ömer, büyük bir gayretle Kasırğa'yı sürdü. Çılgın ata yetişti. Atın üstündeki binici, Ömer'i görünce korkunç feryatlar atarak «İmdat!» istemeye başladı.

Ömer, ani bir kararla uzandı; kızı belinden yaka-

layıp, Kasırğa'yı sağa çevirdi. Tam zamanı idi. Kasırğa, uçuşuma bir kulaçlık mesafeden dönüş yapabildi, öteki at ise kişneyerek aşağı uçtu gitti.

Ömer, uçuşumdan biraz uzaklaştıktan sonra ktızı yere bırakırken, kendisi de atından atladı.

Kız, bir an ayakta durabildi. Sonra kendinden geçerek yere yığıldı kaldı. Zavallı bu kadar heyecana dayanamamıştı.

Ömer, eğildi. Kızın başını kaldırdı. O arada bir nal sesi duyuldu. Geldikleri bu bölge kayalık olduğundan nal sesleri büyük yankı yapıyordu. Ömer, başını kaldırdı. Gelen, Sungur'du.

Ömer, ondan biraz su istedi. Aldığı suyu kızın yüzüne serpti. Az sonra kız gözlerini açtı. Ömer'le gözgöze geldiler. Ömer, sarsılır gibi oldu. Derhal başını çevirdi.

Kız çok az rastlanabilecek bir güzellikte idi. Dalından yeni İtopmuş kirazlar kadar kırmızı ve canlı dudakları, korkudan beyazlaşmış yüzüne bambaşka bir hava veriyordu. Yosun yeşiline dönen elâ gözleri birer zümrüt gibi ışıldıyordu. Ömer:

— Kalkabilirsiniz!... Kurtuldunuz!... dedi.

— Oh!... Neredeyim?... Tamam, siz, siz beni kurtardınız. Atım!... Atım nerede?...

Ömer, eli ile uçuşumu gösterdi.

Kız ayağa kalktı. Eteklerini tutarak, telaşla uçuşumun kenarına koştu. Aşağıda gördüğü korkunç manzara onu dehşete düşürmüş olacak ki, acı bir çığlık kopardı. Ömer, onun yanma koştu. Kızı tutarak kenara çekti. Sonra, onu Kasırğa'ya bindirerek, dizginlerini çektiği atını, yeşillığe doğru götürdü.

Oradan geçen bir dereye, elini yüzünü yıkayan kız kendine geldikten sonra, konuşmaya başladılar.

Kız, adının «Sita» olduğunu söyledi. Arkadaşları ile at gezintisi yaparlarken, atının çılgına döndüğünü anlattı.

Sungur: «Ailen kimdir?» diye sordu. Kız:

— Cat'lar Racasının kızıyım! dedi. Beni babama götürürseniz sizi zengin eder.

Ömer'le Sungur hayretle bakiştılar. Ne inanılmaz tesadüftü bu? Sungur elini alnına vurdu, türkçe

— Ne şans be beyim!... Hep bey ve raca kızlarını kurtarıyorsun. Hani aşağısı da idare etmiyor ha...

Ömer kızdı

— Gevezeliği bırak! Kısmet ayağımıza geldi. Sakın zevzeklik edip kızı kızdırma...

— Yok Beyim, yok!... Yapar mıyım öyle şey?... Dur kıza da birkaç soru sorayım.

Sonra, kıza hint lisanı ile sordu

— Atına ne olmuştu? Sana düşmanlık olsun diye, ata zehirli ot filan yedirmiş olmasınlar sakın?

— Ne bileyim?

Sungur göz kırptı

— Yoksa bir aşk meselesi için, seni kaçırmak gâyesi ile yapmış olmasınlar?

Kız, birden sertleşti

— Bu sözün için 100 kamçıyı hak ettin! Unutma sırası gelince yiyeceksin!

Sungur'un yüzü gülünç bir hal aldı:

— Hey yırtıcı panter!... Bir söz için 100 kırbaç ha?...

— Bana yırtıcı panter deme!...

Sita kızmış ve Sungur'a sert sert bakmaya başlamıştı.

Ömer, araya girdi:

— Kavgayı bırakın canım. Sita! Sen Sungur'a bakma... Aklına geleni hemen söyleyiverir. Yalnız

Sungur'un söylediği de akla gelebilir. Sizi kaçırmak için, atınızı delirtecek bir ot yedirebilirler. Sizi uzaklaştırdıktan sonra, pişinize takılıp yakalarlar. Ama şimdiye kadar peşinizden gelen bir kimse görülmediğine göre bu çürük bir ihtimal.

— Belki de bu düşünceniz doğrudur. Çünkü son süratle gelirken, üç atlı yolumu kesmek istemişti. Fakat at o kadar hızlı koşuyordu ki yakalayamadı. O atlıların şimdiye kadar görünmemesine gelince aklıma bazı şeyler geliyor.

— Ne gibi?

— Benim beş tane muhafızım vardı. Onlar da hâlâ ortaya çıkmadıklarına göre bu üç adamla çarpışmış olmasınlar?

— Olabilir!. Yalnız sizi niye kaçırtmak istesinler? Bir gönül meselesi mi?

Sita'nın yüzü kızardı:

- Zannetmem.. Çünkü hiç kimse ile ilgim yok. Zannıma göre, Kırık Hançer'i ele geçirmek için olsa gerek.

Ömer bilmezden geldi:

— Ne imiş o Kırık Hançer?.. Kırık bir hançer için, bir prensesi kaçırmak tehlikesi göze alınır mı?

— Bildiğiniz gibi değil... Çok kıymetlidir o.

— Kırık, âdi bir hançerin ne kıymeti olabilir? Yoksa elmaslarla, zümrütlerle işlenmiş bir hançer mi bu?

Sita birden parladı:

— Adi hançer demeyin ona. O İndra'nın Şimşegidir. «Siva'nın Şimşegi» diyenler de var onun için. Pek çok inanmayanların gövdesini de ikiye biçmiştir. Ücundan fışkıran kıvılcımı görseniz bana hak verirdiniz ya...

Sonra, sert konuşmasından utanmış olacak ki:

— Af edersiniz!... dedi. Birden kendimi tutamadım. Kabalık ettim.

Ömer güldü:

— Yok canım, dedi. Yalnız şaşıtım nokta, bu hançeri niye ele geçirmek istedikleri...

— Çünkü o kimin eline geçerse, sahibine büyük zenginlik ve kudret getirir de onun için. Bu hançer, karşısına çıkan zırhlı insanları bile, ikiye biçer.

— Zırhlı insanları bile mi? Hayret!...

— Bir ordunun arasına Kırık Hançerle girildi mi, kesilmiş otlar gibi biçer geçer düşman erlerini.

— Desenize onun için ele geçirmek istiyorlar.

— Evet!... Fakat, onun peşinde olanların sonu hep feci olmuştur. Bu gibilerin kemikleri, yılan ve çıyanla kaynaşan kuyuyu doldurmak üzere...

Sungur, korkmuş gibi:

— Bırrr!... dedi. Dursun, yerinde dursun o Kırık Hançer!... Onu ele geçirince dünyaya sahip olacağımı bilsem, yine de elimi uzatmam. Çünkü yılanlardan çok korkarım. Bırrr...

Üçü de gülüştiler. Sonra, Ömer Sita'yı aldı ve yola koyuldular. Ömer, içinden konuşuyordu. «Yarab, beni kötü düşüncelerden koru...» derken gözleri yaşardı. Akşama doğru, göğsü kılıçla kesilmiş bir cesede rastladılar. Çevreye bakındıkları zaman, bir tane, bir daha derken yedi ceset saydılar.

Sita beş muhafızını da cesedler arasında tanıdı. Kendisini bulmaya neden gelmedikleri anlaşılmıştı muhafızların, öteki adamlardan biri de, her halde yaralı bir halde kaçmıştı.

Ömer'le Sungur'un, cesedleri vahşi hayvanlara bırakmaya gönülleri razı olmadı. Sita, bir tarafta dururken, buldukları bir çukura cesedleri koydular. Çukurun üstünü de toprak ve taşlarla örttüler.

Bu çalışma sırasında, hava da kararmaya başlamıştı. O bölgeden uzaklaşarak, uygun bir yerde gelemeye karar verdiler. Bir saat sonra da, uygun bir yer buldular.

Attan inerlerken Sita, sordu:

— Niyetiniz nedir? Ne yapacaksınız beni?... Cat Racasının kızı olduğumu öğrendiniz. Tutsak edip fidye mi isteyeceksiniz?

Sungur, cevap verdi:

— Onu beyim bilir!... Seni kurtarmak için hayatını ortaya koyan o... Karan o versin.

Sita, gururla başını dikleştirdi:

— Zaten sana sormamıştım!...

Sonra soran gözlerle Ömer'e baktı. Ömer gülümsemi:

— Çaresiz bir kızı tutsak etmek adetimiz değildir. Serbestsiniz tutsak etmek aklıma bile gelmedi. İsterseniz sizi yurdunuza kadar götürelim.

Pransesin kaşları çatıldı:

— Çaresiz mi?... Ben mi?... Cat Racasının Kızı çaresiz ha?... Bu sözün için sen de 100 kamçıyı hak ettin.

Sungur söze karıştı:

— Dur bre kız!... Kırbaçlata kırbaçlata öldürteceksin bizi. Ne de insafsız tatlı cadı imişsin sen?

Bu söz, havadaki gerginliği yok etti. Sita'nın çatık kaşları düzeldi. Güldü. Üçü de gülüyorlardı şimdi. Ömer:

— Biz Müslümanlar, iyilikleri karşılık bekleyerek yapmayız, dedi. Allah rızası için yaparız. Yardım isteyen kim olursa olsun yardımına koşarız.

— Yok yok. Ben bu iyiliğin altında kalamam Yiğit!...

Sungur, yine söze karıştı:

— İyilik altında kalmak istemezsen, seninle karşılaşmadan önce vurduğum şu yaban ördeklerini yol da yiyelim. Çünkü, nerede ise açlıktan yere yıkılacağım.

Sita, bu defa Sungur'a kızmadı. Gülümseyerek onun peşinden gitti.

Az sonra, çıtırtılarla yanan bir ateş başında, sırtıklara geçirdikleri yaban ördeklerini pişirmeye başladılar. Yemekten sonra, Ömer'le Sungur, Sita'nın şaşkın bakışları arasında, biraz ilerdeki dereye abdest alıp yatsı namazlarını kıldılar.

Namazları bitince, kıza yatması için uygun bir yer hazırladılar. Sita'yı korumak için, ondan beşer adımlık uzaklıkta, onu aralarına alacak şekilde yatmışlardı.

Sungur, hemen uyudu. Ellerini başının altına alarak, sırt üstü yatmış olan Ömer, uzun zaman uyuyamadı. Gözlerini gökyüzüne dikmiş. Hayale dalmıştı. Lacivert gökyüzünde, mücevher gibi serpiştirilmiş yıldızlar, pırıl pırıldı. Ay gülümsüyordu sanki... Uzakta, ağustos böceklerinin hiç bitmeyen cırlamaları geliyordu.

Ömer'i tatlı bir huzur sarmıştı. Kalbi, gençliğin, saadetin şarkısını söylüyordu. Az sonra o da uykunun ipek kanatlarında, rüyalar ülkesine daldı.

ÇILGIN KOŞU

Sabahleyin kalkan Ömer, Sungurla, akan suda abdestini alıp, namazlarını kıldılar. Sonra atlarının yanma geldiler. Ömer atının dizginlerini gözden geçirirken, bir kaplan kükremesi ile irkildi. Arkadan korkunç bir homurtu, kırılan dal ve çalı çıtırtıları arasında, Sita'nın acı çığlığı duyuldu.

Bir anda hançerini çekerek, dalların ve çalıların arasında çılgınlar gibi, Sita'nın bulunduğu tarafa koştu. Sita ile yolun yarısında karşılaştı.

Üstü başı dağılmış olan Sita, büyük bir korku içinde idi. Elleriyle derin soluklarla sık sık inip kalkan göğsünü tutmuştu. Ömer heyecanla:

— Ne oldu?... Ne var Sita? diye sordu.

Hintli Prenses, eliyle geldiği tarafı gösterdi. Ömer biraz ilerledi. Dalları aralayarak baktı. Gördüğü manzara korkunçtu.

Çok iri ve korkunç bir fil, bir kaplanla boğuşuyordu. Kaplan, ağzını açmış, huysuz huysuz homurdanarak filin etrafında dolaşıyordu. Fil de, ara sıra uzattığı hortumu ile onu yakalamaya çalışıyordu.

Fil hortumunu uzattıkça, kaplan pençeleri ile müdafaa vaziyetine geçiyor, pençelerini, uzanan hortuma sallıyordu.

Ömer'in arkasından gelip bu vahşi dövüşü bakan Sita, nefes nefese anlattı:

— Yüzümü yıkamak için suya eğilmiştim ki, arkamda bir çıtırtı oldu. Döndüm. Az ilerde, kuyruğunu sallayarak, üzerime atlamaya hazırlanan bu kaplanı gördüm. Adeta dilim tutulmuştu. Sana seslenmek de, o anda aklıma gelmedi. Zaten seslenseydim de ne faydası olurdu ki, siz yetişinceye kadar* o beni parçalar-
dı. Şansım varmış ki, o esnada, iri bir fil gözüktü. Kaplan, beni bırakarak ona saldırdı!...

Sitâ sözlerini bitirmişti ki, iki hayvanın kapışıkları görüldü. Filin bir yılan gibi uzanan hortumu, kaplanı belinden yakaladı. Bir dana iriliğindeki kaplan, havalamverdi. Boşlukta, ayaklarını büyük bir hırsla oynatan kaplan, kıvranıyor, kendisini kavramış olan hortumdan kurtulmaya, onu ısırma-ya çalışıyordu.

Bu gayretinin faydasını görmekte de gecikmedi. Bir fırsatını bularak dişlerini, filin hortumuna geçiriverdi.

Etrafı inleyen acı bir uluma koyuveren fil, büyük bir kızgınlıkla kaplanı havaya kaldırdı, kaldırdı ve süratle yere çaldı. Kaplan yerde debelenirken iri ayaklan ile, onu çiğnedi çiğnedi.. Hurdahaş edip bıraktı. Kaplandan yerde, adeta posttan başka bir şey kalmamıştı.

Kaplanın postunu biraz daha çiğnedikten sonra, onun pestilinin çıktığına kanaat getiren fil, ağzını açarak acı acı uludu.

Sonra sarsak adımlarla, küçük bir dağın yürümesini andıran vücudu ile, su kenarına gitti. Dizleri üzerine çökerek, hortumu ile su çekip, kaplanla dövüşürken almış olduğu yaraları, su ile yıkamaya başladı. Bu arada da, acı acı sesler çıkarmakta idi. Arada, inilti halinde sesler bırakan hayvan, ikide birde, hırsla başını çeviriyor, etrafı araştırıyordu.

O anda, Ömer'le Sita'mn kokusunu almış olacak ki, dizleri üzerinde, birden ayağa fırladı. Bu koca vücudun bu kadar çevik olması doğrusu şaşılacak şeydi.

Ömer:

— Bizi gördü!... Çabuk ol!... Kaçalım!... diye haykırdı.

İki genç, geri döndüler. Kaçmaya başladılar. Arkalarında dallar ye çalılar çatırtılarla kırılmaya başladı.

Ömer, ilerdeki Sungur'a da bağırdı ı

— Durma, kaç!... Fil!... Azgın bir fil geliyor!...

Sonra Kasırga'yi tutarak atladı, Sita'yı da aldı. Kasırgayı topukladı. Kasırga, süratle koşmaya başladı.

Kaplandan almış olduğu yaralarla çılgına dönmüş fil de, çok hızlı koşuyordu, öyle ki, nerede ise Kasırga'ya yetişecekti.

Şimdi ağaçsız bir bozkıra gitmekte idiler. Fil, kulaklarını dikmiş, ve hortumunu kaldırmıştı. Onun yaklaştığını gören Sita, acı çığlıklar atıyor, atı daha hızlı sürmesi için Ömer'e bağıırıyordu.

Ömer:

— Korkma diyordu. Namusumuzu korumamız nasıl farz ise canımızı korumak da öyle... Derken mahmuzlarıyla Kasırga'nın karnını yırtacak kadar, zavallı hayvam zorluyordu. Sita ve Ömer, filin kuvvetli soluğunu hissediyorlar; havaya çarpan hortumun ısıklıklarını duyuyorlardı. Filin, kendilerini atla beraber havaya kaldırıp yere çarpması an meselesi idi.

Ömer, ani bir karar verdi. Belinden kavramış olan Sita'ya haykırdı:

— Sita!... Ben atlayacağım. Fili şaşırtmak lâzım.

Bu gidişle, ikimizi de yakalayacak. Sen, belimi bırak ve şu dizginleri tut.

Ömer, bunu söyledikten sonra, dizginleri Sita'nın eline sıkıştırdı. Sonra geriye baktı. Filin geliş yönünü gördü. Kendini sağ tarafa doğru, otların arasına attı. Biraz yuvarlandı ve sonra ayağa fırladı.

Üzerindeki ağırlık azalmış olan Kasırğa, kuş gibi uçup gitmişti.

Ömer, yanından bir fırtına gibi geçen filin rüzgârını hissetti. Fil, gittikçe arayı açmış olan Kasırğa'yı yakalayamayacağını anlamış olacak ki, gürültü ile durdu. Sonra geri dönerek Ömer'e saldırdı.

Ömer, kılıcını çekmiş fili bekliyordu. Fil, büyük bir hırsla saldırdı. Ömer, yana kaçarken savurduğu kılıçla filin hortumunun ucunu uçurdu.

Acı acı uluyan fil, geri dönerek tekrar saldırdı. Ömer, kılıcını savururken beline yediği hortumla dört beş metre ileri fırladı. Yerde yuvarlanırken, elindeki kılıçla da, otların arasına düşmüştü.

Fil, kuvvetli bir soluma ile tekrar saldırdı. Kulaklarını dikmiş ve hortumunu kaldırmıştı.

Ömer hançerini çekti. Ucundan kavrayarak süratle üzerine gelen filin gözünü nişanlayarak fırlattı. Sonra, yine kendini yana attı.

Acı bir uluma etrafı inletti. Sol gözüne sapına kadar gömülmüş hançer, koca fili dizleri üzerine çöktetti. Hayvan, hortumunu bir kırbaç gibi sallayarak, otları, kökleri koparıp atmaya başladı. Bir taraftan acı sesler çıkıyor, diğer yandan da çevresinde sökülmedik bitki bırakmıyordu.

Sonra yavaş yavaş halsizleşti. İnilti halinde sesler çıkardı. Nefesi ıslık gibi öttü. Ucundan kan boşanan hortumunun hareketi yavaşladı, yavaşladı ve

sonunda durdu. Koca hayvan, dizlerinin üzerinden bir kütük gibi yana devrildi. Katıldı, kaldı.

Ömer, eli ile, akan terleri sildi. Kendisine yardıma koşmuş ve yanına gelmiş olan Sungur'a:

— Allah'a sonsuz şükürler!.. Kurtulduk!... dedi. Sonra devam etti. Böyle olmasını istemezdim. Zavallı hayvanı öldürmek, hiç de hoşuma gitmedi. Yazık oldu!...

Sungur, cevap verdi:

— ölmek için öldürmek lâzımdı Beyim!...

Sonra işi şakaya vurdu :

— Bu filin ölümünü gördükten sonra, gözüm senden daha da korktu. Sana: «Fil öldüren» mi desek ne?...

O esnada nal sesleri üzerine başlarını çevirdiler. Sita idi gelen. Ömer'i, ölmüş olan filin başucunda görünce bir sevinç çığlığı kopardı:

— Ay!... Koca fil ölmüş.. Ömer, bunu nasıl yapabildin?... Sen müthiş bir Bahadırsın Ömer!... Bunu, sarayda anlatsam inanamazlar. Masal kahramanı gibi bir yiğitsin sen!...

Ömer, cevap vermedi. Gülümsedi. Sonra eğildi. Filin gözüne saplanmış olan hançerini, çekip çıkardı. Filin üzerine sürerek temizledi. Kınına soktu. Biraz araştırdıktan sonra bulduğu kılıcını kabzasına geçirip, atma yürüdü:

— Haydi bakalım!... Yola devam!... dedi.

ORMANDAKİ YARALI

öğleye doğru, Sind Vadisinde ilerliyorlardı. Sita, Ömer'in atının arkasında idi. Dalgın dalgın giderlerken, sağ taraftaki sık ormadan bir kışneme duydular. Bir at kışnemesi... Derhal atlarını durdurdular.

Ömer, attan atlayarak gizlene gizlene yeşillikler arasına daldı. Gördüğü manzara oldukça ilgi çekici idi.

Yerde biri yatıyordu. Beyaz ipek gömleğinin sol tarafı, akan kandan kıpkırmızı olmuştu. Atı da, baş ucunda durmuş, yardım ister gözlerle yola bakıp kışniyordu.

Ömer, Sungur'la, Sita'ya seslendi. Bir tehlike olmadığını söyledikten sonra yaralının yanına koştu.

Yaralıyı çevirince bunun onsekiz-yirmi yaşlarında bir delikanlı olduğunu gördü. Esmer renginden bir hintli olduğu anlaşıyordu.

Ömer, yaralının başım sağ elinin üstüne alarak hafifçe kaldırdı. Yaralı inleyerek gözlerini açtı. Halsiz bir sesle:

— Kimsiniz?., diye mırıldandı.

— Müslümanız!... Ya sen kimsin kardeş? Burada işin ne?

— Ben... Ben... Elhamdülillah ben de Müslümanım. Kardeşlerim, bırakmayın beni burada!... öldür-

mek istediler beni... Fakat, Allah ne isterse o olur. İsteklerini gerçekleştiremediler. Ulu Allah...

Yaralı sözlerini bitiremeden kendinden geçti.

Ömer, yaralının gömleğini açtı. Göğüste, kalbe çok yakın bir yerde, hâlâ kanamakta olan geniş bir yara vardı. Atından inerek, yaralının baş ucuna gelmiş olan Sungur'a bakarak sordu:

— Önce bu kanı durdurmak lâzım; ama nasıl?

— Merak etme! Sen, ilâç çantamızı getir!...

Ömer, yaralının başını yavaşça yere koydu. Sonra, koşup çantayı alarak geldi.

Su kabındaki suyla ıslattıkları bir bezle, yaranın kenarındaki kanları sildiler. Sungur, becerikli ellerle uzun uğraşmadan sonra; kanı dindirdi. Daha sonra da, yeşil renkli bir merhemi sürerek yarayı sardı. Ömer de, bu tedavide yardıma oldu.

Yaralı, kendinde değildi. Arasına sayıklıyor; dişleri takırdıyordu. Derin hıçkırıqlarla: «Allah!... Lâ ilâhe illallah Muhammeden Resûlullah!» dediği duyuluyordu. .

Onu, rahatça yatırdıktan sonra, Sungur, Ömer'e:

— Başından önemli olaylar geçmiş olsa gerek, dedi. Din kardeşimiz... Onu bu durumda bırakamayız.

O zamana kadar, uzaktan yaralının tedavisini seyretmiş olan; Sita, seslendi ı

— Gitmeyecek miyiz? Beni götürmeyecek misiniz?

Ömer, yaralıyı işaret etti:

— Onu bu durumda nasıl götürebiliriz? Ufacık bir sallantıda yarası açılıverir.

— öyle ise, onu burada bırakın; adam gönderir aldırırız. Onun için, yolumuzdan mı kalacağız?

— Nasıl bırakılır? Kurda kuşa yem olur sonra.

Onu, bu durumda bırakmak insanlığa sığar mı? Gön-
lün kabul eder mi bunu?

— Görmeseydiniz burada tek başına kalmayacak
mıydı? Buradan geçmediğimizi farzedin.

— O başka!... Yardıma muhtaç bir halde gördük-
ten sonra da, bırakacak değiliz ya!

Değil Müslüman din kardeşimizi, başka inanç sa-
hibini bile bu durumda bırakamayız.

Sungur, türkçe mırıldandı:

— Bre gidinin kızı!... Göğsündeki kalp değil de
taş parçası sanki!

Sonra, hind diliyle devam etti:

— Bak yırtıcı Panter! Şu sözü unutma!... Birkaç
güzel sözle rastladıklarının gönlünü al; onlara belki
bir daha rastlamak fırsatını bulamayacaksın.

Böyle düşünen bizlerden, bir yaralıyı ölüme terk
etmemizi nasıl istersin. Sen istesen de istemesen de,
yaralı kardeşimiz kendini toplayıncaya kadar burada
kalacağız... İşte bu kadar.

Sungur'un kesin konuşması karşısında, itirazın
boşuna olacağım anlayan Sita, omuzlarını silkti. Ses
çıkarmadı.

Ömer'le, Sungur ormanın içerisinde, yaralıyı ya-
tırarak, tedavi edebilecekleri uygun bir yer buldular.
Yaralıyı, sarsmadan oraya taşıdılar. Ateşler içinde
kıvranan yaralının başucunda nöbetleşe beklediler.
Sabaha karşı nöbeti devralan Ömer, yorgunluktan
bir ara kendinden geçti.

Kuş cıvıltılarıyla uyandıklarında, güneş yüksel-
miş, orman canlanmıştı. Sita, yattığı yerde yoktu. Te-
lâşla atların tarafına baktılar. Kendi atları duruyor-
du, fakat, yaralının atı yoktu. Sita, o atla kaçmıştı.

Sungur, borkünü geriye iterek başını kaşıdı:

— Çattık mı şimdi belâya? Acaba ne yapmalı?... Ya, bu kız adamlarına bizi yakalatırsa?

— Sanmam... Vahşi bir hayvan bile, kendisine yapılan iyiliği unutmaz.

— Anlayamadın mı Beyim! Bu kız vahşi hayvandan bile kalpsiz. Allah, böylesine düşürmesin insanı. Davranışlarını görmedin mi? Kız dediğin merhametli, ince ve zarif olmalı... Bizim kızlarımız gibi.

— Ama Kırık Hançer?... Bu kız sayesinde yerini öğrenecektik!...

— Merak etme!... Allahü Teâlâ yardımcımızdır!... Şimdi yaralının durumuna bakalım.

Hintli genç uyanmış, tatlı tatlı tebessüm ediyordu. Esmer çehresinde, aralık dudakları arasındaki dişleri bembeyaz gözüküyordu.

Ömer yaklaştı. Elini alnına koydu. Ateşi düşmüştü, îki genç dostça gülümsediler. Ömer sordu:

— Nasıl oldun kardeş?

— Allah'a hamdolsun iyiyim? Evvel Allah, sonra sizlerin sayenizde. Kimsiniz kardeşlerim? Yüce Allah'ın karşıma çıkardığı yiğitleri tanımaktan şeref duycam.

— Benim adım Ömer!... Bu şişko yiğitinki de, Sungur!... Ya sen kimsin? Başından oldukça tehlikeli olaylar geçmiş olsa gerek.

Ama dur!... Acele etmeyelim. Kendini toplayınca anlatırsın.

Hintli genç, gülümsedi:

— Yok yok çok şükür iyiceyim! İlâçlarınız iyi geldi galiba. Ben, Kanevç şehridenim. Bir brahmamn oğluydum.

Heykellere tapınmak ve onlardan yardım ummak bana tuhaf geliyordu. Fakat babam, beni döverek putun karşısına götürüyordu. Brahman rahipleri gayet

rahat yaşıyorlardı. Ben de büyüyünce bir brahman rahibi olacaktım.

Elini kalbinin üstüne doğru kaldırdı

— Ama, şuramda bir ses beni rahatsız ediyordu. Elle yapılmış, gücü bir şeye yetmeyen taş yığınının tapınmak, onlardan fayda ummak rahatsız ediyordu beni... Okuduğum bir şiir, bu düşüncemde haksız olmadığımı inancını kuvvetlendirdi. Şiirinde şöyle diyordu şair:

«Bu cansız heykellerde mi otağ kuracak tanrı!

Adamı şaşırtıyor, gafletin bu kadarı.

Bir çekiçle yontulan bu kör, bu sağır taşlar

Sorarım size sonsuzluğu nasıl kucaklar?

Toprağı yoğurdun mu, put oldu, dik mabede

Sonra karşısına geç, dualar et, tanrım de.

Kendi yaptığı puta, secde eder mi insan?

İçindeki tanrıyı takdis et, akıllıysan.»

Kast teşkilâtına, yani halkın sınıflara ayrılmasına da akıl erdiremiyordum. Düşünüyordum da.

«Yağmur birkaç mutlu için mi yağar?

Yalnız birkaç mutluyu mu serinletir rüzgâr?

Hangi evlâdına: Seni taşımak istemem der, top-
rak...

Güneş, hangimizi ısıtmaz?

Tek kast var dünyada, tek aile var.

ölüm tek, doğum tek, Tanrı tek.»

Diyen şaire hak veriyordum. Haksızlıklar, insafsızlıklar deli ediyordu beni...

Nihayet bir ses beni bu huzursuzluklardan kurtardı: Bir Müslümanın sesi...

Esir olarak şehrimize getirilmiş biriydi o. Nûr yüzlü bir insandı... O da, hindu iken Müslüman olmuş biriydi. Onunla konuştum. Bana İslâmiyeti tanıttı.

Üzerimden ağır bir yükün kalktığını hissettim. Ruhum aydınlandı. Onun sayesinde, Yaratıcımı, Âlemlerin Rabbi'ni tanıdım. Siva, o iğrenç put, gözümden daha da düştü.

Bu sırrımı saklayamadım. O beni yakan bir ateşti. Daha doğrusu sevincimdi, ümidimdi, gizli hazinemdi. Bu hazineden sevdiklerimin de faydalanmasını istedim. Çok yakın iki arkadaşım vardı. Onlara da açtım. Biri Müslüman oldu. Fakat ötekisi gayet sinsice hareket etti. Bizi, namaz kılarken yakalattı.

Babalarımız bizi, yanlarında muhafızlar olduğu halde yakaladılar. Bize îslâmiyeti tanıtan esiri de, gözlerimizin önünde kemiklerini kırarak öldürdüler.

Hapis edildik. îslâmiyetten vazgeçmemiz için işkencelere uğratıldık. Uzun hikâye... İki üç ay haptisten sonra kaçmayı başardık. Fakat peşimize düşen muhafızlar evvelsi gün uzun bir takipten sonra bizi yakaladılar. Arkadaşım öldürüldü. Ben yaralı bir halde kaçtım. Gözlerimi de sizin ellerinizde açtım. Sonrasını da siz biliyorsunuz!...

— Allah, kendisine inananlara daima yardım eder. Ne mutlu sana ki, anan baban Müslüman olmadıkları halde kurtuluş yolunu bulabilmişsin.

— Tabii, Cenab-ı Hakk'ın bir lütfudur bu!...

— Evet!... Ben de şükür ediyorum buna. Sizlerden bir ricam var. Bana bir Müslüman adı veremez misiniz?

Ömer biraz düşündü

— Sana Sahabe-i Kiramdan birinin adını vereyim.

— Sahabe-i Kiram nedir?

— İlk Müslümanlara verilen isimdir. Peygamber Efendimizi (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) görmek veya O'nunla görüşmek şerefine ermiş Müslümanlar-

dır. İslâmiyet uğrunda pek çok eziyetlere katlanmışlardır.. Değerleri çok büyüktür.

Allah, Kur'ân-ı Kerim'inde onları şereflendirmiştir. Peygamber Efendimiz sallallahü aleyhi ve sellem hadis-i şeriflerinde onları övmüştür. Meselâ

«Her günaha şefaati ediciyim; fakat sahabilerime dil uzatanlara asla!...», «Eshabıma düşmanlık etmekten sakınınız; Allah'tan korkunuz. Onları seven, beni sevdiği için sever. Onlara düşmanlık eden, bana düşmanlık etmiş olur.» «Eshabım anıldığı zaman, dilinizi tutunuz!... Onların şanlarına lââyık olmayan bir şey söylemeyiniz!...» diye buyurmuştur.

Sahabe-i Kirâm öyle nurlu ve mübarek insanlardı ki, hıristiyanlar Şam'ı fetheden sahabenin insanlığa örnek yaşayışlarını gördüklerinde

«—Bunlar, İsa Aleyhisselâmın eshabı olan havarilerden daha üstündürler,» diye hayranlıklarını belirtmişlerdi.

Hiz. Ebû Bekir, Hiz. Ömer, Hiz. Osman, Hiz. Ali, Hiz. Zübeyr, Hiz. Ebû Ubeyde, Hiz. Talha, Hiz. Saad bin Ebî Vakkas... Hepsi Sahabe-i Kirâmdandırlar.

İşte, sana bu isimlerden takalım.

HintM gencin temiz yüzü heyecandan kızardı

— O şerefli insanlardan birinin adını taşımak bana şeref verir. Siz hangisini takarsanız, kabulüm...

Ömer, gözlerini kısarak biraz düşündü

— Benim adım Ömer!... Amcamınki Bekir!... Sana da sonra gelen Hiz. Osman ve Hiz. Ali'nin adlarını verelim. Biribirlerini çok seven ve Peygamber Efendimizin sallallahü aleyhi ve sellem damattan olmak şerefine ermiş diğer iki ulu sahabinin isimlerini... Senin adın da Osman Ali olsun!... Ha ne dersin Osman Ali!...

— Oldu bile!... Sağolun!...

Sungur ellerini uğuşturdu.

— Osman Ali kardeşimizi açlıktan öldüreceğiz be!... Ben gidip de yiyecek bir şeyler bulayım. Beyim, siz oturun ben etrafı bir araştırayım.

Ömer, başı ile «Olur!» işareti yaptı. Sungur, kemerini düzeltti. Yayını ve tirkeşini aldı. Ormana daldı.

Ömer'le Osman Ali arasında, kısa zamanda bir dostluk kurulmuştu. Bir saat kadar sonra gelen Sungur, getirdiği hindistan cevizlerini kırdı. Osman Ali'ye bol bol hindistan cevizi sütü içirdiler. Karnı doyan ve yaraları tekrar ilaçlanan Osman Ali, tatlı bir uykuya daldı.

Sungur: «Ormanın içinden bir dere geçtiğini, Osman AM iyileşinceye kadar orada kalmalarının uygun olacağını!» söyledi.

Derhal kopardıkları ağaç dallarının arasına, sarmaşıklar gererek, bir sedye yaptılar. Osman Ali'yi içine koyarak, sarsmadan, Sungur'un bulduğu yere götürdüler.

Gerçekten de orası cennet gibiydi. Bir taraftan billur gibi bir dere geçiyordu. Derenin kenarı, zümrüt gibi çimenlikti.

Yaralıyı uygun bir yere yatırdıktan sonra etrafa alıcı gözle bakan Ömer, Sungur'un sırtına vurarak:

— Yaşa be koca Şişko!... dedi. Doğrusu canının kıymetini biliyorsun. Cennet gibi bir yer burası!...

Keyfinden bıyıklarını buran Sungur:

— Ne demezsin Beyim! Bizim yaralı, dört-beş günde iydeleşmezse bana ne dersin de, dedi.

— İnşallah!...

— Dahası da var Beyim!...

— Neymiş o?

— Sen de, bir hafta burada kalacak olursan şiş-

kolukta beni geçeceksin. İstersen iddiasına bile tutuşurum seninle!...

— Ne yazık ki, senin gibi şişko olduğumu görmek zevkine erişemeyeceksin sevgili oburum!...

— Neden?

— Çünkü, benim gitmem lâzım. Kırık Hançeri muhakkak ele geçirmem veya yok etmem gerek.

— Ya ben?

— Senin burada kalman lâzım ... Yaralıyı da götüremeyiz ya.

— Ne büyük aksilik Beyim!...

— Bunda da bir hayır vardır Sungur!... Ben bir an önce gitmeliyim. Kasırğa burada kalsın. Bu elbiseleri, Gazneli Mahmud'un fermanını da burada bırakacağım. Getirdiğim; hindu elbisesini giyeceğim. Sen beni burada beklersin. Burada, Osman Ali de. iyileşir.

— Ama beyim, dönüşte bizi nasıl bulacaksınız?

— Şu karşiki tepelere göre... Şu tiki tepe var ya. işte onlara göre. Yerinizi onlara göre bulurum. Merak etme! Yeter ki geri dönebileyim.

Sungur güldü:

— Sizi tanımayan bir kimse gibi konuştum Beyim!...

Ömer de güldü. Sungur'un sırtını okşadı:

— Osman Ali iyileşse de bir yere ayrılmayın. Birbuçuk-iki ay kadar beklersin. İki ayı geçerse, bil ki benden hayır yok. O zaman bekleme beni gayri..

Ömer, bir çalının arkasına giderek, yanında getirdiği elbiseleri giydi. Üstünden çıkardıklarını da eşyalarının arasına yerleştirdi. Orada bıraktı. Sungur'la, sarılarak vedalaştılar. Az sonra, ağaçların arasındaydı kayboldu.

UZAK ÜLKELERDEN GELEN YABANCI

Ömer, şehrin dar çarşısında ilerliyordu. O bölgede rastlanan seyyahlar gibi giyinmişti. Dükkânların dışına taşmış toprak testiler, kâseler ve tabaklar, yürümeyi güçleştiriyordu. Sebze satıcıları, yolun iki yanında yayılmışlardı.

Bazı dükkânlarda da, çeşitli bakır eşyalar, bazılarında, mavi beyaz renkli Çin porselenleri, cam eşyalar göz alıyordu.

Rafları Hint ipeklileri, Suniye işi atlaslar, köpük gibi danteller ve çeşitli kıymetli kumaşlarla dolu dükkânlar, girip çıkan alıcılarla dolu idi.

Şehir, nehir korsanlarının açık pazarı durumundaydı. Bulunmayan şey yoktur; tabii, ecele devadan gayri.

Burunları okşayan misk ve amber kokuları yayılan dükkânların raflarına yerleştirilmiş kavanozlar da, çeşitli kokular, ilâçlar ve baharatlar vardı.

İlerde, genişçe bir yerde, büyük bir kalabalığın toplandığı alanda esir satışı yapılıyordu. Sarışın, zenci, beyaz ve esmer kızlar, kadınlar ihtiraslı bakışlar karşısında, hayatlarından bezmiş bir şekilde duruyorlardı.

Çarşının uğultusu her yanı kaplamıştı. Ömer, çarşayı dolduran bu kalabalık arasında kendisine bir yol bulmaya çalışıyordu. Bu ilerleyiş sırasında, mey-

ve ve sebze satıcılarını dikkatle, kömseye fark ettirmeden inceliyordu.

Nihayet, muz, hindistan cevizi, kavun ve karpuz dolu bir serginin önüne gelince durdu. Satıcı, orta boylu, çember sakallı bir adamdı.

Boynundan bir madalyon sarkıyordu. Ömer, malları seyrediyormuş gibi yaparak, adamın göğsündeki madalyonu tetkik etti. Evet... Bu madalyon kendisine gösterilmiş madalyonun bir eşi idi.

Fakat adam... Adamda gözünü tutmayan bir şey vardı. Adamın yüzünden hainlik akıyordu. Fark ettirmeden daha iyi inceledi. Hayır, hayır... Bu adam buluşacağı hintli-Müslüman olamazdı. Bin hindunun kötü bakışları ve nursuz çehresi vardı bu adamda...

Ama madalyon?... Madalyonu nasıl ele geçirmiş olabilirdi..., Hem de, kendisine tarif edilen bu yerde?..

Biraz düşündü... Durum muhakemesi yaptı. Evet, buluşacağı adam değildi bu... adam sen deee... Hindular da boş durmuyorlardı ya...

O esnada bir elin maşlahının ucundan çektiğini fark etti. İrkilerek başını çevirdi.

Bu, omuzunun üstüne, ipekli şallar atmış, yaşlı bir satıcı idi. Göğsüne kadar inen beyaz sakallı bir satıcı..

— Ey uzak ülkelerde yetişen çiçeklerin kokuları hâlâ elbiselerinden uçmamış Yiğit!.. Yavukluna yahut eşine götürmek için bir şal istemez misin?

Satıcı, ona, elinde tuttuğu bir hint şalını uzatıyordu.

Ömer, bir anda, adamın yüzünü inceledi. Göz göze geldiler.

Bu adamda madalyon yoktu ama, yüzü bir hindu yüzü değildi. Nurlu bir yüzdü bu...

Ömer cevap verdi:

— Geldiğim yer, o kadar uzak ki, ne çiçek kokusu kaldı; ne de, o beldenin havası!...

— Olsun ne çıkar? Sen gelmişsin ya!...

— Evet... Gazne'de bildirilen parola bu idi. Adam, gözlerini Ömer'in gözlerinden ayırmadan:

— Eğer bu şalı beğenmediyseniz, diğer çeşitlerimizi de gösterebilirim, dedi. Yalnız, malların bulunduğu yere kadar zahmet edeceksiniz.

Ömer etrafına bakındı. Sonra, karar vererek satıcının peşine takıldı. Kalabalık sokakta yürümek güç oluyordu. Ömer, önündeki satıcıyı kaybetmemek için, onun omuzundaki şallara dikkatini vermiş, gidiyordu. Nihayet kalabalıktan sıyrıldılar.

Ara sokaklardan birine saptılar. Geldikleri yolu tetkik eden adam, kapısında tunçtan bir topuz bulunan evin tokmağını birkaç defa çaldı.

Az bir zaman sonra kapı açıldı. Satıra, Ömer'i buyur etti. İhtiyatı elden bırakmayan Ömer, adamın önden yürümesi için işaret etti.

Satıcı gülümsedi. İçeri girdi. Sağ elini kuşağındaki kamasının sapına atan Ömer de peşinden...

UÇAN YİĞİT

Kapıdan girdikten sonra biraz yürüdüler. Üst kata ulaştıran merdivenleri de aşınca, bir kıpının önüne vardılar. Satıcı kapıyı açtı. Girdiler. Burası geniş bir oda idi.

Satıcı, gelen kısa boylu fakat güçlü kuvvetli olduğu anlaşılan birine, omuzundaki şalları uzattı. Kendisini arayan olup olmadığını sordu. Onunla biraz konuştuktan sonra, Ömer'e döndü. Karşıkı sediri göstererek oturmasını rica etti. Ömer, teşekkür ederek oturduktan sonra, adam konuşmaya başladı:

— Yiğit!... Sizi dört-beş günden beri bekliyorduk. Buluşacağınız arkadaş hindular yakalamışlar. Çok şükür ki, o arkadaş çeşitli işkencelere uğradığı halde, bizi ele vermedi. Yalnız, hindular, Gazne'den gelecek fedaiden haberdar olmuşlar. Seni yakalamak için ne zamandır bekliyorlar.

Biz de senin yakalanacağın korkusu içinde idik. Ben bu yüzden devamlı o edvarda dolaşıyor, Gazne'den gelecek fedaiyi bekliyordum. Çok şükür ki buluşabildik.

Ömer ona cevap verecekti ki, birden kapı şiddetle açıldı. Az önceki kısa boylu adam içeri girerek

— Hindular!... Evi çevirmişler!... diye haykırdı.

Ömer'le konuşan yaşlı adam, duvarda asılı olan bir kılıca doğru koşarken Ömer'e bağırdı

— Yiğit!... Senin ele geçmemen lâzım... Sana bir

şey olursa bütün emeklerimize yazık olur. Duvarı aş-
tıktan sonra kurtulabilirsin. Ben onlarla döğüşece-
ğim.

Ömer

— Olmaz öyle şey!... dedi. Ben de döğüşeceğim.

Yaşlı adam, emreder bir **tonla**:

— Sana söyleneni yap yiğit!... dedi. Bunu, dâ-
vamız için yapacaksın. Böyle bir durumda, bir iki ki-
şinin kaybı önemli değil... Senin Kırık Hançeri ele
geçirmen veya yok etmen binlerce gazinin hayatını
kurtaracaktır...

O anda evin içi bağrısmalar ve kılıç sesleriyle
doldu.

Gürültü gittikçe yaklaşıyordu. Ömer fazla vakit
kaybetmedi pencereyi açtı avluya atladı.

Fakat, avluda birdenbire ortaya çıkan on-onbeş
hindu eriyle, burun buruna geldi. Subayları olduğu
anlaşılan biri

— Kaçamazsın Gazneli... Teslim ol!... diye ba-
ğırıldı.

Ömer, etrafındaki çemberi gittikçe daraltan as-
kerlere bakarak, kurtuluş çaresi araştırdı. Sonra da:

— Gel de al!... diye kükredi.

Bu kadar kısa zamanda ne yapmak gerektiğini
düşünmüş ve kararını da vermişti. Birden zıpladı.
Karşısındaki hindu eri, ne olduğunu anlayamadan,
adamin omuzuna basarak duvarın üstüne sıçradı.

Hindular şaşırdılar. Hayret dolu sesler yükseldi:

— Siva'nın kolları!... Bu ne zıplayış...

— Kedi kadar çevdkmiş uğursuz!...

— Uçtu adeta!.. Kanatlı mı ne?

— Vuralım!... Yaşatmayalım!...

Bu konuşmalar olurken Ömer, duvarın üstünde
koşmaya başladı. Yandaki avluya atlamak en çıkar

yoldu. O da öyle yaptı. Ama, birden etrafının çevrildiğini gördü. Hindular tedbirli davranmışlar, her tarafı askerle tutmuşlardı.

Ömer, belindeki hançeri çekti. Üzerine savrulan bir kılıcı çelerken attığı bir tekme ile karşısındaki hindu erini duvara fırlattı. Başka birinin kılıç darbesinden kurtulurken, hançerini adamın göğsüne sapladı.

Kanlı bir çarpışma oluyordu. Ama ölçsüz bir döğüş... Onbeş kılıçlı askere karşı, onlara hançerle karşı koyan bir genç...

Buna rağmen, az zamanda beş hindu eri yere serilmiş, iki tanesi de elleriyle karınlarını tutmuşlar, kıvranıyorlardı.

Ömer, geride kalmış olan sekiz askerin arasında hopluyor, vuruyor, koşuyor, hançerini şimşek gibi savuruyordu, iki hindu erini daha devirdiği sırada, avluya başka erler doldu.

Ömer, hepsiyle baş edemeyeceğini anlayarak birden koştu. Kendisine kılıçla koşan erlerin üzerinden zıplayarak bir evin damına atladı.

Yeni gelen bu askerler de şaşırılmışlardı,

— Siva hakkı için uçuyor bu!...

— Uçsa da elimizden kurtulamaz!...

— Yakalarsam kanını içerim.

— Desteksiz atma!... Gaznelilerin hepsi böyle ise yandık.

— Hadi be ahmak!... Buraya gönderdikleri onların seçme yiğitleridir!

— Hepsi böyle imiş, hepsi böyle!... Nandana'da oturan bir akrabamız söylemişti. Gaznelilerin karşısında durmak mümkün değilmiş.

— Onu bir yakalasaydım da, önünde durmak mümkün mü imiş; değil mi imiş anlardın!...

— Hı!... Yerde yatan erlerimizden farkın kalır mıydı onu bilemem ya!...

O sırada Ömer, damın üstünde koşmaya başlamıştı. Fakat, karşı dama çıkan bir hindu erin savurduğu topuzu göremedi. Havada vınlayarak uçan topuz, Ömer'in başına rastladı.

Ömer, yıldırım çarpmıscasına dizlerinin üzerine çöktü-, sonra da yere yıkıldı.

ÖLÜMLE BURUN BUNUNA

Gözlerini, duvarlarından sular akan, rutubetli korkunç bir salonda açtı. Kalkmak istedi. Ellerinin ve ayaklarının yattığı yere bağlı olduğunu farketti. O anda üzerine eğilen, kocaman ve sakallı bir yüz gördü. Kulaklarında küpeler sallanan vahşi suratlı bu adam bağırdı:

— Uyandın mı itoğlu!... Söyle bakalım, buraya niye geldin?... Kırık Hançer için değil mi?

Ömer, anlamazdan geldi.

— Ne Kırık Hançeri?... Ne demek istiyorsunuz?..

— Anlamazdan gelme. Yakalanan arkadaşlarının yılanlı kuyuda iskeletlerinden başka bir şeyi kalmadı. Gazneli Mahmud'un fedailerinden olduğunu biliyoruz. Gazneli Mahmud nereye sefer yapacak?... Söyle!... Seni serbest bırakırım.

— Gazneli Mahmud mu?... Benim onunla ne ilgim olabilir ki?...

Adam, Ömer'e şiddetli bir tokat attı:

— Anlamazdan gelme itoğlu!... Dişlerini dökerim senin. Gazneli Mahmud'un gideceği yeri söyle!. Güzellikle söylemezsen söyletecek öyle usullerim var ki.. Denediğine pişman olursun. Ben... Çatların baş komutanı Beci, öyle yalanları yutmam.

— Peki!... Gazneli Mahmud'un gideceği yerden size ne?

— Bize mi ne?... Ona öyle bir şey hediye edeceğiz ki, hayatı boyunca unutamayacak. Kırık Hançeri!... Savaşacağı hindli kardeşlerimize göndereceğiz. Gazne ordusunu ekin biçer gibi biçsinler...

Ömer, adamın yüzüne, ağzına dolmuş olan kanı tükürdü:

— Bilmiyorum!... dedi.

Beci, yüzüne gelen tükürük üzerine çılgına döndü. Ömer'i büyük bir hırsla yumruklamaya başladı.

Bu yumruklar arasında Ömer, şunu düşündü O öldürücü silâh, Gazne Ordusuna karşı gönderilmemeliydi. Gazneli Mahmud'un nereye gittiğini bilmemeliydiler.

Hırsını alan Beci, Ömer'i yumruklamayı keserek haykırdı:

— Ben biliyorum Gazneli... Ben biliyorum!... Beci'nin haber alma kaynakları çoktur. Sümenat'a gidiyor değil mi?... Böyle haber aldım. Ama inanmıyorum. Çünkü hiç bir ordunun Tar çölünü aşmasına imkan yok. Şimdiye kadar görülmemiş bunun emsali...

Ömer'in içinden haykırmak geldi

— Budala hindu!... Karşında Gazteli Mahmud ve Müslüman-Türk gazileri var. Sen inansan da inansasan da, Allah'ın izni ile geçecekler bu Çölü..

Ömer, üzerine eğilmiş Beci'nin kara yüzünü ve akları çıkmış faltaşı gibi açılmış gözlerinden başke. bir şey görmüyordu. Dişlerini sıktı.

— Bilmiyorum dedim ya!... Sen yine haber alma kaynaklarına baş vur!... Ağzımdan bir tek kelime alamazsın.

— Sen bilirsin!... Yânımda gördüğün şu üç cellât, dilsizleri bile konuşturmasını bilirler... Söylemesi ben-

den... Susmakta devam edersen, yediğin dayaktan sonra Yılanlı Kuyuya da atılacağını bil.

Ömer bir kakhaha attı. Gözlerinin önünden Beci'nin yüzü kaybolurken göğsüne, ayaklarına kırbaçlar inmeye başladı. Bu da yetmezmiş gibi, kollan ve ayaklan çözüldü. Sırt üstü çevrilerek, sırtı, ucü kurşunlu kırbaçla dövülmeye başladı.

Az sonra derisi yırtılan sırtından fışkıran kanlar vücuduna yayılmıştı, öleceğini ve az' sonra Yılanlı Kuyuya atılacağını anladı. Dudaklarından, sadece «La ilahe illallah» çıkıyordu.

Gözlerinin önünde bir pınlı vardı. Bu pınlının ortasında, Hazret-i Bilâli Habeşi, Hazret-i Ammar ve islâmiyet için nice işkencelere katlanmış o büyük sâhabileri görüyordu.

Her zaman hayran olduğu, hayatlarını dinlerken «Ne mutlu onlara ki, Allah uğrunda hiç bir şeyden yılmamışlar. Ben de onlar gibi olabilsem dediği... O ulu sahibiler.

Sırtına inen kırbaçlardan artık acı duymuyordu. Vücudu acıya alışmıştı. Dudakları kırırdıyor, devamlı olarak: «La ilahe illallah» diyordu.

Beci, eli ile cellâtı durdurduktan sonra, Ömer'in saçlarını yakaladı:

— Söyle Gazneli it!... Gazneli Mahmud'un nereye gittiğini söylersen bu işkence bitecek. Boşuna kendini öldürtme... Eğer söyleyecek olursan, ne istersen verebiliriz. Kız mı? Mücevher mi? Evler mi? Çiftlikler mi? Hepsi senin olabilir. Budalalık etme de söyle!... Siva'mın adına yemin ederim ki, seni zengin ederim.

Ömer, gözlerini güçlkle aralayarak ona baktı. Gülümsemeye çalışarak, kanlı dudaklarının arasından odayı dolduran bir güçle fısüdadı

— «La ilahe illallah.»

önce bir şaşkınlık oldu. Herkes sustu. Sadece, ateşi parlatan körüğün sesi duyuluyordu.

Aniden bir çılgınlık nöbetine kapılan Beci, cellâtın elindeki kırbağı kaparak, bütün gücü ile Ömer'e indirirken bağırdı:

— Vurun!... Vurun!... Acımadan vurun Gazne itine!... Siva'nın adına yemin ederim ki, o sağ çıkmar yacaktır buradan.

Cellâtlardan biri, ateşte kıpkızıl hale gelmiş demiri, Ömer'e vurmak için kaptı. Ömer, kelime-i şehadet getirdi.

Tam o anda, işkence odasının kapısı, ardına kadar açıldı, eşikte beyazlı bir kadın:

— Durun!... diye haykırdı.

Beci ve cellâtlar, sesin geldiği yöne döndüler. Beci, elinden avı alınmış bir sırtlan gibi huysuz bir tavırla haykırdı

— Niçin?...

— Bu şekilde bir şey öğrenemezsiniz de ondan!... Görmüyor musunuz ölmek üzere?... Lütfen, onu derhal buradan çıkarınız. Yukarıdaki pembe odaya götürünüz. Bir hekim de gelsin!...

Beci bir an tereddüt etti. Fakat karşısındaki kadının daha sert bir sesle

— Dediklerimi duymadınız mı? deyince, adamlara bir işaret yaptı.

Odadakiler, Ömer'in kollarından ve ayaklarından tutarak kaldırdılar. Yürümeye başlayan kadını takip etmeye başladılar. Zindandan çıkıp bir koridordan geçtiler. Koridorun sonundaki merdivenlerden çıkarak, sarayın bir salonuna girdiler.

Geniş bir kapıdan geçtikten sonra, karşılıklarına çıkan mermer basamakları aştılar. Salonlarda kapıların önlerinde muhafızlar dolaşıyordu.

Nihayet, kadının açtığı bir kapıdan içeri girdiler. Halılarla döşenmiş bol ışıklı bu odada, Ömer'i bir sedirin üzerine uzattılar. O sırada, soluk soluğa hekim de içeri girdi.

Bu, deynek gibi zayıf, açık gömleğinin arasında göğüs kemikleri belli olan bir adamdı. Elinde de ilâç çantası vardı.

Ömer'in elbiselerini çıkardı. Yaralarına baktı. Sonra, çantasını açarak, getirdiği merhemlerden bol bol sürdü. Kadına dönerek:

— Bünyesi çok kuvvetli!... Demir gibi!... Bunca yıl hekimlik yaptım böyle vücut görmedim. Yakında ayağa kalkar, dedi.

Sonra, kadının bir işareti ile, dışarı çıktı.

SİTA GÜZEL HİNT ÇİÇEĞİ

Ömer kendinden geçmiş, sayıklayıp duruyordu. Kadın, onun başucuna geçip, saçlarını okşadı. Elindeki mendille, Ömer'in terli alnını sildi. Aklına bir şey gelmiş olacak ki, ellerini çırpıp. İçeriye giren bir hizmetçi kızla konuştu. Hizmetçi dışarı çıktı. Az sonra, elinde içi yiyeceklerle dolu bir tepsi ile geldi. Onu, ortadaki ması üzerine koydu. Tekrar gitti. Elinde iki gergefle geldi.

Ancak o zaman başındaki örtüyü çıkaran kadın, onun elinden gergefi aldı. Fakat bu genç bir kızdı. Hem de çok güzel bar kız... Sedire oturdu. Hizmetçi de, onun yanına oturdu.

Zarif ve hünerli parmaklar, gergefler üzerinde gidip gelmeye başladı.

Genç ve güzel kız, ara sıra başını kaldırarak .inleyen Ömer'e endişeli endişeli bakıyordu.

İki gün sonra Ömer gözlerini açtığı zaman, önünde, mumla birisinin durduğunu gördü. Bu bir kızdı. Başka biri de, göğsüne eğilmiş ilâç sürmekle meşguldü!

Ömer dikkatle baktı. Üstüne eğilip ilâç süren genç ve güzel kızla göz göze geldi. Kız, sevgi ve şefkatle gülümsedi. Ömer:

— Sita.. diye fısıldadı.

Kız elini onun dudakları üstüne koyarak susturdu.

— Konuşma Ömer!... Çok kuvvetsiz ve halsiz kaldın!...

Ömer, tebessüm eden Sita'ya gülümsedi. Yine kendinden geçti.

Gözlerini tekrar açtığında Sita'yı yine baş ucunda buldu.

— Karnım çok aç!... dedi.

— Peki Ömer!... Yalnız, önce süt içmen lâzım. Çünkü üç gündür bir şey yemedin.

— Üç gün mü?". O kadar oldu mu?...

— Tabii ya... ölü gibiydin!... O kadar korktum ki!...

— Çok uzun bir zaman geçmiş. Hayret... Hayatımı kurtardın Sita!... Sana teşekkür ederim.

— Yok canım!... Teşekküre ne lüzum var? ödeşmiş olduk. Benim seni kurtarışım, seninki gibi kendimi tehlikeye atarak da olmadı. Atımdan uçurumun tam kenarında beni kapışın, filin önünden kaçırsın hep aklımda... O tehlikeli anları hatırladıkça sırtımdan buz gibi terler boşanıyor. Biraz bekle de sütünü getireyim.

Az sonra Sita, kocaman bir kâse dolusu sütü Ömer'e içirdi. Ömer canlandı. Yerinde doğruldu. Kalkmak istedi. Sita, onu önledi.

— Hemen kalkma!... Biraz kendini toparla.

— Fakat kalkmak lâzım!... Biraz yiyecek de yiye bilirim.

— Bir miktar yiyecek getirebilirdim. Ama kalkmana razı değilim.

Sita, hizmetçisine yiyecek getirtti. Ömer, önüne konan etli yemeği yerken, Sita'ya baktı, iki genç, tatlı tatlı birbirlerine gülümsediler.

Sita sordu:

— Buraya niye geldin Ömer?... Şayet senden bahsedildiğini duymasaydım, belki de şimdi ölmüş olacaktın.

Ömer Sita'nın gözlerinin içine baktı.

— Sana açıkça söyleyeceğim Sita!... O'nun için, yani Kırık Hançer için geldim!...

Sita bir çığlık attı:

— Niye yaptın bunu Ömer?... İmkânsız bir şey peşinde koşuyorsun. Daha önce söylemiştim. Onun peşinde olanların kemikleri Yılanlı Kuyuyu doldurmak üzere... Kırık Hançer'in nasıl muhafaza edildiğini bu sen bu tehlikeye atılmazdın.

— Benim görevim bu Sita!... Onu ya ele geçir-mem; ya da yok etmem lâzım.

— Ömer!... Ah Ömer!... Belki ben sana hak verir-im. Fakat babam, Beci ve diğer hindular?... Parça parça ederler seni. N'olur vazgeç bu işten.

, — Allah'ın izni ile kimseden korkum yok Sita!... Zaten korksa idim gelmezdim buraya.

— Fakat; çok keskin bdr kılıcın üstünde yürü-yor-sun.

— Zaten hayat öyle değil midir Sita?...

Sita içini çekti:

— ööf!... ölümü hatırlamak ne korkunç, öldük-ten sonra mezarın üstünde bir tutam ot fışkırır. Bu otlar, göğüsten mi, baştan mı, yoksa ayaklardan mı çıkar. Ve yine bu otlar bir zamanlar hayatın içinde bulunan, yeryüzünün çeşitli nimetlerinden faydalan-mış, şimdi ise toprak altında çürüyen insan oğlunun hayatla son bağlantısını mı sağlar?... Bilinmez.

Ama şimdi ölümü hatırlamanın ne manâsı var. İyi şeylerden bahsedelim. Ben, babamdan, senin ağ-zındanlâf alacağımı söyleyerek seni buraya getirdim.

— Baban buna nasıl izin verdi?

— Babama beni kurtardığını anlatmıştım. Onun için beni kırmadı. Sonra senin işkenceye boyun eğmeyecek bir yiğit olduğunu anlamışlar. Benim vasıtamla, senden söz alacaklarını zannediyorlar.

— İyi olsan bile, hemen ayağa kalkma. Kendini iyice toparla Bir fırsatını bulur, kaçırırım seni. Bu arada, onları da oyalarım.

Ömer cevap vermedi. Tebessüm etmekle yetindi. O, Kırık Hançer meselesini halletmeden gitmemeye kararlıydı.

VE NİHAYET KIRIK HANÇER

Ömer, gittikçe kendini topluyordu. Bulunduğu odada yemek yiyor, namazlarını kılıyor ve Kırık Hançer'i nasıl ele geçireceğini düşünüyordu.

O, namaz kılarken, Sita'nın dalgınlaştığı, bir şeyler düşündüğü görülüyordu. Zaman zaman da, Ömer'in yüzüne hayranlıkla bakıyor, dalıp dalıp gidiyordu.

Ömer'in kendini tamamen toplamasından bir gün sonra idi. Sita, babası tarafından çağırılmıştı, Hizmetçi kız da yoktu. Ömer odada yalnızdı.

Dışarıda, rüzgârın uğuldayışını dinliyor ve düşünüyordu. Sda içeri girdi. Gözleri ıslık ısıldı. Üzerinde karara varmış bir hal vardı. İlerledi ve Ömer'in yanına gitti:

— Kırık Hançer'in ele geçirilmez olduğunu anlarsan, onu ele geçirmek fikrinden vaz geçer misin?... dedi. Ömer, şaşırıldı. Fakat kendini çabuk toparladı:

— Bilmem ki!... Durumu gözden geçirmem lâzım.

— öyle ise hazırlan! Bu akşam seni başka binden olanların görmediği ve girmediği bir yere götürceğim!...

— Kırık Hançer'i de göreceğim miyim?...

— Tabii!... Bir savaşa gitmeden evvel, Kırık Hançeri, bir kızın kanı ile yıkamak âdettir. Gazneli Mahmud'un Sümenat üzerine sefer yaptığını artık kesin olarak anlamışlar. Hançeri, O'nunla yani Mahmud'la

savaşacak hindulara gönderecekler. Bu yüzden Han-
çer, bir âyinle bulunduğu yerden çıkarılacak ve ba-
kire bir kızın kanıyla yıkandıktan sonra yola çıkarı-
lacak. Şimdi benim bazı işlerim var. Babamın yanın-
da bulunmam lâzım. Akşama seni almaya gelirim:

Sita, bunu söyledikten sonra çıktı. Ömer, olduğu
yerde donup kalmıştı. Duyduğu sözlerden şaşkına
dönmüştü. Demek Kırık Hançeri görebilecekti. Bu ne
umulmadık bir haberdir. Nasıl olmuştu bu iş. Hâlâ
duyduklarına inanamıyordu.

Zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Hava karar-
dıktan sonra kapı açıldı. Gelen Sita idi. Elinde, bir de
pelerin vardı. Bunu Ömer'e uzattı. Giymesini söyledi.

Ömer, pelerini giydi. Sita, artık gidebileceklerini
söyledi. Kapıdan çıktılar. Sarayın koridorlarında yü-
rümeye başladılar. Muhafızlar Sita'yı gördükçe ha-
zır ol vaziyetine geçmekteydiler.

Birçok kapıların önünden geçtikten sonra, bronz
bir kapının önünde durdu. Üç defa tıkladı. Üçüncü
vuruşta kapı aralandı. Başını dışarı uzatan, iri yan
bir adam

— Kimsiniz?... diye sordu.

Sita'yı görür görmez cevap beklemeden eğildi.
Girmeleri için, eli ile işaret etti.

Sita önde, Ömer arkada içeri girdiler. Adam elle-
rini birbirine sürterek ve adeta ezilip büzülerek:

— Korkuyorum Prensesim!... Çok çılgınca hare-
ket ettim. Teklifinizi kabul etmemeliydim. Öğrenecek
olurlarsa beni parça parça ederler. Ne olur vaz geçe-
lim bu işten, dedi.

Sita, sert bir tavırla

— Korkacak bir şey yok!... Al şu keseyi!... Kor-
kunu unutturur, dedi ve elindeki keseyi adama uzattı.

Adam keseyi kaptı. Fakat endişesi geçmiş değil-

di. Biraz düşündü. Sonra, olan oldu der gibilerden kesin bir tavırla sağdaki duvarda gerili atlas perdeyi çekti. Perdenin arkasında, taştan bir kapı belirdi.

Ömer, nasıl olduğunu anlayamadan, taş kapının yavaş yavaş yukarı çıktığını gördü. Anlaşılan adam, bir yere dokunmuş olacaktı. Girdikleri oda, sarayın diğer odalarına benzemiyordu. Duvarları taştan olup, ışık alan bir yeri yoktu. Bir mumun aydınlattığı yarı karanlık bu odanın tabanı da taşlandı, içersi çok rutubetli idi.

— Buradan bakacaksın!... Âyini buradan takip edebilirsin. Benim, âyinde bulunmam lâzım. Onun için şimdi gideceğim, dedi. Sita, heyecanla ayrılırken Ömer, her hali değerlendirmeyi düşünüyordu.

Onları odaya almış olan adam:

— Ah!... Prensesim!... Korkuyorum. Bir yabancıyı buraya soktuğumu haber alırlarsa yaşatmazlar beni!... diye inledi. Vaz geçelim bu işten. Alın paranızı!...

Sita:

— Sus Budala!... diye cevap verdi. Sonra kapıdan çıktı.

Adam da, onun peşinden yürüdü. Ömer, yalnız kalmıştı. Merakla, sağ gözünü deliğe yaklaştırdı. Karşıda kocaman bir salon görölüyordu. Tavandan altın zincirlerle sarkan kandiller, etrafı aydınlatıyordu. Salonun duvarları mermerdendi. Sağ yöndeki duvarda üzeri kıymetli mücevher ve sırmalarla işlenmiş bir perde, bol kıvrımlarla yerlere kadar sarkıyordu.

Tavanı gayet yüksekti. Dört mermer Sütun, tavanın ağırlığını taşıyordu. Ömer'in baktığı deliğin deliğin karşısındaki duvarın önüne, rakseder şekilde yapılmış, dört kollu ve dört ayaklı bir Siva Mabudu

vardı. Mabudun ayakları dibine çanpa çiçekleri serpilmişti.

Ömer, olabilecekleri merakla beklemeye başladı. **O anda** bir gonk sesi, titreşimler yaparak etrafa yayıldı. Arkasından, bir ilâhi sesi duyuldu.

Mabudun arkasındaki mermer duvar yavaş yavaş kımıldamaya başladı. Ömer, «acaba yanlış mı görüyorum?» diyerek gözlerini oğuşturdu. Bu arada, mermer duvarda, iki insanın yan yana geçebileceği bir aralık meydana geldi.

Açılan kısımdan, başını ustura ile kazıtmış ve âyin elbiseleri giymiş bir hindü rahip girdi. Onun arkasından, ellerinde buhurdanlar tutan iki çocuk geliyordu.

Rahip, salonun ortasına kadar yürüdükten sonra durdu, ve mabudun karşısına giderek diz çöktü. Çocuklar da, ellerindeki buhurdanları mabud heykelinin iki yanına koyarak, ellerini göğüslerinde birleştirip beklemeye başladılar.

İkinci bir gonk sesi duyulurken, önde raca ve Sita olduğu halde, sırmalarla işlenmiş ipekli elbiseli altı adam içeri girdi. Bunlar da, mabud heykelini eğilerek selâmladıktan sonra, sol tarafa doğru yürüdüler. İki uşağın koşarak getirdikleri koltuklara oturdular.

Raca ve yanındaki adamlar yerlerine oturmuşlardı ki, tekrar bir gonk sesi duyuldu. Ânında, başlarında çiçekler bulunan altı kız şarkı söyleyerek ve rakederek kapıdan içeri süzöldüler. Ellerinde palmyeler ve beyaz çiçekler bulunan kızlar o kadar kıvrak dansediyorlardı ki...

O anda görünmeyen ellerin çaldığı dümbelek sesleri etrafı kapladı. Kızlar bu çalgının ahengine kendilerini kaptırmışlar, parmakları üstünde uçarmış gibi bir köşeden bir diğer köşeye süzülüyorlardı.

Dümbelek sesi çabuklaştıkça hareketleri artıyor, ses hafifledikçe onlar da bu ahenge kendilerini bırakıyorlardı. Aniden ritm değişince, rüzgâr önünde kalmış yapraklar gibi, bir taraftan diğer tarafa savruluyorlardı. Kollarındaki bilezikler ve ayak bileklerindeki halkaların şingirtısı, dümbelek seslerine karışıyordu. Kandillerden süzülen ışık arasında kızların bu dansları, Ömer'e gerçek dışı geliyordu. Kızlar bu şekilde bitmek bilmeyen dümbelek sesleri içinde, iki saat kadar dans ettiler, önce, bir tanesinde yorgunluk belirdi. Ve az sonra sendelemeye başladı. Bu durum bir müddet devam ettikten sonra baygın olarak yere yıkıldı.

Bu rakkase, ceylan bakışlı, güzeldi. Yere yıkılması üzerine dümbelek sesleri aniden kesildi. Etrafa bir sessizlik çöktü. Elleri havada kalmış diğer kızlar, kollarını yavaş yavaş yere doğru bıraktılar.

Raca, oyuncu kız yere düştüğü anda ayağa kalkmıştı. Yanındakiler de onunla birlikte kalkmışlardı. Sita, babasının yanında duruyordu. Rahip yerdeki kıza yaklaştı, kızı yerden kaldırdı, iki adam da gelerek kızın kollarına girdiler. Yorgunluktan göğsü kalkıp inen kız, korkulu gözlerle Raca'ya ve Raca'nın yanındakilere baktı. Ve aniden bir çılgılık atarak kaçmak istedi. Fakat kuvvetli eller onu sıkı sıkı yakalamışlardı. Ağlayan ve kurtulmaya çalışan kızı Raca'nın önüne getirdiler.

Oyuncu kız diz çökerek, racanın ayaklarına kapandı. Bir müddet ağlayıp inledikten sonra, yalvarmaya başladı:

— Beni öldürtmeyiniz kıymetli Racam!... Ne olursunuz acıyınız bana!... Yaşım daha onaltı!...- Bakınız, benim yaşımda, sizin de kızınız var. Onu öldürseler

dayanabilir misiniz? Oh kuvvetli efendim!.. Ne olur bana acıyınız!...

Ömer, sinirden yumruklarını sıktı. Arada, kalın duvar olmasa belki de bu yalvarış karşısında dayanamaz ve içeriye girerek kızı kurtarmaya çalışırdı. Ama, bunun imkâm olmadığı gibi, görevi de çok önemliydi.

O esnada rahibin donuk ve insafsız sesi, salon-da yankılar yaptı:

— Sus günahkâr mahlûk!... Siva karşısında nasıl böyle konuşabilirsin? Sana böyle şeref bahsettiği için, O'na teşekkür etmen lâzımken, böyle saçma sözleri nasıl söyleyebilirsin? Kırık Hançer kan istiyor, kan!... Senin gibi genç ve güzel bir kızın kanını... Sonra da düşmanlarımızda sıra...

Rahip bu sözlerden sonra, adamlardan birine bir işaret yaptı. Adam, mücevherler takılı perdeye doğru ilerledi. Perdeyi çekti. Fil dışından yapılmış küçük bir çekmece ortaya çıktı. Adam, onu saygılı bir tavırla alarak, rahibe getirdi. Rahip de, aynı saygıyı göstererek, aldığı çekmeceyi, racanın önüne getirilen bir sehpa üzerine koydu. Sonra, eğilerek açtı. Doğrulduğu zaman, elinde, gergedan boynuzu saplı, kınk bir hançer ışıldadı. Hançer elmas gibi ıslıl ıslıl parlıyordu.

Herkes gözlerini açmış, hayranlıkla hançere bakıyordu. Ömer, büyük bir merakla ve bütün dikkatini vererek, uzaktan bu hançeri görmeye çalışıyordu.

Öldürülecek kız da, hançere büyülenmiş gibi bakıyordu. Aniden silkinerek, kendisini tutan ellerden sıyrıldı:

— Hayır!... Hayır!... diye haykırarak kapıya doğru koştu.

Rahip, elindeki hançeri kızın boyun hizasına doğru tuttu. Hançerden ışık gibi bir şey fışkırdı. Bu ışık

ğın, bir çizgi halinde, kızın boynunda gezindiği görüldü. Acı bir çığlık atan kızın, boynundan kesilmiş başı yerde yuvarlanırken, gövdesi de taş mabudun ayaklarının ucuna sessizce devrildi; başı kopmuş bir güvercin gibi...

Rahip, hançeri hafifçe salladı. Kıza kadar uzanmış ışınlar, hançerin içine girerek kayboldular.

Ömer dehşetle irkildi. Bu ne inanılmaz bir manzara idi ve ne vahşilikti?... Hançerden fışkıran ne idi?... Nasıl, birdenbire kızın boynunu uçurmuştu?... Bütün bu sorulan Sita'dan sorup öğrenmeliydi... Kırık Hançer hakkında söylenenler, demek ki yalan değildi. Onu muhakkak yok etmesi gerekiyordu. Bu durumu gördükten sonra karan daha da kesinleşti. Öleceğini bilse bile, Allah'ın izni ile bunu yapacaktı.

Bu düşüncelerden, rahibin salonda yankılar yapan sesi ile sıyrıldı. Elindeki hançeri havaya kaldırmış olan rahip haykırıyordu:

— Ey kutsal hançer!... Ey Siva'nım şimşegi!... Seni bakire kızların temiz kanlarıyla suladık. Şimdi Siva'nın düşmanlarında sıra... Onlan biç!... Üst üste yığılan ekinler gibi... Siva'nın düşmanı Gazneli Mahmud'a acıma!... O'nu ve erlerini ikiye biç!... Oluk gibi Müslüman kanı akıt!... Sıra sende!... Sıra sende!...

Rahip sözlerini bitirmişti ki, dümbelek sesleri tekrar duyuldu. Kırık Hançerin ortaya çıkması sırasında, duvar dibinde diz çökmüş olan oyuncu kızlar, dümbelek sesleriyle tekrar ayağa fırladılar. Müziğin ritmine uyarak dansa başladılar.

Onlar oynarlarken, rahip, Hançeri fildişi çekmeceye koydu. Racaya uzattı. Raca, saygı ile aldığı fildişi çekmeceyi, arkasındaki iri yan hinduya verdi. Sonra, Raca, kızının elinden tutarak yürüdü. Rahip ve diğer adamlar arkasından çıktılar. Dümbelek sesi de kesildi. Oyuncu kızlar, kapıya koşuştular.

ÖLÜM TUZAĞI...

Ömer, o anda bir gıcırtı duydu. Süratle geri döndü. Karanlığa alışmış gözlerle farkettiği manzara, sırtından soğuk terlerin boşanmasına sebep oldu. Taş kapı süratle yere iniyordu. Koştı.. Fakat geçmesi ve kapının aşağıya inmesini durdurabilmesi, imkânsızdı. Taş kapı, yere bir kaş kala durdu. Kapının inmesi ile, oda, daha da karanlık olmuştu.

Kapının ardından Beci'nin kin dolu sesi duyuldu:
— Kutsal yere girdin ey yabancı!... öleceksin!... Görmemen icab eden yeri gören gözlerin ferisi sönmelidir!... İşte, ele geçirmek için can attığın Kırık Hançer!.. Gördün onu... Aranızda sadece bir duvar var... Al onu!... Niye almıyorsun Gazneli Fedai!... Ha ha ha!...

Ömer, kapıya atıldı. Alttan tutarak yukarı kaldırmak istedi. İmkânsızdı.

Beci'nin, çakal ulumasına benzer sesi tekrar duyuldu:

— Çık Yiğidim!... Haydi çık!... Ne duruyorsun? Çık da Sita'na kavuş!... Senin Kırık Hançer peşinde dolaşan bir Gazneli olduğunu daha ilk başta anlamıştım. Sita sayesinde yılanlı kuyudan kurtulabildin. Ama, yine de ölümün yılanla olacak. Kurtulmuş değilsin elimden,

Ömer, büyük bir hırsla haykırdı:

— Havlama uğursuz çakal!... Sen ve senin gibiler, ancak böyle arkadan iş görürsünüz. Yiğitsen, karşıma çık da öyle konuş!...

Dışarıdan bir kahkaha ve bir sepetin açılma sesi duyuldu. Ömer'in keskin kulakları, bir de tıslama farketti. Ömer, dehşetle titredi. Beci, içeriye bir yılan salıyordu demek. Fakat kendisini çabuk toparladı. Derhal, sırtındaki pelerini çıkardı. Besmele çekti ve ayetelkürsiyi okudu.

O şurada, taş kapının altından, gözle ancak fark edilebilecek kadar çabuk, halat gibi uzun bir şey süzüldü.

Ömer, keskin gözlerini karanlıkta bir şey seçmek için bütün dikkatini gözlerine vermişti. Bu hayat me-mat meselesi idi. Dışarıdan Beci'nin sesi, tekrar duyuldu:

— Gazneli Bahadır!... Gazneli Bahadır!... Karanlıkta korkmayasın diye, yanma bir arkadaş saldım. Canın sıkılmaz. Onunla dertleşirsin. Sizi tanıştırayım: Bir kobra!... Yılanların en zehirlisi ve en korkuncu!...

Birden sesi kesildi. Dışarıdan çok az gelen ışık huzmesi de gelmez oldu. Anlaşılan taş kapı zemine inmişti.

Ömer'in, Beci'ye cevap vermek için ne zamanı vardı ve ne de dikkati... Şimdi o, içeriye süzülerek girmiş olan korkunç yılanın nerede olduğunu araştırıyordu. Yalnız gözleri karanlığı delmeye çalışmıyor, kulakları da en ufak bir hışırtıyı duyabilmek için tetikte bekliyordu.

Bir aralık hafif bir tıslama duydu. Derhal o yana döndü. Karanlıklar içinde, birbirine çok yakın mercimek büyüklüğünde iki parıltı, gördü.

Yılanların en vahşisi, en zehirlisi olan kobra, sal-

dırıya hazırlanıyordu. Nice defalar ölümle burun buruna gelmiş olan Ömer, soğuk soğuk terledi.

Karanlıkta amansız bir düşmanla karşı karşıya bulunuyordu. Bütün şartlar, onun aleyhinde gözüktüyordu.

Fakat her ne olursa olsun Ömer korkmuyordu. Ayetel Kürsiyi okumak ona büyük bir ruh kuvveti vermişti. Onun bütün endişesi, Kırık Hançeri yok edemedi, yani vazifesini yapmadan ölmekti.

Tekrar dudakları kıpırdadı:

— «Rabbim!... Ancak sana sığınır, ancak sana güvenirim!... Sen yardımcım ol!... Ey Âlemlerin Rabbü...

O anda, mercimek büyüklüğündeki iki parıltı bir o yana, bir bu yana sallanmaya başladı. Yılan atla¹ mayaya hazırlanıyordu.

Ömer, elindeki pelerini iki eliyle gerdi. Havada bir şeyin uçtuğunu hissetmesiyle birlikte, «Ya Allah!... diyerek pelerinin yüzüne doğru kaldırdı. Bir çarpış hissederken, bezi sıktı, içinde yumuşak ve kaygan bir cdsim vardı. Yılanın boynunu yakalamaya çalıştı. Eğer elinden kaçırarak olursa, bu fırsatı bir daha eline geçiremezdi. Ufak bir beceriksizliğin bedelini de hayatıyla öderdi.

Onun için büyük bir soğukkanlılıkla hareket ediyordu. Hayvanın örtü altında yakaladığı boynunu, kerpeten gibi parmaklarıyla sıkmaya başladı. Sıktı... Sıktı... Sıktı... Bu arada yılan, kuyruğunu kamçı gibi şaklatıp duruyor, kurtulmaya çalışıyordu. Uzun bir boğuşmadan sonra, kuyruk titredi, titredi ve nihayet hareketsiz kaldı.

Ömer'in imâm, cesareti ve becerikliliği kobrayı haklamıştı. Hem, silâh kullanmadan ve karanlıkta...

Ömer, onun öldüğüne iyice kanaat getirdikten sonra, pelerini karanlıklar arasına fırlattı. Allahü Teâlâya şükür etti. Sonra düşünmeye başladı. Buradan nasıl kurtulacaktı. Tekrar kapıya gidip yokladı. Açmanın imkânı yoktu. Değil bir kişi, kendisi gibi bin kişi bile zorlasa, bu kapı yerinden oynamazdı. Fakat, yine de uğraştı, uğraştı. Kan ter içinde kaldı.

Çok yorulmuştu. Bir köşeye giderek, hem dinlenip, hem de durumunu düşündü. Beci, acaba buraya girdiğini nasıl öğrenmişti? Sita kendisini aramaya-cak mıydı?.. Bütün ümidi Sita'nın gelmesi idi. Fakat, az sonra, Sita'nın gelme ümidi zayıfladı.

Beci, işi bu derece ileri götürdüğüne göre, Sita'nın gelip kapıyı açmasına da imkân yoktu. Saray, gerekli tedbirleri almış olacaktı.

Tekrar yerinden kalktı. Elleri ile duvarları yoklayarak bir çıkış yeri araştırdı. Fakat böyle bir yer bulamadı. Zaten, açılmayan bu taş kapıdan başka bir çıkış yeri olsa idi, kapıyı kapatan Beci, o kadar emin konuşmazdı.

Sonunda bu araştırmalardan bıkan Ömer:

— «Adam sendeee!... Allah kerim. Cenab-ı Hak, burada ölmemi yazmadı ise kim öldürebilir? Değil Beci, hinduların hepsi, bütün vahşi hayvanları da dahil bana bir şey yapamazlar... Demin Kobra yılanının yapamadığı gibi!...» diye söylendi.

Gerek havanın ağırlığından ve gerekse bir çıkış yolu bulmak için sarfettiği gayretten, uykusu da gelmişti. Elleri ile yoklayarak, bir köşeye gitti. Orada sırtını duvara yaslayarak uyudu.

HAYATA DÖNÜŞ

Uyandığı zaman, nerede olduğunu birden hatırlayamadı. «Neredeyim. Burada ne işim vardı?» diye düşündü. Sonra, olaylar aklına geldi. Sita'yla gelişi... Kırık Hançer... Danseden kızlar... Oyuncu kızın yalvarışları ve ölümü... Kırık Hançerden fışkıran ışın... Beci'nin taş kapıyı kapatışı... Kobra ile mücadelesi...

Karşı köşeye baktı. Karanlığa alışan gözleri, kösedeki daha koyu karaltıyı, yılanı içinde öldürdüğü pelerini fark etti.

Ayağa kalktı. Vücudu tutulmuştu. Ağrıyordu. Kollarını ve vücudunu hareket ettirerek eski canlılığına kavuştu. Karnı acıkmış ve susamıştı. Şimdi ne yapacaktı? Burada ölümünü mü bekleyecekti? Ama, çalışacak, çırpınacak bu durumdan kurtulmaya gayret edecekti, ölse bile, bütün çareleri kullandıktan sonra gelmeliydi ölüm. Allahü Teâlâ «Çalış kulum! Yardım edecek benim!» demiyor mu idi? Umudunu kaybetmiyecekti. Asla... Cenab-ı Hak'ka güvenecek ve çalışacaktı.

Böyle düşünürken, aniden kafasında bir şimşek çaktı: Nasıl oluyor da odanın havası bu kadar taze kalıyordu. Kapı kapalıydı. Işık dahi sızılmıyordu. Kırık Hançeri gözetlediği delik ise küçücüktü. Oradan da bir ışık sızmadığına göre, belki de tıkanmıştı. Tı-

kanmamış olsa bile, oradan gelecek havanın ne kadar faydası olurdu ki?...

Eğer odanın havası yenilenmeseydi, kapı kapandıktan kısa bir zaman sonra odanın, nefes alınamayacak bir hale gelmesi lâzımdı.

Bunu düşünmek, Ömer'e yend bir canlılık verdi. Etrafı araştırmaya başladı. Emekleyerek yerde dolaşüyor, havanın nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. Fakat, zaman geçtikçe, ümidi kırılır gibi oldu. Hava gelen bir yere rastlayamamıştı. Üstelik, araştırma sırasında başım birkaç defa duvara vurarak canını yakmıştı.

Artık araştırmayı bırakacağı sırada, yılanı boğup attığı pelerin aklına geldi. Oraya gitti. Pelerini kaldırdı. Pelerini aldığı yerde, belli belirsiz hava geldiğini hissetti. Evet.. Evet, oradan belli belirsiz hava geliyordu.

Ama yine de, yanılıp yanılmadığını anlamak için, işaret parmağını ağzına sokarak ıslattı. Havanın geldiği yere tuttu. Evet, artık yanılması imkânsızdı. Oradan, az da olsa hava geliyordu.

Acaba aşağıda bir boşluk mu vardı? Hava oradan mı geliyordu? Ayağa kalkıp zıpladı. Sevinçten haykırmamak için kendini güç tuttu. Çünkü, zıpladığı yerden, boşmuş gibi garip bir gürültü geliyordu.

Elleriyle, o kısmı yokladı. Eli, betona gömülmüş, demir bir halkaya gitti. Elleriyle biraz daha yoklayınca, beton bir kapak üzerinde bulunduğunu anladı. Kalbi, sevinçten deli gibi atıyordu.

Demir halkayı yukarı doğru çekmeye çalıştı. Demir halka sanM zemine yapışmıştı. Parmaklarının uçları kanadı. Belindeki hançer aklına geldi. Hançerini çıkardı. Hançerle, halkayı betondan ayırmak iste-

di uğraşırken, hançerin ucu kırıldı. Alnından su gibi terler akmaya başladı. Fakat yılmadı. iki saat kadar uğraştı. Sonunda bir sevinç çılgılığı kopardı. Halka kalkmıştı.

Acaba, taş kapağı kaldırabilecek mi idi?... Besmele çekerek asıldı. Fakat taş kapak açılmadı. Tekrar bütün gücünü vererek çekti. Yine açılmadı. Terler yüzünden şıpır şıpır akarken, ayaklarını iki yana açıp kapağın halkasına bütün kuvvetiyle asıldı. Dişleri sıkılmış, adaleleri gerilmişti.

İnsan oğlunun gücü ile, senelerin meydana getirdiği bir pasın mücadelesi idi bu!...

Dişlerini sıkarak tekrar asıldı... Asıldı... Fakat, işte, insan oğlunun gayretinin zaferi!... Kapak gıcırdadı.

Heyecanın ve sevincin verdiği kuvvetle bir daha asılış... Kapak gıcırdayarak kalkmaya başladı.

Asılışa devam... Taş kapak insan oğlunun gücüne boyun eğiyor. Evet, işte son bir gayret ve taş kapak iyice kalkarak yana devriliyor...

içeri dolan ve insanı ferahlandıran hava... Küf kokusu ile karışık ama, bir dağ rüzgârının temizliğini ve ferahlandırıcı havasını hissediyor Ömer, bu havada...

PİŞMİŞ TAVUK NASIL UÇAR?

Ömer, dikkatle aşağıya baktı. Aşağıya inen taş bir merdiven gördü. Biraz düşündü ve sonra Allah'a sığınarak inmeye başladı. Basamaklar nemli ve kaygandı. İnerken bir kuyuya düşme ihtimali de vardı. Onun için, dikkatle iniyordu. Yirmi basamak sonra, toprak bir zemine bastı. Karanlığa alışan gözleri, dar bir koridorda olduğunu fark etti.

Acaba bu koridor nereye gidiyordu? Şimdiki durumdan daha kötü bir yer olamazdı ya?... Yine yürümeye başladı.

Eliyle duvara tutanarak, ayaklarıyla yeri yoklayarak ağır ağır ilerliyordu.

Bu yürüyüş ne kadar sürdü... Ömer bunu fark edemedi.. Birden, bir su şırlıtısı duyar gibi oldu. Birkaç adım daha attı. Yüzüne bir serinlik çarpmıştı ki, kendini bir akar suda buldu. Su oldukça derin ve akıntı da fazlaydı.

Ömer, önce suyun dibine gitmişti. Ayaklarını vurarak, su yüzüne çıktı. Kenara çıkmak istedi ise de, başaramadı. Kendini bıraktı suyun akışına. Suyun akışına ve şarkısına 'bırakmıştı kendisini.

Az sonra, koyu karanlığın açılır gibi olduğunu farketti. Suyu düşmüş bir saman çöpü gibi gidiyordu. Birden, genişçe bir delikten havaya fırladı, ve tek-

rar suya düştü. O koyu karanlık iyice açılmıştı. Ter-temiz bir hava, ciğerlerini doldurdu. Yeryüzüne çıkmıştı! Evet yeryüzüne çıkmıştı! Su da, eski hızını ve derinliğini kaybetmişe benziyordu. Kıyıya doğru ku-lač attı. Yakaladığı otlar sağlamdı. Kendini toprağa doğru çekti.

Sırtüstü uzandı. Yorgunluktan göğsü kalkıp ini-yor, ayaklan titriyordu. Gözlerini kapatarak, bütün ruhu ile, Allah'a şükür etti. Derin derin nefes aldı. Gözlerini açtığında, gökyüzünde elmaslar gibi ışılda-yan yıldızlan zevkle seyretti.

— «Allah'ım! Yüce Allah'ım!... Az kalsın boğuluyordum. Yardımına sonsuz şükürler olsun!...» dedi.

Tekrar gözlerini yumarak, bu rahatlığın zevkini çıkardı. Yarım saat kadar, bu şekilde kaldı. Bu kadar zaman, dinlenmesine ve kendisini toparlamasına yet-mişti.

^x Yerinde doğruldu. Dikkatle etrafına baktı. Sol ta-rafından, saray yükseliyordu. Demek ki sarayın bah-çesinde idi. Bu büyük bir şanstı. Eğer, sarayın dışına çıkmış olsa idi, tekrar saraya girmesi çok güç olurdu. Demek talih yardım ediyordu. Evet... Kınk Hançeri bulup yok etmeliydi.

O esnada, kendisine doğru yaklaşan sesler duy-du. Hemen yere yattı. Otlar onu kapatıyorlardı. Ot-lann arasından sesin geldiği tarafa baktı. Elleri mız-raklı iki nöbetçi, konuşarak dolaşıyorlardı. Ömer, ot-ların arasında ses çıkarmadan beklemeye başladı.

Nöbetçiler onu görmeden üç-dört adım yakınından geçtiler. Ömer yavaşça doğruldu. Bahçede dolaşan nöbetçilere yakalanmaması lâzımdı.

Sine sine, Raca dairesinin duvanna koştu. Sita'-nm odasında iken bahçeyi uzaktan iyice tanımış, ne-

rede neyin olduğunu kafasına yerleştirmişti. Sarmaşıklara tutunarak yukarı tırmandı.

Gerçekten de demir gibi bir vücudu vardı. Yılanlı odada çektiklerinden ve taş kapağı kaldırmak için sarf ettiği gayretten sonra, başka birisi, belki yerinden bile kıpırdayamazdı. Ama Ömer, yanm saatlik bir dinlenmeden sonra kendini toparlamış, bir anda yukarı tırmanmıştı. Açık bulduğu bir pencereden de, içeri daldı.

Burası boş bir oda idi. Odayı araştırdı. Acaba, Kırık Hançer'in bulunduğu çekmece burada mıydı?... İnsan bir şey aradımı, onun her an karşısına çıkacağını zanneder. Odada fildişi çekmece yoktu. Ömer, kendi kendine gülümsedi. O kadar değer verdikleri Kırık Hançeri, böyle penceresi açık bir odaya bırakırlar mıydı? Ne tuhaf şeyler düşünüyordu.

Odanın kapısını yavaşça açarak, dışarı süzüldü. Şimdi bir salondaydı. İki kocaman mumun aydınlattığı bu yer, bir yemek salonu idi. Masanın üstünde porselen bir tabakta, pişmiş iki tavuk, sanki ona el ediyorlar, çağırıyorlardı. Diğer kocaman bir porselen kapta da, kesilmiş kavun, soyulmuş muzlar ve buğulu üzümler gülümsemekte idiler.

Çok acıkmış olan Ömer bu baştan çıkaran çağırılara daha fazla dayanamazdı. Tavuklardan birini alıp ısırırken, bir ayak sesi duydu. Tavuğu sol eline aldı. Sağ eli ile de iki kocaman salkım üzüm, dört muz kavradı. O anda içeri şişman bir aşçı girdi. Ömer'le karşılaşıncı bir çığlık attı. Canavar görmüş bir çocuk gibi, bağıra bağıra kaçmaya başladı.

Ömer: «Allah kahretsin!... Her şey berbat olacak!..» diyerek, açık kapıdan fırladı.

Az sonra mızrak, kılıç şakırtıları ve koşuşmalar

duyuldu. Telâşla etrafına bakan Ömer, açık bir kapı gördü. Oraya daldı. Burası bir balkondur. Aşağıda, Raca'nın muazzam taht salonu uzanmaktaydı.

Koşuşmaların, bulunduğu yere yaklaştığını duyan Ömer, ne yapmak gerektiğini düşündü. Bu arada gözleriyle, saklanacak bir yer araştırıyordu. Bir yer dikkatini çekti.

Balkonun tam alt köşelerinde, kocaman pencerelerin kalın atlas perdeleri, duvarların üstünden köşelere doğru kıvrılarak, demir halkalara tutturulmuştu, öyle geniş kıvramlardı ki, içine girse kimse farkedemezdi. Ama yeter ki, kendisini taşıyacak kadar sağlam olsaydı...

Ayak sesleri yaklaşıyordu. Daha fazla bekleyemezdi. Ani karar verdi. Balkonun köşesinden kendini perde kıvrımının içine bıraktı.

Tam zamanında atlamıştı. İçeriye, ellerinde mızraklar ve kılıçlar bulunan muhafızlar gürültü^{no} dolmuşlardı.

Ömer, nefesini bile kesti. Askerlerin koşuşmalarını, bağrıışmalarını duyuyor, fakat bir şey görmüyordu. Bağrıışmalar, küfürler, ayak sesleri, koşuşmalar bitmek bilmiyordu.

Az sonra gürültü uzaklaşır gibi oldu. Muhafızlar aşağıya inmiş olacaktı. Ömer, daha fazla sabır edemedi. Atlarken elinden bırakmadığı tavuğu, muzları ve üzüm salkımlarını kucağına koydu. Muzlar ve üzümlerin bir kısmı ezilmişti ama zararı yoktu. Kırılmış olan hançerinin kırık ucuyla, atlas perdede ufak bir delik açtı. Gözünü dayayarak aşağıya baktı.

Salonda yanan kandillerin loş aydınlığı arasında koşuşan saray muhafızlarının dev gölgeleri duvarlarda oynayıyordu. Bir takım küfürlerden sonra, müha-

fızlar oradan uzaklaştılar. Anlaşılan onu başka yerde aramaya başlamışlardı.

Kimsenin kalmadığını gören Ömer: «Ey Rab-bim!... Beni kurtardığın yetmezmiş gibi, tavuk, üzüm ve muz da nasip ettin!... Sana nasıl şükür edeyim» dedi. Sonra, büyük bir iştahla tavuğu yemeğe başladı. Tavuk da nefisti doğrusu... Arkadan üzümün bir sal-kımım ve iki de muz yedi.

PERDE KIVRIMLARI ARASINDA

Ömer, yorgunluğun ve şimdi de rahatın verdiği rehavetle kendinden geçti. Perde kıvrımı bir hamaktan farksızdı... öyle tatlı bir uykuya daldı ki... Ancak, boru sesleri ile gözlerini açtı. önce nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Oraya nasıl geldiğini hatırladı. Fazla kıpırdanmadan, daha önceden açmış olduğu deliğe gözünü uydurdu.

Aman Allah'ım!... Bu da ne?...

Racanın taht salonu, hindu asilleriyle doluydu. Sırmalı ve ipekli elbiselerini giymiş hindu beyleri, Raca'nın tahtının iki yanına sıralanmışlardı.

Demek ki, Ömer uyurken salon dolmuştu. O, uzun zamandır devam eden uykusuzluğun ve yorgunluğun verdiği bir uyku ile hiç bir şeyin farkına varamamıştı.

Hindular, onun burada olduğunu bilseler, dişleleriyle parçalarlardı muhakkak. Bu durum Ömer için de bulunmaz bir nimetti. Böyle bir fırsatı rüyada görse inanmazdı, Allah'ın bir lütfü idi bu... Pek çok plânlar kurup hazırlansa, düşmanların taht salonuna girmesi mümkün olamazdı. Rüyada görse bile inanmazdı buna. Ama işte gerçektir. Ve taht salonundaydı.

Ömer böyle düşünürken, kapının iki yanında duran borazanlar, fildişinden yapılmış borularını, ciğerlerinin bütün kuvvetiyle tekrar üflediler.

Açılan kapıdan Raca arkasından Sita ve nedimesi, onların arkasından da, Beci girdi. Salondakiler, başlarını eğerek Raca'yı ve Sita'yı selâmladılar.

Raca ve kızı Sita, tahtlarına oturdular. Raca, etrafını süzdükten sonra, gür bir sesle-

— Dostlarım!... dedi. Bugün, kutsal Hançerimiz, Sümenat'taki hindu kardeşlerimize gönderilmek üzere, yola çıkarılacaktır.

Multan'daki kardeşimizden aldığımız habere göre, mabut düşmanı Mahmud yola çıkmış. Otuz bin er ve iki yüz fedai ile... Tar Çölünü geçebilir mi? geçemez mi? Onu ancak Siva bilir!...

Geçtiği takdirde, karşısına iki yüz bine yakın Siva kulu ile Kırık Hançer dikilecektir.

Salonu bir mırıltı doldurdu. Hindulann yüzleri sevinçle aydınlandı.

— Kırık Hançer!... Kırık Hançer!... Gazneliler doğranacak!... sözleri duyuldu. Sonunda bu, bir çığlık halini aldı.

Elini kaldıran Raca onları susturdu:

— Evet!... Kırık Hançer yola çıkarılacak ve Gazne Türklerine aman verilmeyecek. Kırık Hançeri Kardeş Bilhana'ya teslim ediyorum. Seçeceği yiğitlerle, onu Sümenat'taki kardeşlerimize götürecektir.

Bunu söyleyen Raca işaret etti. Ömer'in tapınakta gördüğü rahip, öne çıktı. Elinde fildişi çekmeceyi tutuyordu. Raca onun elinden fildişi kutuyu saygı ile aldı.

O arada, sağ sıradaki asiller arasından gayet iri bir hindu ileri çıktı. Bunun kıyafeti, diğer asillerden farklıydı. Kulaklarından elmas küpeler sarkıyordu. Sakallarının arasında küçük küçük inciler parıldamaktaydı. Raca soyundan biri olduğu anlaşılıyordu.

Onun bir adım arkasından, sag ve sol yanında, iki asil de, onunla birlikte Raca'ya doğru yürüdüler.

Racaya üç adım kala durdular. Raca, çekmeceyi, O iri ve zengin kıyafetli hinduya uzattı:

— Bilhana!... Sana çok şerefli bir vazife veriyorum. Görevini tam yapacağına ve Kırık Hançeri, hayatın bahasına bile olsa yerine ulaştıracağına eminim...

Fildişi kutuyu saygı ile alan Bilhana cevap verdi:

— Hayatım uğruna olsa bile!... Ben ölürüm fakat Kırık Hançer bütün parlakhğı ile gözleri kamaştırır; Siva'nın düşmanlarını da kahreder.

Onun Sümenat'a ulaşacağına ve Gaznelileri ot biçer gibi biçeceğine emin olabilirsiniz yüce Raca!...

Erlerim aşağıda bekliyorlar. Hepsi de, en seçme yiğitlerden. Rüzgâr gibi gidip, Siva'nın Şimşegini kardeşlerimize ulaştıracağız.

Sonra eğilerek, salonun ortasına kadar, geri geri çekildi. Salonun ortasında Racayı son bir defa daha selâmladıktan sonra, geri döndü. Kapıya doğru yürüdü ve arkasındaki adamlarla birlikte dışarı çıktı.

Boynuz borular, tekrar havaya kalktı. Tiz boru sesleri salonu inletti.

Merasim bitmişti. Raca, eli ile, salondakilere işaret etti. Hindu soyluları, gerisin geriye giderek Racayı selâmladılar ve sonra salondan çıktılar.

İçerde, sadece Raca, kendisini yelpazeleyen iki hindu kız, Sita ve Beci kalmıştı. Bir de, kapının önünde bekleyen dört muhafız...

Raca, Beci'ye sordu:

— Akşamki gürültü ne idi?

— Aşçı bir hayâl görmüş galiba Efendimiz!... Mutfakta, O Türkü gördüğünü söylemiş...

— Araştırdınız mı?...

— Tabii Efendimiz!... Bu salonda bile araştırma yaptık. Fakat hiç bir ize rastlayamadık. Zaten Onun ortaya çıkması imkânsız. Taş odada gebermiştir bile. Oradan çıkabilmesine imkân var mı?... O müthiş kobra işini görmedi ise, açlıktan ve havasızlıktan, belki de korkudan can vermiştir.

Raca, bu söze kahkahalarla güldü. Beci de, Onun bu kahkahalarına katıldı. Sita, başını çevirmiş Beci'nin yüzünü görmemeye çalışıyor ve hırstan dudaklarını ısıtıyordu.

Onu göz ucu ile süzen Beci:

— Fakat Efendimiz!... dedi. Sita, bizim bu sevinçimize ortak olmuyor.

Sita, hırsla başını döndürerek kinle ona baktı. Gözlerinden adeta ateş fışkırıyordu. Onun bir şey söylemesine zaman kalmadan, babası Beci'ye:

— Sita, üzülüyor!... dedi. Belki de haklı... Hayatını iki defa kurtarmış olan Gazneli Yiğidin bu şekilde öldürülmesine tahammül edemiyor. Ne de olsa bir kız... Bize benzemez onlar. Çok duygulu olurlar.

Sonra Sita'ya döndü:

— Mecburduk buna kızım!... Değil bir düşman eri, sen bile Kırık Hançere ihanet etsen acımazdım. Unutacaksın bunları!... O senin hayatını kurtarmışsa, sen de, Onu, Beci'nin elinden almakla ödeşmiş oldun. Yoksa Beci onu yılanlı kuyuya atacaktı.

Sita, isyankâr bir tavırla bağırırdı:

— Aynı şeyi yapmadınız mı?... Bir kobraya öldürtmek!... Ne feci durum!

Raca, başka söz istemez bir tavırla:

— Unut bunu artık kızım!... Gereken yapılmıştır.

Sonra Beci'ye sordu:

— Fakat eksik tavuğa ne dersin?...

— Pisboğaz aşçı yemiş ve sonra böyle bir şey uydurmuştur efendimiz.

— Ha ha ha!... Çok akıllısın Becü... Akla yakın bir ihtimal... Kurnazsın da... Gazneliyi, taş odada sıkıştırman, kobra ile de hesabını görmek bunu gösterir.

— Takdirleriniz beni biraz cüretkâr yapıyor Efendimiz. Acaba, bu teveccühünüzü gördükten sonra, bazı arzularımı kabul edeceğinizi düşünmek, büyük bir cüret mi olur?... Sita'yı istesem haddimi bilmezlik mi etmiş olurum?

— Benim kabul ettiğimi de daha önceden söylemiştim sanırım. Önemli olan Sita'nın gönlünü alman!... O kabul ederse niye olmasın!...

Onların konuşmalarını büyük bir acı ile dinlediği anlaşılan Sita, büyük bir kinle haykırdı:

— Kalleşçe öldürdüğün Ömer Bahadır'm tırnağı bile olamazsın sen!... Israr edecek olursan, ya kendimi ya da seni öldürürüm... Hem de bu zehirli hançerle!... Baba, artık müsaade et de, odama çekilip istirahat edeyim.

Bunu söyleyen Sita'nın elinde, bir hançer belirmişti.

Raca gülümsedi. Ayağa kalkarken, yüzü solmuş olan Beci'ye:

— Bu meseleyi şimdilik bırakalım Becü... dedi. İşte görüyorsun!...

Eğilerek Racayı selâmlayan Beci'nin yüzünde, sinisi bir tebessüm belirdi.

Raca, Sita'nın elinden tutarak kapıya yürüdü, ve çıktılar. Hizmetkârlar yelpazelerini topladılar. Beci'nin arkasından onlar da çıktı.

ÖLÜMDEN DÖNEN YİĞİT

Ömer, duyduğu ve gördüğü olaylar karşısında şaşkına dönmüştü. Demek Kırık Hançer, yola çıkarılmıştı. Ne yapıp edip, Kırık Hançeri götürünlere yetişmek lâzımdı. Hançer, Sümenat'lıların eline asla ve asla geçmemeliydi.

Fakat buradan nasıl çıkacaktı? Biraz düşündü. Sita'nın dairesine gitmeli ve gece karanlığında da saraydan kaçarak Kırık Hançeri götürünlere peşine düşmeliydi.

Biraz uğraştıktan sonra, perdenin arasından çıktı. Köşedeki demire basarak, balkona tutundu. Kendini yukarı çekti. Dikkatle ilerlemeye başladı. Av gözetleyen ve takip eden bir kaplan gibi sessiz hareket ediyordu.

Balkondan çıkmadan önce, koridordan bir ses gelip gelmediğini dinledi. Yavaşça başını uzatarak, koridorda kimse olup olmadığına baktı. Koridorun diğer ucunda, iki muhafız birbiri ile sohbet ediyordu.

Ömer, kapının arkasında bekledi. Muhafızlar, âz sonra koridorda gezmeye başladılar. Onların bir uçtan diğer uca gidişleri arasındaki zamanı hesapladı.

Yine yanındaki kapının önünden geçtikleri an, koridora çıktı. Süzülür gibi köşeyi dönerek, Sita'nın kapısı önüne vardı. Kapının kolunu tutarak itti.

Şansı vardı. Kapı kilitli değildi. Derhal açıldı. Ömer, kapıyı kapayarak içeri baktı.

İçerde, muhteşem bir karyola, Sita yatıyordu. Ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Onun saçlarını okşayarak teselli eden nedimesi, gözleri fal taşı gibi açılmış olduğu halde, korkuyla Ömer'e bakıyordu.

Ömer'in, taş odada, kobra tarafından zehirlendiğini duymuş olan nedime, galiba bir hortlakla karşılaştığını sanmıştı.

Ömer, eliyle korkmaması için işaret etti.

Nedimesinin sustuğunu ve sabit gözlerle kapıya doğru baktığını gören Sita, başını kaldırdı.

Bir insan, ancak bu kadar şaşırır ve sevinebilirdi. Önce gözlerini kırıştırdı. Sonra kolunu çimdikledi. Ağzından bir fısıltı çıktı:

— Ömer!... Yiğit Ömer!... Sen!... Sen!... Ama nasıl olur?...

Sonra bir çılgın gibi, karyoladan atlayarak koştu. Ömer'in omuzlarını tuttu. Sevinçten gülüyor, hindçe birşeyler mmlđanıyordu. Az sonra da bu gülmenin yerini bir ağlama, aldı. Hüngür hüngür ağlayarak Ömer'in ayaklarına yıkılırken, Ömer, onu kuvvetli kollarıyla yakaladı. Onu kaldırarak, yatağın götördü ve uzattı. Nedimeye de, biraz su getirmesini söyledi. Su ile, Sita'nın bileklerini ve şakaklarını ovdurdu.

Sita az sonra kendine geldi.

— Seni öldü! dediler. Öğrendiğim zaman bütün dünyam yıkıldı. Mahvoldum... Hâlâ gözlerime inanamıyorum. Sen misin Ömer?... N'olur söyle!... Rüya görmediğimi söyle!... Nasıl kurtuldun?... Nasıl çıkabildin o ölüm odasından?.. Aman kapıyı da kilitleyelim.. Beci, sağ olduğunu anlamamalı... Ömer nasıl kurtuldun? Hadi anlat!...

— Geldim ya!... Kurtuluşumu anlatmama ne lüzum var Sita?...

— Geldiğine inanamıyorum. Anlat anlat n'olur!...

Sita'nın bu kadar ısrarı üzerine, Ömer, başından geçenleri anlattı. Ömer'i, önce, hortlak zannetmiş olan nedime, Ömer'in anlattıklarım dinledikçe, Ömer'e bakışları değişti ve korkusu geçti. İki kız, heyecanlı çığlıklar atarak, Ömer'in başından geçenleri, kobra ile boğuşmasını dinlediler.

Ömer, sözlerini bitirdikten sonra:

— Sita!... Benim gitmem lâzım!... Gece buradan çıkmalıyım!... dedi.

— Seni bir yere bırakmam!... ölünceye kadar odamda bakarım sana!... N'olur Ömer, gitmekten bahsetme.. Nedimem bana çok sadıktır. Senin burada olduğunu kimseye söylemez.

— Sita!... Bu hareketin, bir erkek için gurur okşayıcı bir şey... Fakat düşünmelisin ki, benim görevim var. Arkadaşlarım er meydanlarında düşmanlarla dövüşürlerken, ben burada nasıl kalabilirim?... Böyle bir harekette kendime hürmetim kalmaz. Kendimden tiksiniirim. Görevim, Kırık Hançeri ele geçirmek veya yok etmektir. Hemen yola çıkıp Kırık Hançeri götürenlere yetişmeliyim.

Sita, yerinde doğrularak, heyecanla, Ömer'in omuzlarını sarstı:

— Ömer!... Onlara yetişemezsin!... Yetişsen bile, onlar ülkemizin en seçkin silâhşörleri... Üstelik sayıları da fazla... Yiğitsin, kuvvetlisin ama tek başına onlara karşı ne yapabilirsin? Göz göre göre kendini ateşe atma!... öldürürler seni!...

— ölsem bile gideceğim Sita!... Bu benim görevim. Sen kendini boşuna üzme!...

Ömer'i yolundan döndûremeyeceğini anlayan Sita, içini çekti:

— Pekiyi Ömer. Seni anlıyorum. Yalnız biraz daha dinlen. Gece olunca istediğin gibi hareket edersin.

Ömer, Sita'mn yüzüne baktı:

— Bana yaptığın bu yardımları asla unutamam Sita!... dedi. Seninle geçirdiğim şu birkaç gün, benim için hatıra kalacak.

Gözleri köşeye saplandı ve mırıldandı:

— Allah beni haram işlerden korudu. Haramlardan kaçarken vazifemi yapmaya çalışacağım.

AŞKTAN KAÇILMAZ

Sita ses çıkarmadı. Hayâle dalmış gibi idi. Aniden bir ürperişle sarsıldı. Ömer'in gözlerine bakarak şunları söyledi:

— Ömer!... Yiğit Gaznelü... Sen yaptığın iyiliğin karşılığını gördün. Benim sana yaptığım yardım, senin bana yaptıklarının yanında hiç kalır. Fakat sana şunu belirtmeliyim ki; eğer yaptıklarımı yardım kabul ediyorsan, ben bunları senin yaptıklarına karşılık olsun diye yapmadım. Ben bunları seni, seni!...

Sözünün burasında Sita'nın sesi boğuklaştı. Yutkundu... Söyleyip söylememekte kararsız kaldı. Bu şekilde uzunca bir zaman geçti. Sita, Ömer'in kendisine soru soran gözlerle baktığını görünce kararsızlığını yendi:

— Gidiyorsun!... Gidiyorsun artık! Kendimi sonra asla af edemem diye söylemem lâzım. Evet Ömer!... Sana sırrımı açacağım. Belki bunu duyduktan sonra bana önem vermeyecek, beni kalbimden vuracaksın. Fakat her ne olursa olsun, söyleyeceğim. Ömer!... Sen beni kurtarmasaydın ve bana yardım etmemiş olsaydın bile, ben yine seni kurtarmak için hayatımı feda ederdim. Çünkü!... Çünkü!... Çünkü ben seni sevdim, Ömer!... Hem de bütün benliğimle... Damarlarımdaki kana işlemişsin... Kalbimin her atışı senin adını söylüyor... Hava kadar, su kadar ihtiyaç duyuy-

yorum sana!... Rüyalarımda yine sen... At üzerindeki rüzgâr gibi gidişin... Aklından çıkmıyor konuşman, gülmen ve sezişin... Ruhuma ateşten harflerle işlenmiş gibi adın, karşılaştığımızdan beri seni, seni unutmadım, unutamadım. Ruhumun bütün temizliği ile seni sevdim. Bu bambaşka bir his. Aşk, nereden ve nasıl geldiği bilinmeyen bir hismiş meğer!...

Onu getiren ne?... Büyük bilmece!... Onu getiren kelebek kanatları mı?... Hayâl renkli gök kuşağı mı?... Yoksa, baharın ılık nefesi mi?... Kuşların cıvıltıları, baharın baş döndüren kokuları mı?... Gözlerin karşılaşması mı?.. Bilinmez!... İnsanların çözemediği büyük sır!...

Karşılaştığımız anda, içim bir tuhaf olmuştu. Bu yiğite benim hayatım bağlandı diye düşünmüştüm. Evet bağlandı. Bağlandı, hem de ayrılmamak üzere... İçimde bir sızı hissetmiştim. Ve... Ve senden korkmuştum Ömer!...

Senden kaçmak değil, aşkımdan kaçmıştım. Evet, aşkımdan kaçmıştım. Fakat, insan kaderinden kaçamıyor. Senin hayâllerinle avunduğum uykusuz gecelerden sonra, tekrar seni gördüm. Ülkemize gelmiştin.

Beci, babama seni tarif ederken baygınlıklar geçirdim. Demek, aşkım seni getirmişti. Demek aşktan kaçılamıyordum. Aşk kopmaz bir bağdı.

Seninle tekrar nasıl karşılaşabilmişim. Aşk mucize imiş!... Beci'nin eline nasıl geçmiştin ve ben, nasıl gidip Beci'nin elinden seni aldım?... Aşk cesaretmiş!...

Ve ben seni, Kınk Hançeri göreceğin mukaddes bildiğimiz yere nasıl götürdüm?... Aşk çılgınlıkmış!...

Beci tarafından, bulunduğu yerde, yılan tarafından öldürüldüğünü öğrendiğimde, kalbimde yılanın soğuk dişlerini nasıl hissettim?...

Aşk, ıstırap ve ölümmüş!...

Ve ben seni karşımda nasıl sağ ve salim görebildim?

Aşk, ruhu en tatlı nağmelerle dolduran unutulmaz ilâhi şarkıymış!...

Günlerim seninle aydınlandı, seninle neşelendi hayatım. Sensiz yaşayamam artık... Seninle dolu hayatım. Sensiz yaşayamam artık... Seninle doluyum. Ruhuma işlemişsin. Baktığım her yerde seni görüyorum. Gideceğini, ayrılacağımı düşünmek, çıldırtıyor beni.

Ayrılma üzüntü ve heyecanı ile kıvrandığım şu andaki sözlerim için, hakkımda ne olur kötü düşünme!... Yemin ederim ki, şimdiye kadar kalbime giren ilk ve son erkek sen oldun!

Sita bu sözlerden sonra, koştu. Divana kapana-rak, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Ömer ağır ağır onun yanına yaklaştı.

Sarsıla sarsıla ağlayan Sita'nın yakınında dikildi.

— Sita!... Dedi. Sita!... Güzel Hint çiçeği!... Yaz sabahları, çiçekler üzerindeki şebnemler kadar saf ve temiz Sita!... Gözlerimden sana karşı olan duygularımı, sen de anlamıyor musun? Sana ve kendime bir kötülük yapmak istemem. Ne olur beni sevdiğinden daha çok, hem pek çok... Evet sadece Allah'ı sev!.

Ömer'in sesi de boğuk ve heyecanlı çıkmıştı.

Sita heyecanla doğruldu. Göz yaşlarının bir başka güzel yaptığı gözlerini, Ömer'e dikti.

— öyle ise, sen de... Sen de...

Ömer, evet dercesine başını salladı.

— Evet Sita!... Evet!... Kendimi o kadar tuttuğum halde, ancak evlenecek olduğum kıza söyleyeceğim sözü söyleyeceğim. Ben de seni düşünüyorum ve düşüneceğim. Müslüman, sevmesini bilen bir kimse-

dir. Bunun için Allah'ı, Resulünü ve Kitabını sevmiştir. Müslüman bağlanmasını bilen bir kimsedir.

Başını öne eğdi, biraz ümitsiz gibi:

— Eğer, sen de sahte ilâhları bırakıp, gerçek ve Bir olan Allahü Teâlâ'yı tanırsan. Sita, işte o zaman...

Sita'ya baktı, devam etti:

— işte o zaman islâm denizinde bütün oluruz. Belki bir vücut gibi Sita.

Sita bir kuş gibi fırladı:

— Büyüledin beni Ömer. Senin Rabbma inanmak istiyorum. Sendeki meziyetler, dininin hak olduğunu zaten gösteriyor. Sendeki mertlik Ve cesaret ebediyet pınarlarından su içmiş gibi. Sendeki bu hitabet, sanki belagatın en güzel örnekleri üzerinde talim ettiğini gösteriyor. Dışarı çıkmak, göklere, kuşlara haykırmak istiyorum. Sevginin denizinde erimek istiyorum: O denizde eriyenlerle bütünleşmek istiyorum.

Başını öne eğdi, mırıldanır gibi konuştu:

\ — Sakın ayrılıktan bahsetme Ömer, ben kavuşmayı istiyorum...

— Bana yiğit demiştin Sita. Bizde yiğit, kendini yenebilen, kendi arzularına mağlup olmayan kişi demektir. Bana yiğit dedin Sita. Bizde yiğit Yüce Allah'a verdiği sözden dönmeyen, demektir.

Yumruğunu sıktı ve haykırdı:

— Bana yiğit dedin Sita. Yiğit, günahları ayaklarının altına alabilen Müslüman demektir. Beni anlamaya çalış n'olur?

Sita'nın gözleri yaşardı:

— Neden, neden seni anlıyamıyorum. Anlamıyorsam kölen de olamaz mıyım?

— Yollarımız ayrı Ben buraya bir vazife ile geldim. Hiç bir kimse, sevdiğine fenalık yapmak iste-

mez. Aramızda dağ gibi engeller var. Seninle, durum uygun olsa bile, bu derece sevdiğim halde evlenemem..

— Ne imiş o engel?.. Söyle n'olur?

— Sita!... Ben Müslümanım, sen ise hiııdu... İnançlarımız ayrı. Ben seninle evlenemem; sen de br nimle... Aşkımız ruhumuzun derinliklerinde gömül-meye mahkûm... Belki, hislerimiz içimizde kalsa idi daha iyi olurdu. Bize acıdan başka bir şey vermeyecek.

Seni heyecanlandırmaya ve hislerini coşturmaya hakkım yoktu... Dinimize göre, seninle evlenmeden, sana sevgi ile bakmam sana el değdirmem doğru değil...

Sita ürperdi:

— Demek İslâmiyet bu derece ince... Müslümanlar bu derece doğru insanlar?.. Ömer!... Bana İslâmiyet hakkında bilgi verir misin lütfen?

— Memnuniyetle Sita!... Yalnız, ben de önce sana sorular soracağım.

Hiç gök yüzüne baktığın ve düşündüğün oldu mu Sita? O sonsuz boşlukta, karanlıkta, mücevherat gibi binlerce ve binlerce yıldızın ıslıl ıslıl yüzdüğünü seyrettin mi hiç?...

Hiç toprağa baktın mı Sita? Orada da başka, bambaşka bir hayatın olduğunu ve kıpır kıpır binbir mahlûkun oynadığını fark ettin mi?

Latif şafak sisleri içerisinde güneşin karanlıkları koğarak doğuşunu veya onun renk cümbüşü içerisinde batışını karanlığın, kara bir örtü gibi her yanı kapladığını gördün mü?

Hayatın neşeli soluğunun, ölümün soğuk nefesi ile kesilmesi, mevsimlerin birbirini izlemesi, yılların rüzgâr gibi geçmesi, doğanların büyümesi, yaşlanma-

sı ve ebedi yolculuğa çıkması seni hiç düşündürmedi mi Sita?

Sonsuz gökyüzü, topraktan çılgınca neşe ile fışkırmış otlar, çiçekler; dünya zevklerini veren yemişler, çeşitli nimetler, binbir renkli kuşlar ve hayvanlar en mükemmel mahlûk olan insanlar niye yaratıldı?

Bebeğin dudaklarında tomurcuklanan tebessüm, doğan günün, denizin, kırların, yaz yağmurlarının bitmeyen tatlı şarkısı seni hiç duygulandırmadı mı?...

Hiç düşündün mü? Bunları yaratan kim?...

Bütün bunlar bir tesadüfler mahsûlü değildir Sita! Hepsi belirli ölçülere ve bilinerek belli bir nizam dahilinde yaratılmıştır.

Kâinatı yaratan ve belli bir nizam dahilinde idare eden sonsuz kudret sahibi Yüce Bir (Tek) Varlık vardır. O da, ALLAH'dır Sita!...

Sadece benim, senin veya sadece Müslümanların Allah'ı değil; bütün yaratılmışların Allahıdır O... Musevilerin de, hıristiyanların da, budistlerin de, hinduların da, şamanistlerin de, mecûsilerin de... Daha bilmediğimiz pek çok inanç sahiplerinin de Allah'ı O'dur.

Âlemlerin Rabbi, Rahman, Rahim ve din gününün tek sahibi ve mutasarrıfı O'dur. Cümle âlem yok iken O vardı. Her canlıyı yaratan, her van her an varlıkta durduran, hepsini korku ve dehşetten koruyan O'dur. O, hiç kimseye muhtaç değildir. Sonsuz kudret ve kuvvet sahibidir. O, dilediğini yapar, dilediğine hüküm ve emreder. O'nun gücü her şeye yeter. O, sonsuz şefkat ve merhamet sahibidir.

O, ezeli ve ebedidir.

Yerde ve gökte, onun için gizli bir şey yoktur. Yaratıklarının rızkını o verir.

Ömer, bunları söyledikten sonra Kur'an-ı Kerim'den iki âyet okudu.

«O, kendisinden başka tana olmayan Allah'tır. Hükümran O'dur. Mukaddes O'dur. Sulh ve selâmeti yayan, aman veren, her şeyi görüp gözetten, yegâne galip olan, karşısına hiç bir engel çıkarmayan, büyüklükte eşi olmayan O'dur. Müşriklerin (Allah'a ortak koşan) bütün şirkinden münezzehtir. Yaratıcı, var eden varlıklara suret veren Allah O'dur. En güzel isimler onundur. Göklerde, yerde ne varsa hepsi O'nun şanımlı tenzih eder. Yegâne galip olan, her şeyi hikmetle çeviren O'dur.» (Haşır Sûresi, 23-24 âyet meal-leri)

İşte, İslâmiyet, Bu, Şanı Yüce Allah'a teslim olmak ve O'nun buyruklarını tebliğ eden, Yüce Elçisi Hazreti Muhammed Mustafa'ya (Sallallahü aleyhi ve sellem) uymaktır.

İslâmiyet, ilâhi dinlerin son halkasıdır. Onu tebliğ etmekle, Yüce Allah tarafından vazifelendirilmiş Peygamberimiz de sallallahü aleyhi ve sellem son Peygamberdir. O'ndan sonra artık Peygamber gelmeyecektir.

İslâm dini, Allah'ın birliği, ululuğunu, kudretini öğretmekte ve buyrukları olan Kur'ân-ı Kerim vasıtası ile gösterdiği yolda gitmekle kurtuluşa erişebileceğini gösteren dindir.

İslâmiyet, gerek musevilikte ve gerekse hıristiyanlıkta bozulmuş ve değiştirilmiş olan hususların aslını ortaya koymakta ve diğer ilâhi dinleri tamamlamaktadır.

İslâmiyetin gayesi, ferdin akli düşüncelerini, içini ve kalbini düzelterek ferdi önce bu dünyada, sonra da, ahirette saadete kavuşturmadır.

İslâmiyeti tebliğ eden Hazreti Muhammed sallallahü aleyhi ve sellem'in Peygamberliği, sadece Arap

kavmi için olmayıp kâinat içindir. Bütün insanlık içindir.

İslâmiyetin koyduğu esaslar her zaman ve her yerde yaşayacak toplulukların ihtiyaçlarını cevaplandırmaktadır.

İslâm Dini, dünyanın yaratılışından beri gelmiş geçmiş bütün Peygamberleri ve onlara vahyolunan mukaddes Kitapları kabul ve tasdik eder.

Bütün dinlerin sonu ve hepsinin en mükemmeli olan islâm Dini, kendisinden önceki dinlerin hükümlerini kaldırmıştır.

İslâm Dininin, itikadi hükümleri içinde aklın ve tabiatın hükümleri arasında çatışacak hiç bir şey yoktur. Akıl ve temiz duygular üzerine kurulmuştur.

Ahlâki esaslar, her toplumun insanca ve şerefle yaşamasını sağlayacak sağlamlık ve yüksekliğe sahiptir. Peygamber Sallallahi aleyhi ve Sellem Efendimizin: «İslâm Dini, iyi ahlâktan ibarettir.» buyruğu, bu durumu açıkça ortaya koyar.

İslâmiyette, bütün ahlâki hükümler, dini ve sosyalıdır. Bir müslümana göre, namaz ve oruç nasıl birer dini vazife ise, sıhhatini korumak, diğer insanlara karşı güler yüzlü tatlı sözlü olmak, komşularını incitmemek, herkesin iyiliğine çalışmak, memleket ve milletine faydalı olmak da birer dini görevdir.

Mala, cana, namusa göz dikmek nasıl haram ise, birine iftira etmek, hoşlanmıyacağı bir şeyi arkasından söylemek, birisinin haysiyetini kırmak da böylece haramdır.

Bu durumlara göre, İslâm dini, insana yalnız Allah'a karşı yapılması gereken ibâdet ve kulluk vazifelerini göstermekle kalmamış, aynı zamanda maddi ve mânevi hayat için muhtaç olunan şeylerin her türlü inceliklerini de insanlara göstermiştir.

İslâmiyette, aklın, ilim ve hikmetin çok yüksek, bir yeri vardır. Bizzat Peygamberimizin: «Din, aklın kendisidir, akli olmayanın dini de yoktur.» buyurması, bunu gösterir.

İslâmiyet, hürriyet ve hukukta eşitlik esaslarını en sağlam surette tesbit etmiştir. İslâm dini, hayata intizam verir. Fikri ve ahlâkı yükseltir. Bütün hükümleri, kolaylık üzerine kurulmuştur. İslâm Dininin en büyük düşmanı cehalet, hurafeler, zulüm, haksızlık ve başkaları üzerinde baskı kurmaya kalkmak ve de ahlâksızlıktır. .

İslâmiyet, daima adaletli olmayı, ilim, irfan ve hüner ve ahlâk sahibi olmayı emreder. İnsanı yücelten gerçek insan yapan dindir. Onda, ne eksiklik ve ne de fazlalık bulabilirsin Sita!... Çünkü o, insanların değil, Allah'ın koyduğu nizamdır.

Meselâ sizinle ilgili, yani kadınlarla alâkalı bir meseleyi ele alalım. Yüz yıllardan beri devam eden ve insanlık için yüz karası olan, kadına davranış meselesini... Taa eski Mısır'dan bugüne kadar. Eski Atina'lılarda, Romalılarda ve musevilerde, Hristiyanlarda, Araplarda ve İranlılarda diğer bütün devletlerde kadının durumu yürekler acısı idi.

İslâmiyetin tebliğine kadar kadın, dünyanın dört bir yanında değersiz görülmüş, bir mal gibi alınıp satılmış, sokaklara düşürülmüş ve ayaklar altında çiğnenmiştir.

Mısır'da erkek ve kız kardeş evlenirdi. İran'da Mezdek'in attığı fikirler filizlenmiş, ana ve kızkardeşle evlenmek normal görülmüştür.

Uzun uzun anlatıp mevzudan ayrılmamak için kısa kesiyorum. Sizde, ya sizde, kadının durumu nedir Sita?...

Dul kalan bazı kadınlarınızın hali?... Kocasını ölen,

dul kalmış olan hindu kadınlarının, çıtırtılarla yanan ateş yığınları üzerindeki çığlıkları, gökleri kaplamıştır dersem, yalan mı söylemiş olurum acaba?..

Âdetlerinize göre, dul kadınları kocasının cesedi başında yakarlar. Kadın ağlayıp kaçmak istese, yakalayıp gene de yakarlar... Kaçmak istediği için de şerefsiz damgasını vururlar.

Filozof Buda bile, kadınlara reva görülen bu işkenceyi önleyici bir şey söylememiştir. Böyle bir şeyi düşünememiştir bile... Manu da: «Kadınların murdar temayülleri vardır. Onların tepelerinden yumruğu ek-sik etmemek gerekir!» demiştir.

Ya İslâmiyet?... İşte o zaman iş değişiyor. Allah, kadınlara şefkat ve merhametle davranılmasını emretmiştir.

İslâmiyet, değil kadınları ölen kocalarının baş ucunda yakmak, onlara ufacık bir eziyet yapılmasına bile karşıdır.

Peygamber Efendimiz sallallahü aleyhi ve sellem buyurdu: «Kadınlarınıza eziyet etmeyiniz; Onlar, Allah'ın sizlere emanetidir. Onlara yumuşak olunuz, iyilik ediniz.»

«Bir erkek, zevcesini döverse kıyametde ben onun da'vâcısı olurum.»

«Müslümanların en iyisi en faydalısı, zevcesine karşı iyi ve faydalı olanıdır.»

Bu hadisleri çoğaltmak mümkün...

İşte İslâmiyet... Bu kadar kısa zamanda tam veremedim; ancak ana hatlarını belirtmeye Çalıştım.

Sita, derin bir iç geçirdi.

— Çok teşekkür ederim Ömer!... Sarsıldım... Anlattıkların beni içten sarstı. Kafam allak bullak oldu. Düşünmeliyim... Düşünmem lâzım.

YUMRUĞUN ZAFERİ

Sita, tam sözünü bitirmişti ki, dışarıda koşuşan ayak sesleri duyuldu. Kapı şiddetle yumruklanmaya başladı. Sita, bembeyaz kesildi. Ömer'in gözlerine baktı.

Kapı kırılacak gibi vuruluyor ve zorlanıyordu. Sita, sert bir sesle bağırdı:

— Hangi küstah kapıma bu şekilde vuruyor?

Dışarıdan Beci'nin huysuz sesi duyuldu:

— Racamızın yüksek emirleri ile, saray muhafızlarına kapıyı açınız! Gaznelinin orada olduğunu biliyoruz. O Türk teslim olsun!...

Sita ile Ömer tekrar birbirlerine bakiştılar. Ömer, bir şey demeden pencerenin önüne fırladı. Açık olan pencereden aşağıya baktı. Bulundukları oda, yerden çok yüksekti. Üstelik aşağıda gezen, mızraklı kılıçlı pek çok hindu muhafız görülmekte idi. Bir an düşündü.

Kapıya vurulan darbeler daha da artmışta. O kalın kapı omuz darbeleri ile çatırdamaya başlamıştı.

Yanına gelmiş olan Sita'ya:

— Kapının sürgüsünü çek ve yana çekil!... dedi.

Sita, şaşırmıştı. Ömer tekrarladı-

— Çabuk ol!... Sürgüyü çek ve yana çekil. Yapacak başka bir şey yok.

Sita koştu. Aniden sürgüyü çekti.

Kapının açılması ile, kapıya yüklenmiş üç hindu eri, içeri yuvarlandılar.

Ömer, bir kaplan gibi fırladı. Onların üzerinden atlayarak, kapının önünde duran ve ne olduğunu anlayamayan Beci'ye müthiş bir yumruk indirdi. Beci, çenesine inen yumrukla, inilti ile yere devrilirken Ömer, koridorda koşmaya başladı. Peşinden gürültüler, küfürler geliyordu.

Mızraklı iki nöbetçi önünü kesmek istedi. Fakat, biri yüzüne yediği yumrukla devrilirken, diğeri karnına gömülen tekme ile kıvranmaya başladı.

Ömer, karşısına çıkan merdivenlerden yukarı koşarken, yolunu kesen başka bir erle karşılaştı. iri bir hindu olan bu adam, elindeki kılıcı Ömer'in beline savurdu. Ömer, bu hamleyi savuşturduktan sonra, adamın ensesine, Sağ elinin yan tarafı ile sert bir darbe indirdi. Asker, acı bir çığlıkla merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Ömer, bu tehlikeyi savuşturmuştu ki, üç askerin, mızraklarını uzatarak üzerine koştuklarını gördü.

Soğuk kanlılığını kaybetmedi. Zıplayarak, eğilerek bunların vuruşlarından kurtuldu. Fırsatını buldukça, eli ile indirdiği darbelerle bunları da yere yıktı. Bu boğuşma sırasında gelen dört-beş hindu erini de zararsız hale getirdikten sonra, çevresine göz attı.

Durum gittikçe kötüleşiyordu. Kulenin tepesine çıkmıştı, ama neye yarardı. Kaçacak bir yer yoktu. Üstelik, iki yandan gelen hindu «rleri, ellerindeki kılıçları sallıyor, küfürler savurarak kin ve hırsla, üzerine koşuyorlardı, iki yandan da sıkıştırılmıştı. Artık mahvolmuştu.

Fakat Ömer, kolay kolay teslim olacak yiğitlerden değildi. Atlıyor, vuruyor, eğiliyor, zıplıyor vuruşlardan, kılıç ve mızraklardan kendini kurtarıyordu.

Hindular deliye dönmüşlerdi. Silâhlar sanki bu yiğite işlemiyordu. Kılıçlarını başına savurdıkları anda eğiliyordu. Ayaklarına salladıklarında, zıplıyordu. Kurtulduğu yetmezmiş gibi, elinin yanı ile savurduğu darbeler, rastladığı boynu ve göğüs kemiklerini kırıyordu. Hindu erleri, onun etrafında, kesilmiş ağaçlar gibi yere serilmekte idiler.

Bu sanki bir insan değil, bir ejderha idi. Geçtiği yerden, sadece iniltiler, küfürler yükseliyordu.

Hindular şaşırmışlardı. Bu nasıl insandı?... Silâhsız böyle çarpışırsa, elinde kılıç olsa neler yapmazdı?...

Kendini toplayarak, Ömer'in peşinden gelmiş Beci, hırstan ve kinden boğulacak gibiydi. Ömer'in yanına yaklaşmamaya dikkat ederek uzaktan, onu yakalamaları için bağırıp duruyor, yerinde çırpınıyordu.

Ömer'e yaklaşamıyordu... Çünkü, yediği yumruğun acısını unutmamıştı. Yerlerde kıvranan, kemikleri kırılmış erlerinin durumu da gözünü korkutmuştu. Yaklaşsa, kendisinin de onlardan farksız hale geleceğini biliyordu.

Hırstan ve kinden titriyordu. Çünkü, yalnız yediği yumruk değil, çılgınca sevdiği Sita'nın, Ömer'i odasında gizlemiş olmasını ve bir arada kalmış olmalarını hazmedemiyordu.

Hırs ve kinle kesik kesik emirler veriyordu:

— Yakalayın!... Vurun!... Acımayın!... Kesin!... Doğrayın!... Durmayın aptallar!... Parçası kalmasın!...

Bir darbe ile yere yıkılsa Ömer'in bir parçasının bile kalmayacağı belli idi. Beci'nin, bağıra bağıra sesi de kesilmişti.

Ömer'in de yorgunluktan gözleri kararmıştı, önüne çıkan adamları ve kalkıp inen kılıçları hayâl gibi

görüyordu. Kendinden geçmişti. Rüyada gibiydi. Yalnız, korunuyor, vuruyor, deviriyordu.

Ölüm muhakkaktı. Fakat ölmeden önce, onlara bir Türk Yiğitinin nasıl öldüğünü gösterecekti. Onlara, fazla kayıp verdirmeden ölmeyecekti. Kararı buydu.

Kılıçlarını sallayarak, çılgınlıklarla üzerine koşan hinduların. sayısı azalacağına artmıştı. Bir Türk Yiğidi için, bütün saray muhafızları alarma geçirilmişti.

İyice sıkıştırılan Ömer'in kafasında bir şimşek çaktı. Onların eli ile, öldürülme zevkini, bu pis hindulara tattırmayacaktı. Kulenin aşağısında bir ayna gibi uzanan göle baktı. Oraya atlamaya karar verdi.

Ayaklarının üzerinde yaylandı. Besmele çekerek, balıklama aşağıya uçtu, gitti.

BATAKLI GÖL

Ömer tam zamanında atlamıştı. Bir erin savurduğu kılıç, topuğunu kıl payı sıyrarak geçti. Ömer, bir anda, kendini suların içinde buldu. O anda yüzlerce yaban ördeğinin kanat sesleri ve çığlıkları etrafı kapladı.

Ömer'in suya düşmesi ile, gürültüden ürken yüzlerce yaban ördeği, az uzaktaki sazların arasından, kanatlarını çırparak havalanmışlardı. Bu kanat seslerine, yukarıdan hindu erlerinden gelen küfürler ve ulumalar karışıyordu.

Hindu erleri ellerinden kaçırdıkları avın, suyun yüzüne çıkmasını bekliyorlardı. Kalede büyük bir telaş başlamıştı. Erlerden bir kısmı aşağıya koşarlarken, diğer bir kısmı da, yay ve oklarını göle çevirmişlerdi. Suyun yüzüne çıkacak olan Ömer'i oklayarak öldüreceklerdi. Fakat, aradan uzun zaman geçtiği halde Ömer su yüzüne çıkmadı.

Ne olmuştu?... Neden çıkmıyordu?... Yoksa bataklığa saplanıp kalmış mıydı?...

Onun su yüzüne çıkmadığını görüp sabırsızlanan adamlar homurdanmaya başladılar. Biri, su gibi akan terini silerken etrafına bakındı:

— Uyy anam uyyyy!... Bu ne?... Yirmi-yirmi beş kişiyi haklamış be!... Yaralılarımız da caba... Bir daha bunun gibi bîrinin karşısına çıkmaktan Siva beni korusun.

Başka biri cevap verdi:

— Türklerin hepsi böyle ise hapy yuttuk. Tevek-

keli değil, Gazneli Mahmud pek az kuvvetlerle, karşısına çıkan kendi kuvvetlerinden dört beş misli hindu kuvvetlerini darmadağın ediyor.

— Hem de bu, onsekiz-yirmi yaşlarında bir yiğit!... Ya daha tecrübeli biri olsa idi?...

— Doğru!... Doğru!...

— İyi ki kendini göle attı. Yoksa bir kaçımız daha tahtalı köyü boylardık.

— Şimdiye kadar su yüzüne çıkmadığına göre, ölmüş olsa gerek.

— Batağa saplandı galiba?...

— Gebersin kerata!... Anamızı ağlattı be!...

— Ah!... Onu bir elime geçirseydim?... Siva hakkı için, bir kılıçta onu ikiye bölecektim, ikiye!...

Bu son sözü söyleyen Ömer'den yediği yumrukla merdivenlerden aşağıya yuvarlanmış olan, iri hindu eriidi.

Yanındaki arkadaşı güldü:

— Elinde fırsat vardı!... Karşılaşmıştın!... Merdivenlerin üstünde ikiye bölseydin ya?...

İri adam kızdı. Aşağıya, göle tükürdükten sonra, sert karşısındakine baktı:

— Ayağım kaymasaydı, düşündüğümü orada yapardım ya! Neyse talihine şükür etsin. Onu çiğ çiğ yerim be!...

Diğerleri, arkadaşlarının yalan söylediğini biliyorlardı. Ömer'in de, öyle çiğ çiğ yenmeyecek bir yiğit olduğunu anlamışlardı.

Fakat arkadaşlarından korktukları için, ses çıkarmadılar. Birbirlerinin yüzüne manâlı manâlı bakarak, bıyık altından gülümsediler.

Bu sırada aşağıda sandallarla araştırma başlamıştı. Ömer'in izine rastlanmıyordu.

Acaba ne olmuştu?... Bu kadar zaman geçtiği hal-

de, Ömer niye su yüzüne çıkmamıştı. Batağa saplanarak boğulmuş mu idi?...

Araştırmayı kontrol eden Beci'nin sinirli sesi duyuluyordu:

— Onu bulmadan size yemek yok budalalar!... Eşek gibi adamlarsınız. Sadece yemek yiyip gösteriş yapmaktan hoşlanırsınız. Bir kişi ile başa çıkamadınız ahmaklar!... Yazıklar olsun sizlere!...

Hep benim dürtmemle mi hareket edeceksiniz?... Cesedini isterim, cesedini!... Bakın, hava kararmaya başladı... Onun cesedini görmeden, öldüğüne inanmam... Ya onu bulursunuz ya da kemiklerinizi kırarım.

Gerçekten de hava kararmaya başlamıştı. Kayıklar, suyun üstünde dört bir tarafa gidip geliyordu. Kayıkların içindeki adamlar, ellerindeki mızrakları suya daldırıp duruyorlardı.

Yok... Yok... Yok...

Beci'nin öfkeli sesi arada bir yine yükseliyordu.

— Aptallar!... Silâhsız birini yakalayamadınız... Hadi canlı iken baş edemediniz, bari ölüsünü bulun, ölüsünü!...

Onun ölüsünü görmeden rahat edemem. Hadi bazılarınız gitsin!... Kaplanları getirerek etrafı araştırın.

Az sonra, beş kaplanın peşine takılmış, yirmi-yirmi beş iz sürücü hindu, etrafa dağıldı. Kaplanlar, boyunlarındaki zincirleri gererek, huysuz huysuz yürüyorlar ve arasına kükrüyorlardı.

Hindular, bunları iz takiplerinde kullanmakta idiler. Uzun zaman aç bırakılan bu yırtıcı hayvanların eline düşenin bir parçası bile kalmazdı.

Acaba Ömer ne olmuştu?...

Bunu anlamak için, Ömer'in suya atladığı zamana dönmek icap eder.

SAZLAR ARASINDA

Ömer, suya atladıktan sonra, suyun dibinden gitmiş, sazlığa girmişti. Yukarıdan takip edileceğini, yahutta okla öldürüleceğini o kısa zamanda düşünmüştü. Gerçekten de, düşüncesi çok isabetli idi.

Kamışlardan birini koparmış,.hindular onu gölün ortasında ararlarken, havasını boşalttığı bu kamışı ağzına almıştı. Bir ucunu suyun dışına çıkarıp, bununla hava alarak suyun dibinde beklemeye başlamıştı.

Arandığını, kulağına gelen gürültülerden anlıyordu. Uzun zaman bulunduğu yerde heyecanla bekledi. Sazların arasına gelen hindular da oldu. Fakat, yanından geçtikleri halde, Ömer'i fark etmediler. Şans yardım etmişti.

Ömer, havamn kararmasını bekliyordu. Nihayet gürültülerin kesildiğini ve havanın karardığını fark etti.

Yavaşça başını sudan çıkardı. Sazları aralayarak baktı. Uzaklardan meşaleler bir o yana bir bu yana gidip geliyorlardı. Halâ onu arıyorlardı. Tehlikeden daha kurtulamadığını anladı.

Beklemeye başladı. Böylece, bir iki saat kadar geçti. Ömer, bu arada dualar ediyor, kurtardığı için Allah'a şükür ediyordu.

Nihayet, meşaleler de kayboldular. Araştırmayı belki de, ertesi güne bırakmışlardı.

Yavaş yavaş, sazların arasından çıktı. Nihayet kuru toprağa vardı. Hemen ayağa kalkmadı. Ormana kadar olan arazi dümdüzdü. Hindular, şatonun etrafını dümdüz etmişler, gelecek bir tehlikeyi önceden' görebilmeyi sağlamışlardı. Bu yüzden, gölle orman arasındaki geniş mesafede bir ağaç bile yoktu. Ayağa kalksa fark edilebilirdi. Üstelik ay ışığı da etrafı aydınlatmakta idi.

Yere yatarak, dirsekleri ve dizleri üzerinde sürünüp, ormana doğru ilerlemeye başladı.

Çeşitli hayvan bağırıtlarının geldiği vahşi orman, kapkara bir canavar gibi uzanıyordu. Ömer, ormanın gölgesine girince doğruldu. Eğilerek karanlıklara karıştı.

Artık kaçmalı idi... Fakat nereye?... Onun bütün gayesi, kaçmak ve kurtulmak değil Kırık Hançeri ele geçirmektir.

Sita'dan duydukları, onu daha çabuk hareket etmeye zorluyordu. Hançeri muhakkak ele geçirmesi veya yok etmesi lâzımdı.

Ömer'in üzerine düşen görev çok büyüktü. Ölmek önemli değildi, ölüm, nihayet başa gelecek bir gerçeğe değil mi idi?... Allahü Teâlâ Kur'ân-ı Kerîm'inde «Her nefis ölümü tadıcıdır.» (meâlen) buyurduktan sonra, ondan kurtulmak mümkün müydü?... Nasıl olsa ölünecek olduktan sonra, ondan korkmak büyük manasızlıktı. Asıl mesele, görevini yapabilmek, Kırık Hançeri ele geçirmek veya yok etmektir.

Biraz düşündü. Ne yapmalıydı?... Acaba Kırık Hançeri götürenler, hangi yöne gitmişlerdi?... Karanlıkta bunu kestirmek mümkün değildi? Bulunduğu

verde fazla oyalanması da çok tehlikeli idi. Sonunda:

«— Rabbim!... Senin rızan için, senin Sevgili Peygamberinin (sallallahü aleyhi ve sellem) gösterdiği yolda gitmek düşüncesi ile hareket ediyorum. İçimden geçenleri, sen benden daha iyi bilirsin. Cihad niyeti ile hareket ediyorum. Sen yardımcım ol!... Doğru yolda gitmemi sen kismet et!...» diyerek, besmele çekip, el yordamı ile, ormanda ilerlemeye başladı. •

Karanlıkta, önünü görmeden ağaçlara çalılara takılarak yürüyordu. Üstündeki elbiseler çalılara takılıyor yırtılıyordu. Vücudu dalların ve çalılarının takılması ile, yara bere içinde kalmıştı. Fakat Ömer yürüyor, düşe kalka ilerliyordu.

Gün doğmadan, takibe çıkacakların elinden kurtulması lazımdı. Gerek bu yürüyüş ve gerekse yapmış olduğu büyük döğüş onu çok yormuştu.

Arada bir dinleniyor, tekrar yürümesine devam ediyordu. Yalnız takip edildiği için değil, Kırık Hançeri götürenlere yetişebilmek için de acele ediyordu.

Gerçi, Onun bu ormanda, Kırık Hançeri götürenleri bulması, saman yığını içinde iğne aramaktan başka bir şey değildi.

Ama, o, ümidini kesmiyordu. İkide birde, dudaklarından «Allah, yardımcımdır!...» sözü dökülüyordu.

İki saat kadar bu şekilde ilerledi. Sonunda, yorgunluktan bacakları titremeye başladı. Yürümek İstiyordu, fakat, vücudu ve ayakları ona itaat etmiyordu. Göz kapakları da kurşun gibi ağırlaşmıştı. Bütün gücü tükenmişti. Toprağa uzanıp, uyumaktan başka bir şey düşünemez olmuştu. Artık adım atacak takati kalmamıştı. O müthiş döğüş, büyük yorgunluk, üç dört saat suyun içinde kalmak, karanlıkta dallara, çalılara takıla takıla, düşe kalka ilerlemek genç bahadırı yıkıyordu.

Ama, o umutsuz değildi... Asla... O, Allah a güveniyordu.

Nihayet, el yordamıyla bir ağaç dibine, besmele ile uzanırken şöyle dedi:

«Ya Rabbim!... Ulu Rabbimî... Ancak sana sığınır, sana güvenirim. Buraya uzanıyorsam, yorgunluğumdan. Vazifemi unutmuş değilim. Dinlenmek ve güç kazanmak için yapıyorum bunu!... Eğer nasip edersen, yarın yine yoluna devam edeceğim. Sen yardımcım ol!...»

Sonra bir Ateyelkürsi, iç ihlâs Sûresi (Kulhüvalahü...) arkadan da bir Fatiha Sûresi (ElhamdüliUâhi Rabbil Âlemin...) okudu. Kendisini, Cenab-ı Hak*ka emanet ederek kendinden geçti.

ORMANIN KOYNUNDA

Rüyasında, Sita ile elele bir göl kenarında geziyordu. Ayaklarının altında, yemyeşil otlar uzanıyordu. Sita, nurlu bir çehre ile kendisine gülümsüyor, başını Ömer'in göğsüne yaslıyordu. Ömer, büyük bir zevkle onun saçlarını okşarken, ilerden Beci geliyordu.

Beci, boynundan tuttuğu bir ineğin sırtında idi. Diğer elinde, kamçı yerine bir yılan vardı. Korkunç kahrkahalar atarak iki gence bakıyor ve elindeki yılanı sallıyordu. Yılan ısıklık çalarak uzuyor uzuyor ve Ömer'le Sita'nın üzerine geliyordu.

Bunu gören Sita ve Ömer, korku ile yeşil çimenlerin üzerinde koşuyorlardı. Fakat, yılan da ısıklık çalarak peşlerinden geliyordu. Sita bir çığlık atıyor ve su olup eriyordu. Ömer, büyük bir acı ile «Sita!... Sita!...» diye bağırırken, yılan topuğunu ısıırıyordu.

Ömer, büyük bir kızgınlıkla, boğazından yakaladığı yılanı sıkıyor, sıkıyordu. Sonunda, yılan kıvrılırken, bu, Beci oluyor, elinden kurtulup kaçıyor.

Ömer, kaçan Beci'yi takip etmiyor, Sita'yı arıyordu. Sita, bir dere olmuş, yeşillikler arasında ormana doğru akıyordu. Ömer bütün gücü ile haykırıyordu:
— Sita!... Sita!... Sita!...

Bütün orman onun sesi ile inliyordu. Her taraftan ıglıklar geliyordu.

— Sita!... Sita!...

Ömer, derenin arkasından, Sita'sının peşinden koşuyordu. Sita, ilerde ağaçların tepesine yükselmiş, Ömer'e el ediyordu. Ömer soruyordu:

— Sita!... Sita'm!... Söyle bana? Oraya nasıl çıktın?...

O anda bir fırtına çıkıyor ve rüzgâr ıslık çalarak esmeye başlıyordu. At kışnemeleri ve boru trampet sesleri arasında, bayraklarını dalgalandırarak hindu atlıları gözüküyordu.

Ömer de atı, Kasırğa'nın üzerinde idi. Elindeki kılıçla onlara saldırıyordu. Adamlardan birinin elinde Kırık Hançer parlıyordu. Hindu eri, Kırık Hançer'i Ömer'e savuruyordu. Hançerin ucamdan fışkıran bir ışın Ömer'in omuzunu deliyordu. Ömer, büyük bir acı ile kıvrılırken, Sita'nın ıglığını duyuyordu. Sita, ellerini uzatarak Ömer'e doğru koşuyordu. Büyük bir gayretle kılıcını sallayan Ömer, hindunun kolunu uçuruyordu. Kırık Hançer ıslık çalarak uçuyordu. Ömer, atını son süratle sürerek Hançeri takip ediyordu. Bir ormana girdiği sırada, Beci iki elini de Ömer'e doğru uzatıyordu. Bu kollar ağızlarını açmış ve çatalı alev dillerini uzatan birer yılan oluyorlardı.

Ömer, yüzüne doğru gelen bu yılanları kılıcı ile kovmak isterken, Kasırğa ürkeren şaha kalkıyordu. O anda Ömer kendini yerde buluyordu. Sita, önüne geçmiş, yılanlardan birinin boynunu yakalamış boğuşuyordu. Ömer, bağıarak öteki yılanın boynuna atılıyordu.

Birden her şey kayboluyordu.

Sabahleyin, ormandan yükselen binbir ses ve ıglıklar arasında gözlerini açtı. Besmele çekerek topar-

landı. O korkunç rüyadan sonra, uykusunu almış rahatlamıştı. Yalnız, çalıların ve dalların yırtıp, çizdiği yerler acıyorlardı.

«Buna da şükür. Ucuz atlattım.» diye mırıldandı. Etrafa göz attı. Orman, gayet sık ve yüksek ağaçlarla kaplıydı. Ağaçların dalları, yukarılarda birbirlerine öyle girmişlerdi ki, güneş ışıklarının bile girmesi zorlaşmıştı.

Ağaçların gövdeleri ve dalları, yer yer yosun tabakası ile kaplı idi. Bol yağmurların fışkırttığı bitkiler çok sıktı. Ağaçlardan sarkarak birbirlerine sarılmış sarmaşıklar uzanıp gitmekte idi. Üstteki dal örgüleri güçlkle delip süzülebilmış güneş ışığı, ormana bir loşluk vermişti.

Ömer, etrafı böyle seyrederken, uzaktan gelen bir kaplan kükremesi ile irkildi. Aniden, durumunu hatırladı. «Ya uyurken kaplanın saldırısına uğrasa idim?» diye düşündü. Fakat, hemen kendisini toparladı:

«Kendini, Âlemlerin Rabbine emanet edenin, O'nun buyurduğu yolda gidenin, neden ve kimden korkusu olabilir ki?» diye mırıldandı.

Bu düşünce, ona yeni bir güç verdi. Yönünü tayınetmeye çalıştı. Elinde olmayan sebepler yüzünden, yedi-sekiz gündür namaz kılamamıştı. Fakat şimdi kılabilirdi. Etrafa göz attı. Su yoktu. Ama teyemmüm edebilirdi.

Ömer, temiz bir yer aradı. Bulunca, önce iki kolunu sıvadı. Teyemmüm etmeye niyetlendi. Besmele çekip, ellerini temiz toprak üzerine vurdu. Sonra, ellerini birbirine sürüp, yüzünün her tarafını tam olarak mesh etti. ikinci bir defa, ellerini toprağa vurup, sol elinin ayasının yansı ile sağ elinin tırnağı ucundan başlayarak, dirseğine kadar, dış kısmını mesh

etti. Yine, sol elinin iç kısmı ile, sağ kolun iç kısmını, dirsekten bileğine kadar mesh etti. Sağ eli ile de, sol kolunu aynen böyle yaptı.

Sonra, niyetlenerek sabah namazını kıldı. Namazdan sonra, hangi yöne gideceğini tayin etti. Yürümeye başladı.

Ayağındaki çizmeler parçalanmış ve tabanı açılmıştı. Kalın ve büyük yapraklar kopararak çizmesinin içine yerleştirdi. Tekrar yürümeye başladı. Şimdi biraz rahatlamıştı. Ah, Sungurla, Osman Ali'nin yanına bir varabilse idi. Orada, atını ve kılıcını ele geçirdikten sonra, Kırık Hançer'i götürenleri yakalamak daha kolay olurdu.

Önemli olan, hinduların ormanda açtıkları anayolu bulmaktır. Anayolu bir bulsa, Kırık Hançeri götürenleri orada izlerdi. Şimdi, önemli olan şu ormandan çıkabilmektir.

Orman daha da sıklaşmış ve korkunçlaşmıştı! Önünden maymunlar kaçıyor, rengârenk tüylü papağanlar uçuşuyordu. O, yürüyor, yürüyordu. Büyük bir açlık hissedince, bir hindistan cevizi ağacına çıktı. Üç-dört tane hindistan cevizi kopardı. Daha ağacın üstünde, ikisini dallara vurarak kırdı. Cevizin, içine ferahlık veren sütünü büyük bir lezzetle içti. Ancak üç ceviz karnının doymasına yetmişti. Vücuduna yeni bir güç gelmişti. Kuvvetlendi ve canlandı.

Üç tane daha hindistan cevizi kopardı. Bunları yanında götürecektir ve acıktığı zaman yiyecekti. Ağaçtan indikten sonra, aşağıya attığı bu cevizleri topladı. Liflerinden tutarak yürümeye başladı.

Ormanın bazı kısımları çok güzel, bazı yerleri ise korkunçtu.

Gayet sağlam ve dik ağaçlar olduğu gibi, yıldırımla köklerine kadar kararmış ve çatlamış olanları-

na da rastliyordu. Bunlar, karıncalar tarafından kemirilmekte idi.

Dikenleri birer mızrak gibi büyümüş çalılar, yolu geçilmez hale koyuyor; suya doymuş topraktan cılgınca fışkırmış gür ve zengin bitki çeşidi arasında geçeceklere, tuzaklar kuruyordu.

Binbir renkli çiçek örtüleri altına kendilerini gizlemiş korkunç bataklıklar, av beklemekteydiler. Vay gelmişti bu bataklığa düşenin basma.

Arasına rastladığı su birikintileri, pis kokulan etrafa yaymakta idi. Bu birikintilerin üstünü, tül perde gibi uçuşan zehirli sinekler kaplamış, vızıltılarla çeşitli hastalıkların zaferini ilân ediyorlardı.

Ömer, çok dikkatli yürüyordu. Kazara düşeceği bir bataklıktan kurtulamayacağını gayet iyi biliyordu.

Bir aralık silahlanmayı düşündü. Yanında bir hançer bile yoktu. Böyle vahşi bir ormanda, silâhsız olmak, bile bile ölümü kabul etmektir. Silâh olarak eline hiç olmazsa kalın bir dal almayı düşündü. Yerde bulduğu, dört beş kulaçlık kaim bir sopayı eline aldı.

Şimdi biraz rahatlamıştı. Karşısına çıkacak vahşî bir hayvana, Allah'ın izni ile, kolay kolay yem olmazdı artık. Çünkü bu kalın sopayı bir mızrak gibi kullanabilirdi.

SOLUK KESEN DAKİKALAR

Başka birisinin mahvolacağı ve korkudan büyük bir paniğe kapılacağı bu vahşî ormanda, Ömer rahatça ilerliyordu. Keskin gözleri, çiçek örtüleri altında gizlenmiş bataklıkları fark ediyor, dikkatli bir şekilde bu tehlikeden sıyrılıyor, yürüyor, yürüyordu.

Elindeki kaim sopa, ona bir emniyet de vermişti. Bir müddet sonra, bu sopayı almakla ne kadar isabetli hareket etmiş olduğunu anladı. Bir bataklık kenarını dolanmıştı ki, yukarıdaki bir ağaçtan belli belirsiz hışırtı geldiğini fark etti.

Başını kaldırdığında, sanki kanının donduğunu hissetti.

Bir kaplan!... Evet... Yukarda kor gibi parlayan kanlı gözlerini Ömer'e dikmiş bir kaplan, kalın bir dalın üstüne, yaprakların arasına sinmişti.

Başka birisinin farkedemeyeceği kaplan, Ömer'in çok dikkatli gözlerinden kaçmamıştı.

İkisi de göz göze geldiler. Kaplan iyice sinmiş, atlamak için uygun bir durum kolluyordu. Farkedildiğini anlayınca, kuyruğunu huysuz huysuz bir o yana bir bu yana savurmaya başladı.

Ömer, elindeki hindistan cevizlerini çok ağır bir hareketle elinden bıraktı. Bu arada, kaplandan, gözlerini ayırmamıştı. O da, kaplana sert sert bakıyordu. Kaçmak, korkmak manasızdı. Hiç bir faydası ol-

madiği gibi, kaplana daha büyük fırsat vermiş olurdu.

Ömer'in sert bakışları karşısında kaplan, gözlerini yummaya ve yalanmaya başladı.

Ömer, kaplanın bu uysal tavrının aniden korkunç bir vahşiliğe döneceğini, birden saldırabileceğini biliyordu. Kaplanın, bir ev kedisi gibi yalanarak munis bir tavır takınması Ömer'in sert bakışlarının teshindendi.

Ömer, kaplanın bu sinsi haline kanmadı. Gözlerini yine ondan ayırmadan, yavaş hareketlerle, sırtığı yere dayadı. Sivri tarafını kaplanın atlayacağı yöne çevirdi.

Bu çaresiz durumda, bundan daha iyi bir tedbir alması zaten mümkün değildi. Kaplan atladığında, bu kalın ve uzun sopayı, mızrak gibi kullanacaktı.

Bunu yaparken, bir taraftan da kelime-i şehâdet getiriyordu. Zaten diğer gaziler gibi, o da kelime-i şehâdeti dilinden düşürmezdi.

Şimdi kaplan, gözlerini kısmış uyur gibi duruyordu. Aynı, bir kedi gibi... Fakat Ömer, onun bu taktiğine aldanmayacak kadar zeki idi.

Kaplanın aniden atlayacağını, uygun bir an kolladığını biliyordu. Başını bir an çevirmesi, veya ileri yahutda geriye atacağı bir adım, vahşi hayvanın bir zemberek gibi üzerine boşanmasına sebep olacaktı.

Bir vahşi hayvanla, ormanın verdiği imkânlardan başka silâha sahip olmayan insan oğlunun mücadelesi olacaktı bu dövüş...

Ömer'in, bütün kasları gerilmiş, belki de kaplandan daha dikkatli ve tetik, bekliyordu.

Bu arada aklına çeşitli düşünceler geliyordu. Ölü mü de tevekkülle karşılamaya hazırdı. Korku duymuyordu.

«Eğer, Cenab-ı Hak, bu kaplanın pençeleri altın-
da can vermemi buyurduysa, kim önleyebilir?... Eğer.
ecelim, bu kaplanın saldırısı ile olmayacaksa, bu kap-
lancık bana ne yapabilir?...» diye düşündü.

Kelime-i şehâdet getirmek ve Yüce Allah'a sığın-
mak, Ömer'e, büyük bir güç vermişti. Kaplandan kı-
lı bile kıpırdamıyordu. Öyle ki, koca kaplana, «kap-
lancık» diyecek kadar, kendisini güçlü hissediyordu.

Birden, kanı donduran bir homurtu ormanı inlet-
ti. Dalların ve yaprakların arasından kanat çırpıntı-
larıyla yüzlerce kuş havalanırken, maymunlar çığ-
lık çığlık kaçıştılar.

Bir maymun, tutunduğu sarmaşıktan, telâşla,
acele acele tırmanmaya başladı. Bir taraftan da, acık-
lı acıklı sesler çıkıyordu.

Homurdanan kaplandı. Gözlerini kişmiş ve uyur
gibi duran kaplan, daha fazla sabır edememiş, vah-
şi bir hırsla homurdanmıştı.

Ömer, büyük bir hırsla, sopayı sıktı.

Bundan sonraki olaylar, şimşek gibi cereyan et-
ti. Kaplan, yayından boşalan bir ok gibi, ağaçtan,
Ömer'in üzerine uçtu.

Havada, renkli bir post görülürken, Ömer; elin-
deki mızrak şeklindeki sıhğı, üzerine atlayan kapla-
na doğrulttu. Adaleleri gerilmiş, gözlerini büyük dik-
katle kaplana dikmişti.

Korkunç bir gürültü ile birlikte, can hıraş bir
bağırta ormanı inetti.

Kütüğe inen baltanın fırlattığı bir yonga parça-
sı gibi, Ömer'in havaya fırladığı, sonra yere serildi-
ği görüldü.

Düştüğü yerde biraz kıvrandı ve sonra hareket-
siz kaldı.

Ne olmuştu?... Ömer, yediği bir pençe ile, yere mi serilmişti?... O kahraman, yiğit Ömer'in hayatı, ıssız ve korkunç ormanda, vahşi bir hayvanın yırtıcı pençeleri ile mi sona ermişti?...

Keskin kılıçların, ıslık çalan okların öldüremediği bu gazinin hayatı, bir kaplan pençesi ile mi sona erecekti?...

Fakat hayret!... Az sonra, düştüğü yerden, ağır ağır ayağa kalkan Ömer, «Allah'ım!... Sana sonsuz şükürler olsun!...» diyordu.

Evet... Dövüşü o kazanmıştı.

Koca kaplan, biraz ilerde, kıvranıp duruyordu. Pençeleri otları yoluyordu, kuyruğu bir kırbaç gibi yerleri dövüyordu. Kanlar akan ağzından acı inilti-ler çıkıyordu.

Ağzından girip, sırtının ortasından çıkan kalın sırık, koca kaplanı yere sermişti.

İmân ve zekâ, bir dal parçası ile bile, koca kaplanı yere yıkabiliyordu. Böyle gazileri durdurmak mümkün müydü?...

Bu arada kaplan bir iki iniltiden ve kıvranmadan sonra, katıldı kaldı.

Ömer, ona, son bir defa daha baktıktan sonra yola koyuldu.

ikindiye doğru ormandan çıkabildi. Çevresine bakındı. Üç tepeler, sağ tarafta görünüyordu. Sevinçle, oraya doğru yürümeye başladı. Fakat,, hava karanınca, bir ağaç üzerinde gecelemeye karar verdi.

Olaysız geçen bir geceden sonra, güneş doğarken yine yola düştü. Nihayet ikindiye doğru arkadaşlarının bulunduğu yere vardı.

İlerde, Osman Ali bir kayaya oturmuş, ayaklarının dibinden geçen coşkun sulara bakıyordu. Sun-

gur da, uzaktan yaban ördeği mi yoksa yabani bir tavuk mu olduğu anlaşılmayan bir kuşun tüylerini yoluyordu.

Ya Kasırğa?... Ömer'in sevgili atı, bol yeşillikler arasında otliyordu. Ömer, arkadaşlarını ve atını görünce, içi sevinçle coşup kabardı.

Sevinçle, onlara doğru koşmaya başladı. Su birikintileri arasında kamışlar arasından ürkmüş ördekler uçuştı.

Ömer, yorgunluğunu ve bitkinliğini orada hissetti. Durdu. Bir ısılık çalarak Kasırğa'yı çağırdı.

Kasırğa.. O sadık hayvan nefis otları bırakarak, başını kaldırdı. Kulaklarını dikti. Ömer'in ikinci ısılığında çevresine bakındı. Üçüncüsünde, yelesi, hızdan meydana getirdiği rüzgârda uçuşarak, yerlerde yem arayan kuşları çılgına çevirerek, Ömer'e koştı.

Ömer, Kasırğanın başını sevgi ile öpüp okşarken, sadık hayvan burnunu Ömer'in omuzuna sürüyor ve tatlı tatlı kişniyordu.

ÖNCE VAZİFE

Sungur ve Osman Ali de, onu görünce şaşırdılar. Gerçekten de, şaşırtmayacak gibi değildi. Ömer'in üstü başı yırtılmış, tanınmaz bir hal almıştı.

Koşular... Ömer'in kollarına girdiler. Bu müddet zarfında, Osman Ali iyileşmiş yaraları kapanmıştı.

Ömer, dinlendikten sonra, nehrin kıyısında güzelce yıkandı. Sungur, meşhur merhemini onun çizik ve yaralarına sürerek güzel bir pansuman yaptı.

Arkadaşlarının, güzel kokulu dallar üzerinde pişirdikleri yaban ördeğini de yedikten sonra, iyice rahatlayan Ömer, onlara başından geçenleri anlattı.

Sonra, onları dinledi. Sungur'un, meşhur merhemi ve avladığı geyikler, yaban ördekleri, Osman Ali'yi beş-altı günde ayağa kaldırmıştı.

Sungur, Osman Ali'nin gayet iyi ok attığını ve kılıç kullandığını da söyledi. Ömer yokken boş durmamışlar, Sungur ona ok atmak ve kılıç kullanma çalışmalarını da yaptırmıştı.

Temiz dağ havası, kuvvetli yiyecekler Osman Ali'ye yaramıştı. Dipdiri bir delikanlı olmuştu. Sungur'a gelince... O bölgedeki av hayvanlarının lezzetinden, soğuk pınarların tadından ikide bir de bahsettiğine göre, iki misli olduğunu söylemeye lüzum yok...

Ömer, onları büyük bir neşe içerisinde dinledi. Kaç günden beri böyle tatlı bir sohbete, ve Sungur'un şakacı sözlerine hasret kalmıştı, tçi ferahladı. Yatsı namazına kadar, konuştular, sakal aştılar.

Yatsı namazını kıldıktan sonra, Ömer:

— Kırık Hançeri götürenlere yetişmek için, sabahleyin erkenden yola çıkacaklarını, yatmak gerektiğini söyledi.

Sungur, biraz daha oturmak ve konuşmak istiyordu. Fakat, Ömer'in ısrarı üzerine, biraz homurdandıktan sonra battaniyelerinin üzerlerine uzandılar.

Ömer, o kadar yorgun olduğu halde hemen uyuyamadı. Sungur, yatmak istememesine rağmen yatar yatmaz uyumuştı. Rüyasında, bir ziyafete konmuş olacak ki, gülerek bir şeyler sayıklıyordu. Galiba Osman Ali'de uyumuştı.

Kırık Hançer meselesi, Ömer'i oldukça düşündürmekte idi. Acaba, Kırık Hançer'i götürenlere yetişebilecekler mi idi?... Gidenler kaç kişiydi?. Bunların hepsinin de yaman birer silâhşor olması lâzımdı. Ellerinden Hançeri alabilecekler miydi?...

«Allah Kerim!...» diye düşündü. Yeter ki onlara yetişelim. Bir yerde pusu kurar, ele geçiririz.

Sonra Sita'yı düşündü. Onun gülen çehresi, aşkını itiraf etmesi, göz yaşlarının bir başka güzelleştirdiği gözlerle kendisine bakmasını hatırladı, içi hazla ürperdi. içinden, bütün benliğine yayılan bir şarkı yükseldi.

Altına uzandığı ağacın yaprakları, tatlı bir mırıldaşma ile ormanın güzelliğinden bahsediyordu. Uzakta, çok uzakta belli belirsiz öten bir kuş, aşk şarkısı söylüyordu.

Ömer büyük bir zevkle ormanın temizliğini hayatın şarkısını dinledi. Büyük bir haz ve yorgunluk içinde kendinden geçerken, dudaklarından hasret dolu şu kelimeler döküldü:

— Sita!... Sita Sevgili Sita!... Acaba bir daha biririmizi görebilecek miyiz?...

ÖLÜM VEYA ZAFER

Sabahleyin erkenden kalktılar. Abdest alıp namazlarını kıldıktan sonra, Ömer, attığı yırtık çizmelerinin yerine, yedek çizmelerini giydi. Elbiselerini de sırtına geçirdi. Akşamdan artmış yiyecekleri de yedikten sonra, besmele çekerek atlarına bindiler.

Orman, tatlı bir serinlikle ürperiyordu. Dinlenmiş çevik atlar, ağaçların arasından kayıp gidiyorlardı, önlerinden, yeşil, mavi renkli papağanlar, uçup durmaktaydılar.

Nihayet ana yola çıktılar. Bii müddet gittikten sonra, Ömer, atının üzerinden eğilip, izleri incelemeye başladı. Bir yerde, atından atlayarak, toprağı kontrol etti. Sonra, borkünü iterek biraz düşündü.

— Buradan geçmişler!... Onbeş veya onaltı kişi var. Geceli bir *gün* olmuş. Yakında onlara yetişiriz sanırım. Yeter ki süratli gidelim.

Osman Ali, Ömer'in bu iz sürüşüne hayret etmişti. Atlarına binip süratle giderken düşüncesini Sungur'a açtı. Sungur, bunun bir tecrübe ve dikkat meselesi olduğunu söyledi.

Bütün gün at sürdüler. Hava kararırken, Ömer, bulduğu yeni izlerden, aradaki mesafenin yarım günlük farka indiğini söyledi.

Ertesi gün, aynı şekilde gittiler. Hava kararırken karşısındaki bir tepeden, dumanların yükseldiğini gördüler.

tki günden beri arkadaşları ile hiç konuşmadan kaşlarını çatarak iz sürmüş olan Ömer, sevinçle haykırdı:

— Onlardır!... Haydi yiğitler çok şükür yetiştik!...

Az sonra, onlar da ormana girdiler. Ömer, uygun bir yerde atından atlarken, Kasırğa'nın terli başını okşadı.

— Atlarımız üzerlerine düşen görevleri yaptılar. Şimdi iş, bizlere düşüyor. Sizler burada durun!... Ben gizlice onlara yaklaşıyım.

Sungur!... Sen bu arada atlan gezdir ve bakımlarını yap.

Bunu söyledikten sonra dizginleri Sungur'a uzattı. Sonra da, karanlıklar arasında kayboldu.

Bir müddet gitmişti ki, kulağına kahkahalar ve sarhoş bağırımları geldi. Yere yatarak, dizleri ve dirsekleri üzerinde sürünerek, alevlerin yükseldiği ve gürültülerin geldiği yere iyice yaklaştı.

Bir çalı kümesinin arkasına gizlenerek, baktı.

Tahmini doğru idi. Ateşin başında ondört adam vardı. İki de nöbetçi çıkarmışlardı. Demek ki, tam on altı kişi idiler.

Ateş etrafında oturanlar, kızarttıkları bir hayvandan kopardıkları etleri yerken, içki içiyorlardı.

Ömer, ateşin aydınlığında, Kırık Hançer'i götürmekle görevli adamı da gördü. Acaba Kırık Hançeri nereye koymuştu?... Onu bulamaz mıydı?

Ömer, etrafa göz attı. Eşyaların ve atların biraz ilerde, sağ tarafta olduğunu gördü. Oradaki nöbetçi, bir ağaca yaslanmış, uyukluyordu. Kırık Hançer, muhakkak ki, eşyaların arasında idi.

Sürüne sürüne eşyalara doğru ilerledi. Dirseğinin altına gelen bir dal çatırdayarak kırıldı. Fakat, nö-

betçi yerinden bile kımıldamadı. Sarhoşların gürültülerinden, ormandaki hayvanların bağırtılarından, kınılan dal sesinin duyulmasına imkân yoktu.

Sürünerek ilerlemeye devam etti. Eşyalara iyice yaklaştı. O anda, atlardan biri kokusunu almış olacak ki, acı acı kişnedi.

Uyuklayan nöbetçi, derhal gözlerini açtı. Ömer'i gördü. Bağırarak, elindeki mızrakla Ömer'e saldırdı. Fakat Ömer, onun mızrağını eliyle yana çeldikten sonra, yerleştirdiği korkunç bir yumrukla adamı yere serdi.

Diğerleri de dövüşü fark etmişlerdi. Bağırarak koştular. Ömer bir kaplan gibi ağaçların arasına daldı. Bir ağacın arkasına geçerek, adamların ne yapacaklarını gözlemeye başladı.

Ateşin önünde koşuşan karartılar görülüyordu. Anlaşılan, adamlar şaşırılmışlar ve korkmuşlardı. Telaşlı konuşuyorlardı. Kimisi:

— Dağ uğrularından biri olsa gerek!... Eşyalarımızı çalmak istiyordu... derken, kimisi de:

— Aman uyamk olalım! Yahut nöbetçi sayışım arttıralım!... Silahlarınızı el altında tutun millet!... diye bağıırıyordu.

Bu durumda, Kırık Hançeri ele geçirmek mümkün olmayacaktı. Ömer, arkadaşlarının yanına döndü. Olayı anlattığı zaman, Sungur gevrek bir kahkaha attı:

— Kırk güne kalmaz gider bu adamlar!... Kim bilir nasıl korktu yoksullar?...

Osman Ali'de güldü:

— Kırk güne kalmaz! Yarın veya öbürsü gün haklarınız. Sonra bu korku yeter onlara. Bu akşam uyuyamazlar.

Ömer:

— Evet!... Arkadaşlar! Dedi. Onlar, bu gece hursuz olacaklar. Biz uyumaya bakalım.

Sabahleyin, Ömer'in fısıltısı ile uyandılar. Ömer, bütün gece uyumamış bir plân hazırlamıştı. Kırık Hançer'i götürenler nasıl olsa azdılar. Onları bir pusula ile haklamak mümkündü. Daha önceden yola çıkarak, onları uygun bir yerde pusuya düşürebilirlerdi.

Arkadaşlarına, düşüncesini açtığı zaman, onlar da uygun buldular. Hindulardan önce yola çıktılar. Uzun zaman gittikten sonra, Ömer uygun bir yer buldu. Bir tarafı bataklık olan bu bölge, pusula için bulunmaz bir yerdi.

Yere yatarak beklemeye başladılar. Oklarım da önlerine dökmüşlerdi. Uzun bekleyişten sonra, nal sesleri, at kişnemeleri duyuldu. Hindular gözüksüler. Hiç bir şeyden şüphelenmedikleri için, emniyet tedbirleri almamışlardı.

İyice' yaklaştıklarında, Ömer'in işareti ile, üç ok uçtu. Göğüslerinden yedikleri oklarla, üç hindu atlarından yuvarlandılar. Vınlayarak uçan üç ok, üç hinduyu daha devirirken, Ömer ayağa kalktı. Hindulara:

— Durun!... diye haykırdı.

Hindular şaşırılmışlardı. Bir anda altı arkadaşlarım kaybetmek onları dehşete düşürmüştü.

Ömer, yayını sallayarak bağırdı

— Buradan baş vermeden geçemezsiniz!...

Atını zaptetmeye çalışan hinduların başkanı, etrafına bakındı. Az ilerde, Sungurla, Osman Ali'yi gördü. Düşmanlarının üç kişi olduklarını anlayınca, hırsla ve alayla sordu:

— Bacımız ne ola ki?...

Ömer kısa kesti:

— Kırık Hançeri...

Adamlar, şaşkın şaşkın birbirlerinin yüzlerine baktılar. İri bir hindu haykırdı:

— Bre!... Bu uğru değil!... Gazne erlerinden biri... İstedğini duymaz mısınız?...

Başkanları cevap verdi:

— Biraz müsâade et de istediğini vereyim!...

Atının sağrısına el attı. Bir torba içindeki fil dişi kutuyu aldı. Kutuyu açarak Kırık Hançeri çıkardı. Sonra, Hançerli kolunu havaya kaldırdı:

— İşte istediğin Hançer it oğlu!... Boğazına kemik saplanan çakallar gibi ulu şimdi!... diyerek atını sürdü.

Fakat, Ömer'e doğru değil de, yandaki ağaçlara doğru ilerlemişti. Havaya kaldırdığı Hançerin ucunda, üç-dört kulaç uzunluğunda bir ışıltı belirmişti.

Sungur, Osman Ali ve Ömer dehşetle titrediler. Çünkü atını ağaçlara doğru sürmüş olan hindunun yaptığı iş, akıl alacak gibi değildi. Hindunun ağaçlara savurduğu Hançerin ucundaki ışıltılar, tereyağa gömülen bıçak gibi, o koca ağaç gövdelerini kesip geçiyordu. Ağaçlar, o geçtikten hemen sonra titreyerek ortalarından kesilmiş olarak, yere gövdenin önüne gürültü ile devriliyorlardı.

Ağaçların bu düşünde, insanın içine işleyen bir hal vardı. Sanki kardan bir adamın güneş karşısında eriyip yok olması veya belinden kesilen bir insanın gövdesinin ayaklarının dibine düşmesi gibi.

Görülmemiş bir şeydi bu... O koca ağaçlar bir donuшта bir muz gibi, soyulmuş bir kavunun içi gibi rahatlıkla nasıl kesilebilirdi?... Bu ne biçim bir maddendi? Demek Sita'nın söyledikleri doğrudu... Bir-iki kulaç kalınlığındaki ağaçları tereyağına giren bir bıçak gibi rahatça kesen, hiç zorluk çekmeyen bu han-

çer, zırhları ve önüne çıkacak kılıçları da muz keser gibi rahatça doğrayabilirdi...

Ömer ve arkadaşları bunları düşünürken, hindu, hançerle ağaçları kesmekte devam ediyordu.

Gösterisini yaptığını, Ömer'i korkuttuğunu zanneden hindu, atını durdurdu. Ömer'e döndü. Adamnı altındaki at kişniyor ve toynakları yeri eşeliyordu. Adam:

— Hey Gaznelü... Halâ, hançeri istiyor musun?... Kararından dönmedin mi? diye seslendi ve sinir bozan bir kahkaha attı. Atlarını geriye almış diğer hindular da bu kahkahaya katıldılar.

Ömer gür bir sesle cevap verdi:

— Kararımdan dönmek mi?... Hançerin bu marifetini gördükten sonra kararım daha da kesinleşti!...

— Kararın daha da kesinleşti ha? Al öyle ise!...

Bunu söyleyen hintli, atını çılgınca Ömer'in üzerine doğru sürdü. Atın gelişini büyük bir dikkatle takip eden Ömer, son anda kendisini yere atarak, yuvarlanıp uzaklaştı. Hançerden uzayan ışıltı, sol omuzuna rastlayan yerden bir parça koparıp aldı.

At geçtikten sonra, Ömer, fırlayarak doğruldu. O anda bir şeye karâr verdi. Bataklığa doğru yaklaştı. Arkasını bataklığa, yüzünü atlıya döndü.

O esnada, atını döndüren hindu, tekrar bir nara atarak atım Ömer'e doğru sürdü.

Bundan sonrası, hatırlayanları dehşete düşürecek şekilde cereyan etti.

Ömer, eğilerek, çizmesinin içindeki hançerini çekti. Bekledi. Onun yeter derecede yaklaştığını görünce, hançeri nişanlayarak, at üstündeki hindunun yüzüne fırlattı. O zamana kadar Ömer'in attığı hançerin boşa gittiği görülmemişti.

Şimdi de, Şam yapısı, kemik saplı oluklu hançer -vınlayarak uçtu. Hindunun tam alnına gömüldü. Ucu kafatasının arkasından çıktı. Ormanı, canhıraş bir çığlık inletti.

Hindu silâhşor elinde, ucundan ısıltılar saçan Kırık Hançer olduğu halde, atının üzerinde, bataklığa uçtu gitti.

öyle hızlı bir gidiş ki, at bataklığın ortasına kadar ilerledi. Zavallı hayvan, ne olduğunu anlayamadan bataklığa gömüldü. Üstündeki ölü hindu da, elindeki Kırık Hançerle, çamurların arasında az zamanda gözden kayboldu.

Bataklık, fokurdayarak eline düşmüş avını hazmetmeye başladı.

Şaşırان diğer hindu silâhşörler, korku ve dehşetle ulur gibi sesler çıkararak, bataklığın kenarına koştu. Bir kaç da, bataklıkta kaybolan Kırık Hançerin kayboluşundan duydukları üzüntü ile, göğüslerini yırtmaya, saçlarını yolmaya başladılar.

Ömer, derhal arkadaşlarının yanına, saklandıkları ağacın arkasına geçti.

Sungur çok duygulanmıştı:

— Allah, senden razı olsun beyim!... Geberttin koca Hinduyu!... Ne hançer atıştı o?... Sanki, Hazreti Davud'un Calut'un alnına savurduğu sapan taşı gibi...

— Sağol!... Sağol Sungur!... Yalnız, şimdi konuşmayı bırakalım da, yaylarımızı gerelim. Bu adamları buradan kaçırmayalım. Kırık Hançer'in buraya gömüldüğünü kimse duymamalı. Biri kurtulacak olursa, Hançerin bulunduğu yeri diğer hindulara da haber verebilir.

Ömer sözünü bitirir bitirmez ilk okunu fırlattı. Peşpeşe, vınlayarak uçan oklar, kudurmuş gibi dö-

vünen üç hinduyu yere devirdi. Diğerleri kaçışırken, ölüm işaretleri gibi vınlayarak gelen oklardan kurtulamadılar. Üç hindu daha yere kapaklandı.

Geride, üç hindu kalmıştı. Büyük bir korku ile, atma atlayan hindulardan birinin, bir ok ensesinden girerek boğazından çıktı. Adam, atının üzerine devrilirken, at süratle ağaçlar arasına daldı.

Diğer ikisi o kadar dehşete düşmüşlerdi ki, şaşkınlıkla bataklığa koştular. Ömer ve arkadaşlarının yetişmesine vakit kalmadan, bataklıkta kaybolup gittiler'.

Ömer, ölenlerin baş ucuna geldi. Kendisi ile gelmiş arkadaşlarına döndü.

— İstemediğimiz halde kan dökmek zorunda kaldık. Fakat, biz yapmasaydık, onlar acımadan binlerce gaziye doğrayacaklardı! dedi ve ilâve etti:

Artık Kırık Hançer tehlikesi kalmadı.

Yayım omuzuna asmış olan Sungur, bıyıklarını burdu:

— Vazifemizi yaptığımıza göre, bir geyik vurup bu yorgunluk üzerine rahatça karnımızı doyurabiliriz.

Ömer güldü:

— Duracak vaktimiz mi var Koca Obur?... Arkadaşlarımız ve Sultanımız Gazneli Mahmud, düşman üzerine giderken biz burada geyik peşinde zaman mı kaybedeceğiz?...

Bu ölüleri gömdükten sonra doğru atlara!...

Sungur, suratım astı. Osman Ali, onun bu durumuna, dayanamayarak bir kakhaha attı.

Az sonra, açtıkları bir çukura ölü hinduları gömen, Ömer, Osman Ali ve Sungur, Multan'a doğru yola çıktılar.

SUNGUR NEDEN SEVİNİR?

Çatlar Ülkesinden çıkan yiğitler, yemyeşil otlar arasında gidiyorlardı. Arasıra, atların ayakları dibinden çeşit çeşit kuşlar havalanıyordu. Gümüşümsü, kırmızı, yahutta mavi veya yeşil kanatlarını çırpıp çırpıp kendilerine yeni yer aramak için uçan kuşlar, Ömer'le Osman Ali için bir eğlence oluyordu. Sungur yine at üzerinde tatlı tatlı kestiriyordu.

, Otları dalgalandıran hafif bir meltem yüzleri okşuyordu. Bir ara, kanatlarını açmış bir yabani kaz üstlerinden geçerken, Ömer, sadağına el attı. Anında, yaya yerleştirdiği oku, kuşa fırlattı.

Osman Ali, üstlerinden geçen kuşun vurulmadığını zannetti. Fakat, üzerlerinden on-onbeş adım kadar ileri gitmiş olan kuşun, birden bire taş gibi otların arasına düştüğünü gördü. Sevinçle ellerini çırpıp:

— Yaşa Ömer!... Vurdun!... Vurdun!... diye bağırdı. Sungur!.... Hey Sungur!... Uyan!... Uyan!...

Osman Ali'nin bağırmasıyla, at üzerinde kestiren Sungur, irkildi. Şaşkın şaşkın etrafına bakındı:

• — Ne bağırıyorsunuz be?... insana uyurken de mi rahat vermeyeceksiniz?...

Ömer cevap verdi:

— Koca şişko!... Seni düşündüğümüzden bağırdık. Koca bir kaz vurmuştuk. Ama, yemeyeceğini ve

sevmediğini ne bilelim?... Merak etme bir daha bağırmayız. Hadi dostum!... Sen yine uyumana bak!...

Sungur, az önceki sinirli tavrını bıraktı:

— Yabancı kaz mı? Doğru söyleyin Allah'ınızı severseniz?...

Sevinçten Sungur'un yüzü parlamıştı. Bu defa, Osman Ali takıldı.

— Ne bileyim böyle darılacağını?... Bu kuş kızartmasını sevmediğini sanırdım. Onu, nar gibi kızarttıktan sonra iştahla yerken, bize teşekkür edeceğini zannederken, bir de azarlanıyoruz. Ah akılsız kafa!... İnsan, arkadaşının, hem de sevgili Sungur'un uykusunu kaçırır mı?... Varsın vurulmuş kuşu Çakallar, sırtlanlar yesin... Zaten oradan da bir hayli uzaklaştık.

Sungur haykırdı:

— Durun!... Durun!... Kızmayın!... Kızmayın canım!... Kızacak ne var? Vurulmuş toyun nerede olduğunu söyleyin hele!... Nerede?...

— Canım ne lüzumu var? Sen, av kuşundan çok uykuyu seviyormuşsun. Sen yine uyumana bak. Kuş da düştüğü yerde kalsın!,,.

— Bana bak Osman Ali!... Ağzımı sulandırdıktan sonra, onu göstermezsen, kuş yerine seni kızartır yerim haaa!...

Onlara bakıp kahkahayı basan Ömer, eli ile, kuşun düştüğü yeri gösterdi.

Atını, gösterilen yana süren Sungur, biraz aradıktan sonra toyu buldu. Altan uzanarak aldı. Arkadaşlarının yanma gelirken, sağ eli ile kaldırdığı koca kuşu gösteriyor ve neşeli bir şarkıyla ormanı inletiyordu.

Fakat, Sungur'un neşesi birden kaçtı. Hava birden bozulmuş, az önce gülümseyen güneş, kül rengi

bulutların arkasında kaybolmuştu. Aniden bir yağmur boşandı. Az zamanda her taraf yağmurun ıslak hakimiyetini kabul etti. Ağaç yaprakları, yağmurun şarkısını söylüyor, otlar ona boyun eğiyorlardı. Gökten boşanan damlalar kısa zamanda yeri sel halinde sardı. Ömer-

— «Çabuk peşimden gelin!...» diye haykırarak, atını hızla, karşıda görünen kayalığa sürdü.

Sungur ve Osman Ali dolu dizgin onu takip ettiler.

Ömer'in, tepenin eteğinde gördüğü kaya, gerçekten de iyi bir sığırmaktı. İleri doğru çıkmış bu kocaman kaya, üç insanı ve üç atı, rahatça yağmurdan koruyabilecekti.

Kayamn altında, atlarıyla birlikte dinlenirlerken, önlerinden boşanan sel sularına ve bulutların arasından yılan gibi kıvrılan şimşeklere bakıyorlardı.

Ömer, Osman Ali'nin akan sellere bakarak hayâle daldığını görünce sordu:

— Ne düşünüyorsun Osman Ali?...

— Hiç Ömer!... Şu yağmurun yağması, delicesine akıp giden seller, bana çıktığım yurdumu hatırlattı. Doğduğum yerleri hatırladım.

— Yurdundan ayrıldığına üzülüyor musun yoksa?

— Asla!...

— Hiç üzüldüğün oldu mu?

— Başka zaman aklıma gelmedi ki... şu anda hatırladım. Hem Allah, yolunda katlanılan sıkıntıların boşa gitmeyeceğini de çok iyi biliyorum. Cenab-ı Hak, uğrunda mücadele edenleri mükâfatsız bırakmaz.

— Tabii Osman Ali!... Ne mutlu sana!... Ananı babanı, yurdunu Allah uğrunda terketmen ne büyük bir imândır. Yüce Sahâbe-i Kirâm'ın izindesin.

— Sahâbe-i Kiram ne yapmıştır Ömer. Onlar da yurtlarını, islâmiyet için, terk mi etmişlerdir?

— Evet kardeşim!... Yalnız yurtlarını eşlerini, çocuklarını, Allah uğrunda terk etmekle kalmamışlar, Allahü Teâlânın son ve en yüce Elçisi Hazreti Peygamber (sallallahû aleyhi ve seliem) in uğrunda canlarını bile vermekten çekinmemişlerdir.

— Ömer!... Sahâbe-i Kiramın Peygamber Efendimize (Sallallahû Aleyhi ve Seliem) bağlılıklarını gösterir birkaç olay anlatır mısın?

• — Hay hay!... Zevkle anlatırım, kardeşim! Çünkü, Peygamber Efendimizden (Sallallahû Aleyhi ve Seliem) ve O'nun şanlı sahabesinden bahsetmek, ruhlara fazilet aşılar. Bunun büyük bereketi de vardır. Dinle bak:

Sahâbe-i Kiram... Hiç bir kavmin, peygamberlerine göstermediği aşk ve muhabbetle Hazreti Peygambere bağlı muhterem topluluk...

Onlar; bu sevgi ve bağlılıklarım, Resûlullah'a her vesile ile ispat etmişler.

«Anam, babam sana feda olsun Yâ Resûlallah!» ifadesi ile başlayan bu sevgi ve bağlılık, savaş meydanlarında kendilerinden kat kat üstün düşmanlar karşısında, O, Ulu Peygamber için vücutlarını siper ederek şehâdet şerbetini içecek kadar yücelmiş.

Çünkü; onlar gayet iyi biliyorlardı ki-, Allah'a giden yol, O'nun sevgilisi ve elçisine duyulacak aşktan gider...

Islâmiyetin temeli budur...

Bedir savaşında 313 imanlı Müslüman 1024 kişilik müşrik ordusu ile, hem de müşriklerin en seçkin cengâverleri ile karşılaşacakları zaman, Resûlullah (Sallallahû Aleyhi ve Seliem) mü'minlerle konuşmuş, nasıl hareket edeceklerini sormuştu. O zaman, Hz.

Mikdad bin Esved (Radıyallahü anh) ayağa kalkarak şöyle demişti:

«— Yâ Resûlallah! Cenâb-ı Hak nereye gitmeni emir buyurduysa yürü! Biz; Benî tsrailin Hz. Musa'ya dediği gibi, «Git, Allah'ın yanında döğüş. Biz seni burada bekliyeceğiz!» demiyoruz. Bilakis git Allah'a dayan ve dövüş. Nereye gitsen bizi yanında bulacaksın! diyoruz.»

Bu söz üzerine; Hz. Peygamber ümmetinin cesaretini övmüş, fakat «îyi düşünün!» demekten de geri kalmamıştı. Çünkü ensar Akabe'de, Hz. Muhammed'i koruyacaklarına dair ettikleri yemini yalnız Medine'ye mahsus sayabilir, O'nu şehrin dışında müdafaadan çekinebilirdi.

Bu tereddüt, zehirden de acı gelmişti O imânları sonsuz olan müminlere.

Âşıkın sevgilisinden gelen siteme tahammülü yoktur... Hançerden de yaralayıcıdır bu...

İslâm dinine ve peygamberlerine olan O büyük imanlarından, sevgilerinde bir an için olsun, şüphe edilmesi onları son derece yaralamıştı. Hz. Saad îbni Muaz (radıyallahü anh) yerinden fırlıyarak haykır-mıştı:

«— Ya Resûlallah!... Bizim sana sonsuz imanımız var... Nereye dilersen git, arkadan geleceğiz!... Hak-kın zaferi için seni bize yolhyan Allah'a Kasem (yemin) ederim ki denize dalsan senden ayrılmıyacağız!...»

Ve müminler, tam bir imânla kavga hazırlığına başlamışlardı.

Bedir savaşı başlamadan önce de, müminler göz-leri gibi korudukları En Yüce Peygambere (Sallallahü aleyhi ve sellem):

«— Yâ Resûlallah! Müsaade et de şu tepede sana, güneşe karşı bir sığınak kuralım... Deven yanı başında bulunsun... Düşmana nasıl saldıracağımızı gözünle gör!... Allah izin verir de düşmanı yenersek gözün aydın olsun... Yok eğer kaderde yenilmek varsa devene atlar arka kollarımıza dönersin. Onlar da sana bizim kadar bağılıdırlar!...» demişlerdi.

Savaş sırasında, orduları yerinde tutmaya imkân yoktu. Cenab-ı Peygamber, mücahitlerini yan yana omuz omuza dizdi, insan vücutlarından adeta bir duvar ördü. Bu sayede, bazı taşkınların, vaktinden evvel atılıp lüzumsuz kan dökülmesine sebep olmalarını önlemiş oluyordu.

Hz. Saad İbni Kuzay, kendisine ayrılan yerden çok ileriye çıkmıştı. Hz. Peygamber, elindeki yayla onun göğsüne vurdu. Hz. Saad bağırды:

«— Canımı yaktın Yâ Resûlallah! Madem ki sen, yer yüzüne hak ve hakikatin zaferi için gönderildin. Bana verdiğin acıyı sen de çekmelisin!...

Hazreti Peygamber (Sallallahü aleyhi ve sellem):

«— Müsterih ol, istediğin olur!... Vur göğsüme!...

«— Ama sen elbiselisin Yâ Resûlallah! Bak benim göğsüme, çıplak!»

Yüce Peygamber göğsünü açtı:

«— Vur, dedi, tıpkı benim sana vurduğum gibi!...

Hazreti Saad, O'nu (Sallallahü aleyhi ve sellem) kucakladı... dudaklarını onun göğsüne koydu.

«— Neden böyle yaparsın?...

Diye hayret eden Hz. Peygambere şu cevabı verdi:

«— Ey Allah'ın elçisi! ölüm saatim çaldı! Son demimde, tenim tenine değsin isterdim!...

Bu derin bağlılıktan, Efendimiz (Sallallahü aleyhi ve sellem), sonsuz bir heyecan duymuş, Hz. Saad'a

dua etmişti. Hangi Ümmette görülmüştür bu sevgi ve bağlılık...

Uhud savaşında, bütün müminler yaralı vücutları ile Resuller Resulünün önünde düşmanların ok ve mızraklarına karşı kalkan olmuşlardı.

Utbe İbni Ebi Vakkas'ın attığı bir taş, kâinatı nurlandıran Peygamberler Peygamberi'nin mübarek dudağına rastlamıştı. Hz. Peygamber'in sağ ön dişi kırılmıştı. Başka bir taşla miğferinin bağlan kopup, halkaları yanağına batmıştı. Utbe'nin öz kardeşi, Hz. Saad bin Ebi Vakkas; Hz. Peygamberin yaralanması üzerine, büyük bir hiddetle kardeşine:

«Vallahi, Utbe elime düşersen senin kanını su gibi akıtırım.» diye büyük bir kinle haykırmıştı. Peygamberimize, vücudu ile siper olmuş, düşmana bin tane öldürücü ok atmıştı.

Hız. Ebu Ubeyde, Resûlullah'ın mübarek yüzüne saplanan, iki miğfer halkasını dişleri ile çekerken ön dişleri kırılmıştı.

Bütün sahabe, O'nun için aynı fedakârlığı göstermişti. Hız. Ebu Dücan, oklarla delik deşik olmuş vücudunu, O'na siper yapmıştı. Hız. Ebu Talha, bir deri parçası ile aynı şeyi yapmağa çalışıyordu.

Oklar vızıldıyor... Acı çığlıklar yükseliyor. Tekbir sesleri arasında, müşriklerin çığlıkları duyuluyor...

Hız. Ebu Talha, Resulullah'ı korumaya çalışırken bir taraftan da, emir vermek üzere ayağa kalkmak isteyen Resûlullah'a yalvarmıştı:

«— Ey uğruna anamı babamı fedaya hazır olduğum peygamberim... Yalvarırım, ne olur, yat!... bir kâfir oku gelip seni bulmasın. Göğsüm göğsüne kalkan olsun. Bırak.»

Hız. Talha böyle yalvanrken eline bir ok saplanmış, yayını çekememişti. Kılıcına sarılmıştı. Fakat yaralar o kadar fazla idi; o kadar kan kaybetmişti ki,, elinden silâhı düşmüş kendinden geçmişti.

Mümin kadınların Hız. Peygambere, imanlı bağılılıkları da hayret ve gurur verici... Müminlere su taşıyan, ensardan Hız. Ümmü Amr adındaki kadın kahr- raman, Hız. Ebu Talha'nın durumunu görünce, Hız. Peygamberi korumak için kaptığı kılıçla dövüşe başlamıştı.

O da yaralanıp düşünce, başka müminler göğüs- lerini Yüce Peygambere siper etmişlerdi.

Saymakla bitmez... Daha niceleri... niceleri...

Hız. Peygambere, sevgi ve bağlılığı gösteren muh- teşem bir ifade daha...

«Kırpiklerinizi kımıldatacak kadar, kuvvete sa- hip olduğunuz müddetçe, Resûlüllah'a sahip çıkmaya devam edeceksiniz... Yoksa Allah'ın huzurunda maze- retiniz makbul olmaz.»

Uhud savaşı sonunda, düşman silâhlarının dar- belerinden vücudu kalbur gibi delik deşik olarak şe- hadet rütbesine erişen Saad bin Rabi (radıyallahü- anh) hazretlerinin, son nefesinde arkadaşlarına söy- lediği unutulmaz sözdü bu...

ÇEK ELİNİ! YOKSA KOPARIRIM!

Ve... Ulu peygambere, müminlerin bağlılığını gösteren bir başka misal!.

Hicretin altıncı yılı Miladi 628 de, Müslümanlar Kabe'yi tavaf için yola çıkmışlardı. Fakat Mekke'li müşrikler bu hareketi kendilerine bir sefer sanmış, ürkmüşlerdi. Durumu anlamak için Hz. Muhammed'e bir kaç elçi göndermişlerdi. Elçiler, Müslüman ordu-gâhına gelmiş, Müslümanların Kabe'yi tavaf için geldiklerini anlamışlardı. Geri dönerek, Mekkeli'lere, Müslümanların sadece Mekke'yi ziyaret için geldiklerini söylemişlerdi.

Fakat kuşkuda ve korkuda olan Mekke'li müşrikler, bu sözlere inanmamışlardı.

Batılın haktan, küf ürün nurdan çekinmesi!...

Giden elçilere güvenilmemiş, sonunda Sakif Kabilesi reislerinden Urva, İbn-i Mes'utu elçi seçmişlerdi. Öteki elçilere gösterilen itimatsızlığı görmüş olan Urva Mekkeli müşriklere şöyle demişti:

«— Ey Kureyşliler!... önceki elçileri ne ağır sözlerle karşıladığınızı gördüm... Beni tanırsınız. Anam tarafından sizdenim, Mekkeli'yim. Sadakatımdan zerrece şüphemiz varsa, gitmeden önce yüzüme karşı söyleyin... «Kureyşliler O'na: «— Senden asla şüphemiz yok Ya Urva» dediler.

Hiz. Peygamberin huzuruna çıkan Urva:

«— Ya Muhammedi dedi. Her memlekette adam topladın, doğduğun yere geldin, onlara dayanıp kendi toprağını çiğnemek istersin!... Kureyşliler, Allah adına büyük yemin ettiler... Gözlerini bu dünyaya yummadıkça, seni Mekke'ye sokmıyacaklar... Kılıcının zoru ile girebilirsen girersin... Fakat İlâhlar hakkı için söylerim, başına topladıkların, yarın güneş doğmadan seni, bir başına bırakıp kaçacaklardır!...

Hız. Peygamberin arkasında duran Ashabın gözlerinde şimşekler çaktı. Hız. Ebûbekir (radıyallahü anh) öne atıldı:

«— Sen git de ilâhın Lâfın karnını kemir!... Bizim, Resûlullah'ı bir an bile terk edeceğimizi mi sanırsınız?... «Urva merakla sordu:

«— Kimdir bu adam, Ya Muhammed?» ve Kureyş elçisi, Hız. Ebubekir'e döndü:

«— Sana bir minnet borcum olmasaydı lâıyk olduğun cevabı verirdim. Burada ödeştik!...» dedi.

Sonra Hız. Peygambere yaklaştı. O zamanın adettince, sohbet eden herhangi iki insan gibi, Hız. Peygamberin mübarek sakalını sıvazladı. Ashaptan biri haykırdı:

«— Çek elini! Yoksa koparıyorum!...»

Urva sordu:

«— Kim bu kaba herif?...»

Hız. Peygamber (Sallallahü aleyhi ve sellem) tebessüm ederek buyurdu:

«— Tanımadın mı? Kardeşin Mugayra'nın oğlu...»

Urva yeğenine bağırdı:

«— Vay hain! Suçların benim sayemde affedilmişti, ne çabuk unuttun!...»

Ve döndü, Hız. Muhammed'le konuşmasına devam etti. Peygamber, kendisine bir elçinin lâıyk ol-

duğu saygıyı göstermekte devam etti, tamamen sulh-çu niyetlerle geldiğini anlattı. Urva mü'minler karar-gâhında bir müddet kaldı. Onların, Hz. Muhammed'e, ne sonsuz bir hürmetle bağlı olduklarını gözü ile gördü. Hz. Peygamber, Abdest alsa, Ashab kullandığı suyu bölüşemiyordu. Traş olsa saçının bir teli yere düşmüyordu. Ashab topluyor ve sonsuz bir itina ile saklıyordu. Urva Kureyşe döndüğü zaman hayret ve hayranlığını şu dikkate şayan sözlerle anlattı:

— İran sarayının haşmeti içinde Keyhüsrevi, mağrur Roma senatosunda Kayseri, müthiş muharip-leri arasında Habeş İmparatoru Necaşi'yi gördüm... Hiç biri, Muhammed kadar saygı ve muhabbetle sarılmış değildi... Hem öyle bir muhabbet ki, karşılığında hiç bir şey beklenmiyordu... Ne rütbe, ne mevki, ne şöhet, ne para, ben böyle gördüm, böyle derim. Varın aklınızın kestiğini yapın!...»

İşte, Peygamberler Peygamberine, Yüce Allah'ın son Elçisine böylesine bağlıydı o şanlı sahabe-i Kiram...

O'nun (Sallallahü aleyhi ve sellem) uğrunda canlarını vermekten çekinmedikleri gibi canlarını da vermekte bir ân bile tereddüt etmediler...

Osman Ali içini çekti:

— Bu ne sevgi?... Bu ne bağlılık?... Bu nasıl göz kırpmadan ölüme gidiştir Yüce Allah'ım!... diyerek hayretini belirtti.

Sungur da dayanamayarak söze karıştı:

— O, bağlanılmayacak, sevilmeyecek, uğrunda ölmeyecek insan değildi ki Osman Ali!...

O Yüce Peygamber, Allah'ın Âlemlere rahmet olarak gönderdiği elçisidir. Yalnız Arap Kavminin, yahut Türk'ün, İran'ın, Hindin, Çin'in, Mısır'ın ve Rum'un değil bütün insanların Peygamberidir.

O'nun sözleri ve işleri, dalma hayır ve fazilet üzere idi.

Zaten, Allah'ın «Şüphesiz, sizin için Allah Elçisi (Hz. Peygamber) güzel bir örnektir.» (Ahzâb. 33/21 meali) diye buyurduğu Yüce Peygamber, eşsiz ahlâk ile, insanlığa nasıl örnek olmazdı?...

Doğruluk, tevazu ve sadelik O'nun ahlâkının özüydü. Rastladıklarına önce kendisi selâm verir, büyük küçük kiminle konuşursa, yüzünü ona döner, elini karşısındakinden evvel çekmezdi. Sadaka verdiğinde sadakayı yoksulun avucuna gizlice koyardı. Fakir, zengin, hür veya köle, bütün insanlar O'nun nazarında eşitti. Fakirin de, kölenin de davetine gider, özür dileyenin özürünü hoş görürdü.

Elbisesini yamar, ayakkabısını tamir eder, kendi hizmetini kendi yapar, devesine bakardı. Hizmetçisi ile beraber yemek yer, sıkıntıya düşmüş olanların ve yoksulların yardımına koşardı.

O'nun bu büyük tevazuu, heybetinden ve ona duyulan sevgiden bir şey eksiltmiyordu. O'nu görenler şöyle anlatırlar:

«Onu ilk göreni korku alır, fakat görüşüp konuşunca korkunun yerine sevgi geçer.»

Karşısındakinin aklından geçenleri anlardı:

Mekke'de, Resûl-i Ekrem (Sallallahü aleyhi ve sellem) Kabe'yi tavaf ederken, Ümeyr oğlu Fudâle, O'nu (Sallallahü aleyhi ve sellem) öldürmeye hazırlanmıştı. Resûlullah'a yaklaşıncâ, Efendimiz buyurdu:

— Fudale misin?

— Evet, Fudâle Yâ Resûlallah!...

— İçinden ne kuruyordun?

— Hiç bir şey!... Allah'ı anıyordum!...

Resûlullah tebessüm ettiler. Sonra:

— Allah'tan af dile!... Buyurdular. Mübarek ellerini de, Fudâle'nin göğsü üzerine koydular. Fudâlenin kalbindeki heyecan fırtınası dindi.

Fudâle, sonraları bu olayı anlatırken demiştir ki:

— Vallahi, elini 'göğsümden kaldırdığı andan itibaren bana, mahlûkatın en sevgilisi o olmuştu.

Mekke'nin fethinden sonra, Ebu Süfyan: «Acaba bir ordu toptasam, Hz. Peygamberi yenebilir miyim?» diye düşünürken, O'nun gözlerinin içine bakan Resûlullah: «O adam —Kendisi için— seni, yine yener.» buyurunca, Ebu Süfyan Efendimizden af dilemiştir.

O, çok temizdi. Koku sürünsün veya sürünmesin teni gül gibi kokardı. Güzel ve muntazam giyinişi sever, Müslümanların da iyi giyinmesini severdi.

Yesâr oğlu Ata anlatıyor:

«Peygambere (Sallallahü aleyhi ve sellem), saç sakalı birbirine karışmış bir adam geldi. Saç ve sakalını düzenleyip gelmesini işaret buyurdular. O da düzeltip döndü. Efendimiz: «Birinizin, şeytan gibi başı saç dağınık olmasından böylesi daha iyi değil mi?» buyurdular.

Utbe kızı Hind, Efendimize (Sallallahü aleyhi ve sellem) bey'atı (bağlılık yemini) etmek için geldiğinde ona şöyle buyurdular:

— Yırtıcı hayvan pençesine dönmüş ellerini düzenlemedikçe, bey'atını kabul etmem!...

Resûlullah, bu sözü ile, ona tırnaklarını kesmesini buyurmuştu.

Peygamber-i Zîşan Efendimiz, gösteriş ve süsten hoşlanmazdı.

Hız. Ali (Radıyallahü anh) anlatır: «Resûl-i Ekrem, sağ eline bir ipek, sol eline de bir altın alarak şöyle buyurdular: «Bu ikisi, ümmetimin erkeklerine haramdır.»

Hız. Ömer (Radıyallahü anh), bir kere, Tübban in kalın ipeğinden bir elbise görerek, Peygamber (Salallahü aleyhi ve sellem) Efendimize getirdi, ve dedi ki:

«Ya Resûlallah!... Sefir kabulünde ve bayramlarda giymeniz için bunu satın alayım mı?»

Resûlullah: «O, nasıbsızların giyeceğidir!» buyurdular.

O, Yüce Peygamber, yemede ve giymede israftan kaçınırdı. Buyurdu:

«İnsan oğluna, belini doğrultacak bir kaç lokmacık yeter.»

Hizmetçisi Enes (Radıyallahü anh) diyor ki: «Peygamber Efendimize, yufka (has) ekmek pişirildiğini ve mükellef masa üzerinde yemek yediğini hiç bilmem.»

Elindekini, avucundakini yoksullara verirdi. Hız. Ayşe (Radıyallahü anhâ) der ki:

— Resûlullah'in yatağı, içi lifle dolu deriden idi... Bir hasırı vardı. Gece, onu yuvarlak bir şekilde dikip, içinde ibadet ederdi. Gündüzün de serer, üzerinde otururdu.

Bir gün, Peygamberimizi ziyarete gelen Hız. Ömer, O'nun yaşadığı bu hayatı görmüş ve ağlayarak:

— Yâ Resûlallah!... Kayzerler (Bizans imparatorları) ve kısıralar (tran Şahları) nasıl yaşıyorlar; siz nasıl yaşıyorsunuz!... demişti.

Yüce Peygamberimizin, en zengin ve en rahat bir şekilde yaşayabilecekken, bu şekilde bir hayat sürmesi, O'nun doğruluğunu, en güzel şekilde ortaya koyar.

Ayaklan yahut bacakları şişinceye kadar namaz kılardı. Kendisine, niçin bu kadar ibadet ettiği sorulunca:

— Allah in, çok şükür eden bir kulu da mı olmayayım, buyururdu.

Ashabın şairlerinden olan îbn-i Ravâha (Radiyallahü anh) bu hususta şunu yazar:

«Aramızda Resûlullah, okur daim kitabı.
Tan yerleri ağarınca, ufuklara yayılıp
Biz kör idik, O'dur bize doğru yolu gösteren
Her dediği olur O'nun, inandık biz ayrılıp,
Geceleri yatak görmez gülden nazik vücudu
Yataklara ters düşerken müşrik, kafir, bayılıp.»

Her işte olduğu gibi ibadette de, insanlara örnek •olan Yüce Resul, insanların aşırı hareket ederek, güçlerinin yetmiyeceği ibadetleri önlemiştir. Meselâ: Malik oğlu Enes der ki:

Üç kişiden müteşekkil bir heyet, Efendimiz'in (Sallallahü aleyhi ve sellem) ibadetini eşlerine sordular. Kendilerine, bu husus anlatılınca azımsıyarak şöyle dediler

— Biz kimiz, Resûlullah (Sallallahü aleyhi ve sellem) kim; Allah, O'nun geçmiş, gelecek bütün günahlarını af etmiştir.

Sonra karar verdiler. Biri:

— Ben, bütün geceleri namaz kılarak geçireceğim.

Diğeri:

— Ben, ömrüm boyunca oruç tutacak ve hiç bozmayacağım.

Üçüncüsü:

— Ben de kadınlardan uzak kalacak ve hiç evlenmeyeceğim, dediler.

Sonra, Efendimiz (Sallallahü aleyhi ve sellem) gelerek:

— Bu sözleri söyleyen siz misiniz? diye sordular. Ve devamla:

«Allah için ben, hepinize nisbetle Allah'tan en çok korkan ve çekinenim. Fazla oruç tutar bazı günler (ramazan haricinde) oruçsuz olurum. Namaz kıldığım gibi, uyurum da... Kadınlarla da evlenirim. Benim sünnetimden yüz çeviren, benden değildir.» buyurdular.

Peygamber Efendimiz, küçük çocuklara da büyük sevgi ve şefkat gösterirdi. Bir çocuk gördüğünde, yüzünü neşe ve sevgi kaplardı. Onlara selâm verirdi. Onları sevindirmek için, eğer devesinde ise, devesine bindirirdi.

Hız. Enes (Radıyallahü anh) der ki: «Ailesi ve çocuklarının hakkına, ResûluUah'tan çok uyan birini görmedim.»

Hız. Ayşe der ki: Hız. Peygamber'e (Sallallahü aleyhi ve sellem) bir bedevi arap geldi. Dedi ki:

— Sen çocukları öpüyor musun? Biz onları öpmeyiz!...

Efendimiz (Sallallahü aleyhi ve sellem) cevap verdi:

— Allah kalbinden merhamet hissini almışsa, ben sana ne yapabilirim?

O'nun sevgisi, yalnız insanları kucaklayan bir sevgi değildi. Bu hudutsuz sevgi, hayvanları bile şefkatinden mahrum etmiyordu.

Bir gün, aç bir deveye rastlamıştı. Onu çözdü. Dilsiz hayvanlar hakkında, Allah'tan korkulmasını tavsiye buyurdu.

Aynı konuda, şöyle bir örnek de verdiler:

«Bir adam, yolda yürürken çok susamış, nihayet bir kuyu bulmuştu. Kuyuya indi, su içti ve çıktı. Gördü ki, kuyunun yanında susuzluktan yanan ve toprak yiyen bir köpek var. «Bu köpek de benim gibi susuzluktan yanmış» diyerek, tekrar kuyuya indi. Ayak kabısını su ile doldurup, ağzı ile tutarak çıktı. Ve köpeğe su içirdi. Allah, bu işini kabul buyurdu ve bu adamı affetti.

Ashâb-ı Kiram sordular:

— Yâ Resûlallah!... Hayvanlara yapılan iyi muamele için de, bize sevap var mı?

— Her canlı için, bu böyledir —Sevap vardır— buyurdu.

Anlattılar:

«Bir kediyi — ceza olarak bağlayan, sonra da salmayıp hayvanın ot yiyerek ölümüne sebep olan bir kadın, bu yüzden cehennemlik olmuştur.

Bir gün de, Hz. Ayşe (Radıyallahü anhâ) nin, bindiği deveye sert muamele ettiğini görünce:

— Merhametten mahrum olan, her türlü hayırdan mahrumdur, buyurdu.

O, bitki ve ağaç sevgisini de önemle tavsiye ederdi. Susuz kalmış bir ağacı sulayan kimseyi, Allah'ın mükâfatlandıracağını buyurmuştur.

Affedici idi. Kendisine büyük kötülükler yapmış, çeşitli hakaretler etmiş, yurdundan çıkarmış, hayatına kastetmiş Mekke'lilere Mekke'yi fethettiği, onların korku ile, boyunlarını bükerek bekledikleri zaman söylediği unutulmaz söz:

— Bugün siz, yaptığınız işlerden dolayı hesaba çekilecek değilsiniz!... Gidiniz, hepiniz serbestsiniz!...

Efendimize (Sallallahü aleyhi ve sellem) o kadar kötülük etmiş dünün o mağrur ve insafsız Mekke

müşrikleri, O'nun dudaklarından çıkacak bir kelime ile doğranıp biçilebilirlerdi. On iki bin kişilik, silâhlı İslâm ordusu, Resûlullah'ın gözüne bakıyorlardı. Fakat şefkati bütün âlemleri saran ve âlemlere rahmet olarak gönderilmiş O Yüce Peygamber, emsalsiz merhameti ve affı ile, Hak Peygamber olduğunu bir daha ispatlıyordu.

Evetl. Bu af: «Sana gelmeye gitmen, seni mahrum edene vermen, sana zulmeden affetmen!...» diye buyuran Yüce Peygamberlerin affıdır.

Ancak Resûlullah'ın gösterebileceği bir af örneği daha:

Müslümanların Mekke'den Medine'ye göç ettikleri o kara günlerde, Peygamberimizin muhterem kızlarından Hz. Zeynep de, Medine'ye gitmek üzere yola çıkmıştı. Hz. Zeynep hamileydi. Müşriklerden Esved oğlu Hebbâr, ona, mızrağıyla hücum etmiş, onu devesinden yere düşürmüş, bu yüzden Zeyneb sakatlanmış, hasta yattıktan sonra, Peygamber Efendimizi acılar içinde bırakarak vefat etmişti.

Mekke'nin fethinde, Hebbâr, gelerek Müslüman olmuş, Efendimiz de (Sallallahü aleyhi ve sellem) onu affetmiştir.

O'nun her hareketi güzel ve her hareketi örnek-ti.

İşte böyle Osman Ali!... Benim anlattıklarım O'nun (Sallallahü aleyhi ve sellem), ancak bir kaç özelliği. Onu anlatmaya ne benim ne de başkasının gücü yeter.

Osman Ali, derin bir iç çekerek: «Ben susuz kalmış bir insan gibiyim kardeşim! Yüce Resul Peygamberimizi tanıdıkça, O'na olan sevgim ve bağlılığım daha da artıyor. Ne olur biraz daha anlatın.» diyerek rica etti.

Ömer de söze karıştı:

— Ben de bu hususta birkaç söz söylemek isterim! Peygamber Efendimiz, insanların hak ve hukukuna riayet edilmesini, kimseye haksızlık yapılmasını buyurmuştur. Meselâ: Kendisine işçisine ne kadar ücret vermesinin gerektiğini soran bir iş verene:

— Bu işi ben yapsaydım, ne kadar ücret isterdim, diye düşün ve işçinin parasını buna göre tayin et!... buyurmuştu.

Osman Ali biraz düşündü:

— Ne güzel!... Her çağa hitap eden bir ölçü... Her asırda devam edecek ve haksızlıkları önleyecek bir kural...

— Tabii!... Dahası da var. Peygamber Efendimiz, insanlara yardımı, en yakından alıp uzaklara götürüyor. Yine kendisine:

— İyiliğe en fazla kim lâyıktır Yâ Resûlallah!... diye soran bir sâhabiye:

— Anandır. Anandır!. Anandır!... Sonra baban!... Sonra da yakınlık derecesine göre diğer akrabaları ve kimseleri!... diye buyurmuştur.

Osman Ali, hayranlıkla söylendi:

— Tıpkı suya atılan bir taşın meydana getirdiği halkalar gibi... önce anaya, sonra babaya ve dışa doğru yardım.

— Evet!... O En Yüce Peygamber (Sallallahü aleyhi ve sellem), Müslümanların birbirine yardımcı olmasını da buyurdu. O hadis, yani Peygamberimizin buyruğu kesin olarak aklımda değil ama, şu manâda... «Sen tokken, komşun açsa ve sen onu doyurmuyorsan kâmil imana sahip değilsin.»

— Bu hadis de, her asırda yoksulların korunmasını emrediyor.

— Hem de, zenginlerin taş yürekli olmamasını!...
— Doğru!...
— Bak Osman Ali! Peygamberimizin (Sallallahü aleyhi ve sellem) buyruklarından bir kaçı daha: (Meâ-len)

«Akraban kesse bile, onlarla ilgini kesme!...»

«Allah, sizin üç şeyinizi hoş görmez: Dedi-kodu, mal israfı, ve lüzumsuz soru.»

«Kardeşinin felâketine gülme; Allah, onu kurtarır, seni mübtelâ kılar.»

«Size kötülerinizi haber vereyim mi?... Yalnız yiyen, kölesini döğen ve yardıma kapısını kapayan.»

«Alış-verişte çok yemin etmekten sakınınız. Çünkü kazandırır gibi olur, sonra mahveder.»

«Ben, hakkı kendisine iade edilinceye kadar, mazlumla beraberim.»

«Bizi kandıran bizden değildir!»

«Kendi hakkında düşündüğünü, senin hakkında düşünmeyenle arkadaşlıkta hayır yoktur.»

«Üç şey mahvedicidir, sakının: Sahibini rameden cimrilik, kendine uyulan nefsâni arzu, kişinin kendini beğenmesi.»

— Doğru!... Sizler, Peygamber Efendimizden bahsederken neler düşündüm biliyor musunuz? Sahâbe-i Kirama ne mutlu... Hep, O'nun yanında bulunmuşlar O'nun uğrunda çarpışmışlar. Ah, ben de, o devirde yaşasa idim de, Resûlullah uğrunda savaşılabildim...

— Şimdi de, O'nun tebliğ ettiği din uğrunda savaş gitmiyor musun kardeşim? Allah, kalbimizi ve niyetlerimizi kendimizden iyi bilir. «Senin, kendi uğrunda, yerini ve yurdunu terkettiğini bilmiyor mu? Allah (Celle Celâluhu) için bilinmeyen şey yoktur.

Osman Ali sevinçle bağırdı:

— Kardeşlerim!... Kardeşlerim!... Sevinçten iim taşıyor. Cenab-ı Hak uğrunda, ah çarpışırken bir şehit olabilsem!...

— Osman Ali!... Hepimizin düşüncesine tercüman oluyorsun. Bütün gazilerin gayesi bu. Ah!... Rab-bimiz, bize şehitlik rütbesini ihsan etse...

Sungur sözlerini kesti:

— Yiğitler!... Yağmur kesildi. Artık yola çıksak! Ne dersiniz? Bu güzel ve tatlı sohbeta doyum olmaz.

Gençler, yağmurun kesilmiş olduğunu, güneşin bütün parlaklığı ile gülümsediğini o zaman fark ettiler. Birbirlerine bakarak güldüler.

MULTAN ÖNLERİNDE

Multan'a yaklaştıklarında, uzakta, karşıdaki yeşillikler arasında, küçük bir cami gördüler. Beyaz minare, yeşillikler arasında o kadar hoş duruyordu ki...

Güneş, etrafı kızılığa boğarak batıyordu. Sürülerini önlerine katmış çobanlar, acele ediyorlardı. Koyunların boğazlarındaki çingirak sesleri ve koyun memeleri ortalığı kaplamıştı.

Ağaç dalları arasında, güneşin kızıl rengini almış kuşlar uçuşuyordu. Dolu testilerini bellerine dayamış, sohbet ederek, nehirden dönen kadınlar ve kızlar görölüyordu.

Mango ormancığmdan yayılan güzel bir koku, etrafı sarmıştı. Çevrede tam bir huzur ve görölmemiş güzellik vardı.

Birden, derinden gelen ezan sesi etrafı nûrlandırdı.

Gördükleri güzelliklere dalmış olan Ömer ve Sungur, aniden atlarını durdurdular. Onlara uyan, Osman Ali de, atını durdurdu. Elini kılıcının kabzasına atarak sordu:

— Bir tehlike mi var?...

Ömer, başı ile camiye işaret ederek fısıldadı:

— Ezan okunuyor!...

Bunu söyleyen Ömer sustu.

Sungurla Ömer'in, konuşmadan, saygılı bir şekil-

de durduklarını ve dudaklarını kıpırdattıklarından ezanı tekrarladıklarını gören Osman Ali, başka soru sormadı. O da, içinden ezanı tekrarlamaya başladı.

Ezan bitinceye kadar, bulundukları yerde durdular. Ezan bitince Ömer:

— Hadi bakalım arkadaşlar!... Biz de namaza yetişelim!... dedi.

Osman Ali merak etmişti. Sordu:

— Peki!... Ezan okunurken niye durdunuz?...

— Osman Ali Kardeşim!... Ezan, yer yüzünde söylenen sözlerin en doğrusudur. Ona hürmet gerek.

Hazreti Ayşe Anamız (radıyallahü anhâ = Allah Ondan razı olsun) (*) ezan okunurken, elindeki işini bırakır, ezanı dinlerdi. Sordular:

— Ey mü'minlerin Anası!... Niçin, ezan okunurken işini terk ediyorsun?...

Cevaben buyurdular ki:

— Ben Resûlullah'dan (Sallallahü aleyhi ve sellem) işittim ki, «Ezan okunurken iş işlemek, dinde noksanlıktır.» buyurdular. Onun için ezan okunurken işimi terk ederim.

— Sağolun!... Bunu anladım. Peki niye ezanı siz de tekrar ettiniz.

— Söyleyeyim! Peygamber Efendimiz (Sallallahü aleyhi ve sellem) buyurdu:

— «Her kim ezan sesini işittiği zaman müezzin ile beraber hafifçe okursa, her harfine bin sevap verilir, bin günahı mahv olur.»

— Demek ki, ezana büyük hürmet gerek. Acaba ezanı Peygamberimiz (Sallallahü aleyhi ve sellem) mi öğretti?

(*) Hz. Ayşe radıyallahü anhâ Peygamberimizin sallallahü aleyhi ve sellem hanımıdır: Altmışbeş yaşında Medine'de vefat etmiştir.

— Hayır!... Ezan tslâm Dininin doğuşunda yoktu. O, muhterem Eshâb-ı Kiram, Peygamberimize (Salâllahü aleyhi ve sellem) dediler ki:

— Ya Resûlallah!... Namaz vaktini mü'minlere bildirmek için, acaba çan mı çalsak?

Resûlullah:

— Bu hıristiyan âdetidir. Olmaz!... buyurdular.

— öyle ise, boru öttürelim!...

-- O da olmaz!... Çünkü yahudi âdetidir.

— Peki ateş!... Ateş yakarak haberdar edelim müslümanları!...

— Mecûsilerin, ateşperestlerin âdetidir. O da yapılamaz!

O gece, Hazreti Bilâli Habeşi (Radiyallahü anh) bir rüya gördü.

Rüyasında, iki kişi gökten inip abdest aldılar. Biri ezan okudu ve kamet getirdi. Diğeri de, imâm oldu. Namaz kıldılar. Ondan sonra da göklere yükselip gittiler.

Hazreti Bilâl, ertesi sabah, Peygamber efendimize rüyasını anlattı, Eshabı ile oturan Peygamberimiz, buyurdu ki:

— O gördüğün melek ne dedi?

Hazreti Bilâl cevaben:

— O melek, iki elini kulağına koyup: 'Allahü Ekber! Allahü Ekber! Allahü Ekber! Allahü Ekber! Eşhedü en lâ ilahe illallah! Eşhedü en lâ ilahe illallah!... Eşhedü enne Muhammeden Resûlullah! Eşhedü enne Muhammeden Resûlullah!... Hayyealessalah! Hayyealessalah! Hayyealelfelâh! Hayyealelfelâh! Allahü Ekber! Allahü Ekber! Lâ ilahe illallah!... diye tarif etti.

O sırada gelen Hazreti Ömer de bir rüya gördüğünü söyleyip rüyasını anlatınca, onun da, aynı sözleri tekrar ettiğim gördüler. Eshabdan birkaç kişi da-

ha gelip, gördükleri rüyayı anlatınca, hepsinin aynı rüyayı görmüş oldukları anlaşıldı.

Peygamber Efendimiz:

— «O ezan okuyan kardeşim Cebrail'dir. Namazın vakitlerini öğretti. Diğeri de, Mikail'dir. İmâm olup namaz kıldılar.» buyurdu.

Peygamberimizin (Sallalâhü aleyhi ve sellem) müezzini olmak şerefi hazreti Bilâl'e nasip oldu. Hz. Bilâl'in sesi çok güzeldi. Neccar Oğullarından bir kadının mescidin yanı başında yüksek bir evi vardı. Hz. Bilâl, onun damına çıkar, tatlı sesiyle beş vakit ezanını okurdu. Tevhid Dininin esaslarını haykıran ezan sesi, her sabah seher vakti rüzgârıyla Medine ufuklarına yayılır, sabahın erken saatlerinde Medine halkı, Hz. Bilâl'in hoş nağmeleri ile, «Allahü Ekber... Lâ ilahe illallah», sadâlarıyla uyanırlar, huşu içinde Allah'a ibadet ederlerdi. Hz. Bilâl'in hoş ahenk ve tatlı nağmelerle günde beş vakit okuduğu ezan sesleri, günün muayyen saatlerinde dalgalana dalgalana her tarafa yayılır, akıp giden hayatın kulağına Cenab-ı HakTcm varlığını, birliğini söyler, kâinata Âlemlerin Rabbi'nin tevhid dinini ilân ederdi.

Günde beş defa yeni dinin esasları Medine havasının titreşimleriyle kulaklara ulaşır, çağlara yüce hakikati fısıldardı: ALLAHÜ EKBER!... Allah çok büyüktür, O Ulular Ulusudur, diye başlayan bu dini davet Allah'ın varlığına ve birliğine Hazreti Muhammed'in hak Peygamber olduğuna şahadet ederek imân sahiplerini namaza ve niyaza çağırdıktan sonra, kulların hepsini felaha da davet eder ve şu yüce gerçeği ilân ederdi: Lâ ilahe illallah = Allah'tan başka tapılacak yoktur.

İslâmın güzelliği ve yüceliği her emrinde olduğu gibi, ezanda da gayet açık olarak görülmektedir. Çan

çalmak, boru öttürmek, ateş yakmak gibi cansız ve heyecansız şeylere bir bak. Bir de minarelerden yükselen ezan sesine kulak ver. Ezandaki yüksek manâlar, ruhları okşayan tatlı nağmelerin, seni bu fani âlemin üstüne, maveraya çekip götürdüğünü duyar-sın. İşte ezanın verdiği dini şuur budur.

Osman Ali içini çekti:

— Ne kadar güzel!... Gerçekten de, Yüce Allah'ın Ululuğunu, Peygamber Efendimizin (Sallallahû aleyhi ve sellem) hak Peygamberliğini bildiren ve namaza, Allah (Celle Celâluhu) huzurunda secdeye davet eden ezana çok hürmet etmemiz lâzım.

— Tabii!... Yalnız hürmetin birinci derecesi, ezanın şeklini ve kelimelerini değiştirmemek ve onu bozmamaktır.

Sonra, ezan okunurken konuşmamak, işimizi bırakarak onu dinlemek icap eder.

— Ömer kardeşim, bu hususta beni aydınlattığın için çok teşekkür ederim. Eğer yormayacaksa, hazreti Bilâl'in müezzinliği hakkında biraz daha bilgi verir misiniz?

— Yorulmak ne demek Osman Ali?... Memnuniyetle söylerim. Tabii bildiğim kadar...

Hız. Bilâl, Peygamber Efendimizin (Sallallahû aleyhi ve sellem) dünyasını değiştirmesine kadar, müezzinliğini -yapmıştır. Resûl-i Ekrem'in (Sallallahû aleyhi ve sellem) ebedi âhirete göçmesinden sonra, eski günleri hatırlayarak çok mahzun olurdu. Medine'nin her şeyi ona, candan bağlandığı Yüce Peygamber'i hatırlatırdı. Bu hüznün havasından biraz uzaklaşmak için, Suriye taraflarına gitmişti. Hazreti Ömer Şam'a geldiğinde, Hız. Bilâl, o tesir eden sesi ile bir defa ezan okumuş, bütün İslâm mücâhitleri teessürlerinden ağlamışlardır.

Hız. Bilal, bir aralık, Medine'yi de ziyarette gelmiş, Peygamber Efendimizin (Sallallahü aleyhi ve sellem) pek sevgili torunu Hazreti Hüseyin'in ricası üzerine, Resûlullah (Sallallahü aleyhi ve sellem) zamanında olduğu gibi, o yanık sesiyle bir sabah ezanı okumuştur. Hız. Bilâl'in sesini duyan Medine halkı, Resûlullah tekrar aralarına dönmüş gibi heyecanlı anlar yaşamışlar, eski günlerin yadıyla gözlerinden yaşlar dökerek tatlı hatıraları canlandırmışlardır.

Bilmem anlatabildim mi?

— Sağol Ömer!... Çok güzel anlattın. Beni bu hususta aydınlattın.

— öyle ise doğru camiye!... Namazı kaçırmayalım.

HİND KAPILARI YIKILIYOR

Cami çok güzeldi. Caminin yanında bir de türbe vardı. Yeşil çinilerle süslü bu türbe, Gazneli Mahmud tarafından yapılmıştı.

Caminin yanında ayrıca bir medrese de vardı.

Namazı bitirdikten sonra, ayağa kalktıklarında, imam Ömer'e işaret etti. Durdular.

İmâm, elli yaşlarında, nûr yüzlü bir kimse idi. Kahramanlarımıza yaklaştı:

— Ey Kardeşlerim!... dedi. Zannederim uzak bir yoldan, belki de gazadan geliyorsunuz. Eğer çok acele işiniz yoksa ve şehire bu akşam varmak mecburiyetinde değilseniz, misafirimiz olunuz!... Hem, bize şeref vermiş olursunuz; hem de, sizin anlatacaklarınızla hoşça vakit geçirmiş oluruz.

Ömer, Sungurla, Osman Ali'ye baktı. Böyle iyi niyetle ve çok nazıkçe yapılmış teklifi reddetmekle hem kabalık yapacaklar ve hem de bu iyi insanı kırmış olacaktı.

Sungur'la, Osman Ali, başlarını «evet» dercesine eğdiler.

Ömer gülümseyerek:

— Sizin misafiriniz olmak bizim için şereftir. Fakat anlatacaklarımıza gelince... Pek anlatacak bir şeyimiz yok kardeşler!... dedi.

On medrese öğrencisi de, Ömer'in imâmla konu-

masını heyecanla takip etmişlerdi. Ömer'le, Osman Ali'nin kıyafetlerine, silâhlarına ve atlarına hayranlıkla bakıyorlardı. Ömer'in, kalmayı kabul ettiğini görünce, hepsinin gözleri aydınlandı.

Bu öğrenciler onsekiz-yirmi yaşlarında idiler. Aynen Osman Ali ve Ömer kadar... Tertemiz yüzlü, pırıl pırıl gençlerdi. Hepsinin yüzü nurlu idi. İyilik akıyordu hepsinin çehresinden.

İmam, bunlardan birinin o gün ikindi vakti gelmiş bir misafir olduğunu söyledi. Onu da Ömer, Sungur ve Osman Ali ile tanıştırdı.

Bu da; yirmi yaşlarında bir gençti. Adının Mustafa olduğunu öğrendiler.

Tanışma bittikten sonra, iki öğrenci, Ömer, Osman Ali ve Sungur'un atlarını, medresenin avlusuna çektiler. Orada, Mustafa'nın atı da duruyordu.

Avlunun kenarından ince bir su akıyordu. Atlan, bu suyun başında, ayrı ayrı kazıklara bağladılar. önlerine de, bol bol karpuz, kavun kabukları koydular.

İmam, konuklarını medresenin üst katma çıkardı. Burası çok uzun ve geniş bir odaydı. Yerde, tertemiz kilimler ve halılar vardı. Duvar, yeni badana olmuştu. Kapıdan girişte, sağ tarafta kalan kısımda, yan yana dizilmiş sekiz-on rahle vardı. Açık rahlelerde, Kur'ân-ı Kerim'ler duruyordu. Rahlelerin yanında, ikişer kanşlık kütükler üzerinde cilt cilt kitaplar vardı.

İmâm: «Burası çalışma odamızdır!» dedi. öğrencilerimiz derslerini burada görürler. Buyurunuz! Yemek hazırlanıncaya kadar burada oturalım.

Şiltelerin üzerine bağdaş kurarak oturdular. Ömer, etrafına bakınarak:

— Oldukça güzel bir yermiş. Pencereden bütün ova gözüküyor, dedi.

— Evet!... Gazneli Mahmut'tan Allah razı olsun. Burayı O yaptırdı. Tehlikeli bir Hint Seferinden dönüşte, buraya bir cami ve bir medrese yaptırmayı adanmış.

Osman Ali rica etti:

— Lütfen Gazneli Mahmut'un bu Seferini anlatır mısınız?

— Hay hay!... Yalnız bir şartım olacak. Ben anlattıktan sonra, siz de başınızdan geçenleri anlatacaksınız. Hem siz, hem de Mustafa kardeşimiz...

Ömer, Osman Ali ve Sungurla birlikte, diğer konuk genç güldüler:

— Demek şartlı olacak. Eh ne yapalım. Gazneli Mahmut'un bir seferini dinlemek pahasına kabul.

Mustafa: «Benim anlatacak bir şeyim yok kardeşler!» dedi.

Sungur gülerek; onun sırtını yumrukladı ve:

— Her insanın hayatında anlatacak bir şeyler bulunur delikanlı!... dedi.

O esnada, medrese öğrencilerinden biri gelerek yemeğin hazır olduğunu söyledi, imâm:

— Buyurunuz Efendim!... önce yemeğimizi yiye lim, sonra tekrar buraya çıkarak konuşuruz, dedi.

Hep beraber aşağı kata indiler. Ellerini yıkayarak bir meydan sofrasının başına çöktüler, önce, besmele ile, sofraya konmuş tuzdan tattılar. Sonra, ikişer kişilik taslardaki naneli yoğurt çorbasından içtiler.

Ömer, Osman Ali ve Sungur uzun zamandır bu kadar lezzetli çorba içmemişlerdi. Arkadan, etli ve çok baharatlı bir pirinç pilâvı yediler ve ayran içtiler. En sonda da, karpuz ve kavun geldi. Karpuz ve kavunlar buz gibi soğuktular. Uzun zaman kuyuda bekletilmişlerdi.

Yemekten sonra, imâmla birlikte, enab-ı Hak'ka, verdiği nimetler için el açıp şükür ettiler.

Ellerini yıkadıktan sonra, yukarı çıktılar.

Ömer, Osman Ali ve diğer konuk Mustafa, öğrencilerle birlikte imâmın etrafında halka oldular, imâm, gençlerin sabırsızlıkla kendisine baktıklarını görünce, nazlanmadan anlatmaya başladı:

Bu büyük seferi anlatmadan önce, îslâm Âlemi'nin uzun zamandır hasret kalmış olduğu, cihad ateşini parlatan Büyük Sultanımız Gazneli Mahmut'un doğumuna kısaca bir göz atmak yerinde olacaktır.

Gazneli Mahmut, Sevüktekin'in oğludur. 361 yılının aşure gecesinde doğdu. (2/11/971). Doğumundan bir saat kadar önce, babası Sevüktekin rüyasında, odasındaki mangaldan bir ağaç çıktığını ve büyüye büyüye bütün dünyayı gölgelendirdiğini gördü. Yine, Onun doğduğu gece, Sint Irmağı üzerindeki Veyhand'-da bulunan ünlü hindu mabedi yıkıldı.

Yiğit Sultan, tahta geçtiğinden beri, gazadan gazaya koştu. Sırtı döşek yüzü görmedi. Pencab Bölgesi, Onun ve gazilerinin gayretleri ile, İslâmla nûrlandı.

Fakat onun bu zaferleri, hinduların ona karşı duydukları intikam ve hırslarını günden güne arttırmış ve neticede hindular. Gazneli Mahmut karşısında bir defa daha talihlerini denemeye karar vermişlerdi.

Türk Sultanına diş bileyen, Kanevç Racası Trilo-çanpal, Gvalyor Racası Ercan, hinduların kurtarıcısı olarak gördükleri Kalincar Racası Ganda'nın etrafında toplandılar.

Ganda, Müslümanların elinden Pencab bölgesini alacağına ve Müslüman-Türk kuvvetlerini Hindistanda kan deryası içinde boğacağına and içti. Onun, hinduların kurtarıcısı olarak, bu şekilde ortaya atıl-

ması, hindular arasında büyük bir heyecana sebep oldu. Hindu silâhşörler ve racalar akın akın onun etrafında toplanmaya başladılar.

Çevresindeki asker sayısı arttıkça gururdan yanna varılamayan Ganda, Gazne ordusunu yok etmek için hazırlıklara girişti.

Durumu, adamları vasıtası ile öğrenen Yüce Türk Sultanı, hemen harekete geçti. Gayesi, düşmanları birleşmeden onları teker teker yakalayıp yok etmektir.

Mahmut, önce Raca Triloçanpal'ın üzerine yürüdü. Triloçanpal, ordusu ile doğuya çekilip Ganda ile birleşmek istedi. Fakat, Sultanımız, Türk askeri dehâsı ile bunu önledi. Hızla hareket ederek, Triloçanpal ordusuna, Ruhut (Ramganga) ırmağının kıyısında yetişti.

Racanın gayesi, karanlık basıncaya kadar Türk Ordusunun suyu geçmesini önlemek ve gece de kaçmaktır. Bunu anlayan Gazi Sultan, Saray erlerine:

— Tulumlar üzerinde suyu kim geçer, diye sordu.

Derhal, sekiz babayiğit ayrıldı. Bunlar, tulumlarını şişirdiler, arkalarına bağladılar. Kendilerini suya attılar. Triloçanpal, Türk yiğitlerinin suya atladıklarını görünce, onların işlerini bitirmek için, zırhlı beş fil ile bir takım erlerini gönderdi.

Yüce Peygamberimizin (Sallallahü aleyhi ve sellem): «Benim dinim, dünyanın doğu ve batısını, tutacaktır.» buyruğunun doğruluğunu ispat edercesine, Hak Teâlâ kullarına ilham verdi.

Türk babayiğitleri, su üstünde ok atarak, filleri zararsız hale getirdiler. Hindu erlerini de, fillerin üzerinden suya düşürdüler.

Böylece sekiz kişinin tulum ile ırmağı geçmesi,

karşılarına çıkan filleri ve hinduları okla öldürmele-
ri, gerçekten de görülmemiş, işitilmemiş bir yiğitliktir.

Gazneli Mahmut gazilerin bu başarısı karşısın-
da, diğer erlere şöyle haykırdı:

— Gazilerim!... Cennet kapıları açıldı. Sevaba
girmek isteyen cihada koşsun!...

Sultanın bu sözü üzerine, gaziler akın akın suya
atıldılar. Kimisi, tulum ile, kimisi de atmm yelesine
yapışarak geçti... Böylece, Gazne yiğitlerinin hepsi
karşıya, hem de bir zarara uğramadan geçtiler.

Geçenler, «Allahü Ekber!... Allahü Ekber!...» ni-
dalarıyla, hindu ordusuna aslanlar gibi saldırdılar.

Bu saldırıya durmak, karşı koymak mümkün mü-
dür ki? Tabii, düşman darmadağın oldu. Bir kısmı kı-
lıçlandı. Bir kısmı tutsak oldu.

Bu arada, sağa sola kaçışan fillerden iki yüzü ke-
ment atarak ele geçirildi.

Düşman, bir çok mal ve hazine bırakmıştı. Ele
geçirildi.

Triloçanpal, bu savaşta güçlkle kurtulabildi. Fa-
kat, yaralanmıştı. Bu race, daha sonraları adamların-
dan biri tarafından öldürülmüştür.

Onun ölümünden sonra da, yerine oğlu Bimpal
geçti. Fakat, bu sözde bir hükümdarlıktı. Çünkü, top-
rakları Gaznelilerin eline geçmişti.

Bu savaştan sonra, Gazneli Mahmut, Kanevç ve
Bari Racası üzerine yürüdü. Bari bölgesini ele geçir-
di. Buradaki putları kırdırdı.

Kalinçar Racası Ganda 180.000 yaya ve atlı asker
ve 900 fille Gazneli Mahmut'u karşıladı.

Savaştan önce, Gazi Sultanımız, Ganda'ya Müs-
lüman olmasını teklif etti. Kendi askerleri ve filleri
karşısında çok az kalan Türk kuvvetlerini yeneceğini
zanneden Ganda, bu teklifi gururla red etti.

Fakat, bu hareket ona felaketten başka bir şey getirmedii. Daha ilk vuruşmada, gazilerin: «Allah!.. Allah!...» nidaları ile, yürekten sarsılan o 180.000 hindu askeri, gece karanlığından faydalananarak kaçtılar...

580 fil ve bol miktarda ganimet ele geçirildi. O bölgedeki putlar kırıldı.

İşte, Sultanımız bu seferden dönüşte de bu cami-yi yaptırdı.

şimdi de sıra sizde... Ben, benden istediğiniz seferi anlattım.

Ömer de, fazla nazlanmadı. Başlarından geçenleri nakletti. Yalnız, Kırık Hançer'in yok edilişini anlatırken, onun bir nehre gömülmüş olduğunu söyledi.

Böyle önemli, meselelerde, millet menfaati ile ilgili olaylarda, bir yiğitin en yakınlarından bile sır saklaması gerektiğini bilecek olgunluğa sahipti.

Ömer'in anlattıklarını büyük bir heyecanla dinleyen imâm ve oradaki bütün geçenler, onun anlattıkları bitince, diğer konuk gence, yani Mustafa'ya baktılar.

O da başından geçenleri anlatsın diye ricada bulundular.

Israr zerine, Mustafa da başından geçenleri anlatmaya başladı.

HAZAR YURDUNDAN BİZANSA

— Ben Hazar Türklerindenim. İdil Nehrinin ağzındaki, ttü Şehrinde doğdum. Babam büyük bir tüccardı. Şehrimiz, Karadeniz Bölgesinin en büyük ticaret merkezlerinden biri idi.

Bir de ablam vardı. Anamız ve babamız üzerimize titrerlerdi.

Mustafa bir an sustu. Gözleri yaşarmıştı. Kendini topladıktan sonra devam etti.

Babam, ablamın da, benim de tahsilimize çok önem vermişti. Pek küçükken Kur'ân-ı Kerim'i hatim etmiştik. Kelâm, hadis, fıkıh gibi tslâmi ilimleri öğrenmiştik. Her Müslüman gibi bilime ve ilime çok değer veren babam, astronomi, tıp, matematik gibi ilimleri de öğrenmemiz için öğretmenler tutmuştu. Bir Bizanslı ramdan grekçe ve lâtince de öğrenmiştik.

Babam, Bizans'a, Venedik'e, İtalya Sahillerine kadar gider, o bölgelere, Asya'nın ipek, baharat, zencefil, tarçın, karabiber ve halı gibi mallarını götürür satardı.

O mesut ve tatlı günler hiç bitmeyecekmiş gibi gelirdi bize. Kuşlar gibi cıvıl cıvıl gezer, oynardık. Babamızın gemileri uzak ülkelerdeki seferlerden döndüğünde, ablacığımle elele, tutuşur, sevinçle onu karşılamaya sahile koşardık. Kürekçilerin hızla asıldık-

lan küreklerle uçar gibi giden kayık içinde, babamızı el sallayarak sevinçle karşıladık.

Sefere çıktığında da, hüznle ona mendil sallardık.

Hele Ramazan ve Kurban Bayramları?... Yüce Allah'ım!... O günleri ve tatlı anları unutamam bir türlü... Anamızın, babamızın arife günü aldığı o güzel elbiseler; geyik derisinden yapılmış çizmeler ve ayakkabılar, bizim sevinç kaynağımız olurdu. O gece yatarken, alınan bayramlıklar baş ucumuza koyardık.

Bütün Ramazan boyunca evimiz iftara davet edilen misafirlerle, yoksullarla dolup taşardı.

Babam o kadar zengindi ki, onun verdiği zekâtlar, mübalağa olmasın ama, her yıl yirmi-yirmi beş yoksulu zengin edecek kadardı.

Babam çok iyi bir insandı. O tam bir Müslümandı. Anamız da öyle... Biz, bu mutluluğumuz böyle sürüp gidecek sanırdık. Fakat yanılmışız. Bir gün hayatımız alt üst olup gitti.

Meraklarını yenemeyen Sungur ve Osman Ali heyecanla sordular:

— Nasıl?... Nasıl?...

— Devam et!... Devam et!...

— Anlatacağım!... Olay şöyle oldu: Ablam on yedi yaşma basmıştı. Ben de on iki yaşlarındaydım. Bir gece rum öğretmenin ihanetine uğradık.

Bu adam, bir Bizans asilzadesi ile tanışmış. Ablama âşık olup onu ele geçirmek isteyen Bizanslı asilzade, babamın çok yardımlarını görmüş biri idi de... İşte bu asilzade, ticaret yapmak için İtil Şehrine gelmişti. Bizim konakta da misafirdi.

Karanlık düşünceli bu iki rum, ekmeğini yedikleri yardımını gördükleri babamın namusuna ve canına göz dikmekten çekinmediler.

Dayanamayan Sungur bağırdı:

— Tabii!... Rum bunlar!... Nankör ve kalles in-sanlar. Rumlardan başka ne beklenir ki.

— Evet!. Anlaşılan bu iki adam gece yemeklere uyku ilâcı koymuşlar. Daha doğrusu bunu, aşçı ve uşakların itimadını kazanmış rum öğretmen yapar.

Tabii, annem, ablam ve ben ayrı yerde, babam da erkek misafirleri ile başka yerde yemeklerimizi yed k. Benim o akşam pek iştahım yoktu. Gündüz ba-ğımızda bol bol üzüm yediğimizden hiç yemek yiye-medim.

Daha yemekten kalkmadan, annemin ve ablamın sofrada uyuya kaldıklarını gördüm. Koridora çıktığımda, uşakların da birer köşede uyumuş olduk-larına şahit oldum.

Şaşırmıştım... Tekrar annemle ablamın yanma döndüğümde, rum öğretmenle tüccarın ve hizmetkâr-larının, ablamı bir kilime sardıklarını görünce, bir çığlık atarak üzerlerine atıldım. Fakat, onbir-oniki ya-şındaki çocuğun kuvvetinden ne olur?... Bir iki yum-rukta yere serdiler. Rum öğretmen:

— Onun da ağzına bir bez sokun, bağırmasın. El-lerini de bağlayın. Onu da götürelim. Bizans'ta iyi pa-ra eder, dedi.

Dediklerini yaptılar. Sucuk gibi bağlandım. Ağ-zıma da bağırمام için bir bez tıktılar. Sonra bi-risi beni kaldırarak omuzuna attı. Giderken, o pis ru-mun son talimatını da duyuyordum.

— Herkes uyuyor. İki gün kendilerine gelemez-ler. Bu fırsat ta her zaman ele geçmez. Her tarafı so-yup sovana çeviriri. Yükte hafif pahada ağır ne var-sa alın. Altın ve gümüş eşyaları ayn çuvalara koyun.

Ona vahşi bir ses cevap verdi:

— Unutur muyuz Hristo! Daha sen söylemeden

yaptık bunları. Tam beş çuval doldurduk. Yaşadık be...

— Aman sandık odasını unutmasaydınız çil çil altınlar orada.

Başımı oynata oynata ağzımdaki tıkaçtan kurtuldum. Babamın karşısında, sahibinin karşısında kuyruk sallayan köpekler gibi yerleri open rum öğretmene haykırdım:

— Hristo!... Hristo!... Rezil rum!... Senin bu yaptığını köpekler yapmaz; kendisine ekmek veren eli ısırmaz. Sen köpekten de aşağılıkmişm meğersel.

Sungur ve birkaç genç dayanamayarak söylendiler.

Hayret etmemek lâzım. Adam rumluğunu göstermiş. Bir rumdan mertlik ve insanlık beklenmezdi ya. Irkının özelliğini göstermiş vesselam.

Mustafa devam etti:

— Her ne ise!... Adam bu sözlerim üzerine kudurmuş köpeğe döndü. Yanıma koşarak, adamın omuzundan beni çekerek yere düşürdü. Yerde yumruklamaya başladı. Vurdu, vurdu, vurdu. Hırsını alamamış olacak ki tekmelemeye başladı. Tekmelerin verdiği acı ile kendimden geçtim.

Sungur yine dayanamadı:

— Ben tanırım bu melun rumlan. Yaparlar!... Onlar çocuklara yaparlar bu vahşiliği. Suriye'de az mı çarpışmıştım onlarla. Onların gücü ancak çocuklara, kadınlara, sakatlara ve yaşlılardır. Türk yiğitleri karşısında ise kaçacak delik ararlar. Sinsi, hilekâr ve ne vahşidir onlar bir bilerseniz. Müslümanlar arasındaki karışıklıklardan faydalanarak Suriye'ye indiklerinde, Müslümanlara yapmadıkları zulümleri bırakmadı bunlar. Geçtikleri yerleri yaktilar, yıktılar, harap ettiler. Bebekleri kılıçla doğradılar. Kadınları

mızrakladılar. Bebekleri hedef yapıp oklarla delik deşik ettiler. Müslüman kuvvetleri karşlarına dikilince de kaçmaya başladılar. Kaçarken hurma ağaçlarını kestiler. Hatta ve hatta tuhaf gelecek ama sizlere, kuzuları ve tavukları kesip kesip yollara attılar.

Ömer şaşırdı. Merakla sordu:

— O da neden?... Yani kuzuları, tavukları kesmeleri?...

— Neden mi?... Biz faydalanamadık. Düşmanlarımız da yiyemesinler diye. Öyle karaktersizdir bu ramalar işte... Neyse konudan uzaklaşmayalım. Mustafa'yı dinleyelim yine.

Mustafa devam etti:

— Nerede kalmıştık?... Haaa... Kendimden geçtiğimi söylemişim. Bayılmışım, ölmediğime şükür. O kadar şiddetli tekmelere karşı yine iyi dayanmışım.

Gözlerimi deniz üstünde bir yelkenlide açtım. Önce şaşırmıştım. Nerede idim?... Olup bitenleri, nerede bulunduğumuzu anlayabilmek için uzun uzun düşündüm. Bütün vücudum da sızlıyor ve acıyordu. Ağzımda ve boğazımda ekşimtrak bir tat vardı. Sonunda olanları hatırladım. Ağzımdaki de, akan kandı. O rumun karaktersizliği aklıma geldi. Ellerim ve ayaklarım bağlı idi. Kurtulmak istedim. Fakat imkânsız.

Bulunduğum yeri gözden geçirdim. Bir kamarada idim. Zar gibi ince bir deri gerilmiş delikten güneşin hüzünlü ışıkları içeri süzülüyordu.

Biraz dinlendikten sonra tekrar kurtulmak için uğraştım. îpleri koparmak mümkün değildi. Kalın iplerle bağlanmıştım. Ama ümidimi kaybetmemiştim. Allah'tan ümit kesilmezdi.

Düşünmeye başladım. Nereye götürülüyordum?... Buradan muhakkak kurtulmalı, ablamı bulmalıydım. Rumların kallesçe kaçırdıkları ablamı...

Yerde yuvarlanarak bağlarımı gevşetmeye çalıştım. Fakat bu gayret canımı yakmaktan başka şeye yaramıyordu. Yediğim tekmelerin acısı içime işleme-ye başlamıştı. (1)

Ben bu şekilde kurtulmaya çalışırken, kilide sokulan anahtar sesi ile irkildim. Az sonra içeriye, burnundan ve kulaklarından kıllar fışkırmış, burnunun ucu da havuç gibi kırmızı bir rom girdi. Benim yerde yuvarlanarak kurtulmaya çalıştığımı görünce küfür ederek şiddetli bir tekme savurdu.

Böğrüme gelen bu tekme öyle canımı yaktı ki...

Bu sefer dayanamayan Ömer bağırdı:

— Bunların hepsi vahşi be!...

— Evet, Allah fırsat vermesin onlara... İnsanlık nedir bilmezler. Ne ise... Yine bayılmışım. Gözümü açtığımda, geniş bir kamarada idim. Ablam yanımdaydı, önümüzdeki bir masa başında, rum asilzadesi ile rum öğretmen vardı.

Sungur kızdı:

— Pabucumun asilzadesi!... Karaktersiz biri desene şuna.

— Evet!... Bunların asil geçinenleri de insanlıktan uzak ya... Neyse devam edeyim, ikisi de sırtarak bize bakıyorlardı.

O asilzade kılıklısı ablama sordu:

—• Eee... Ne dersin Zehra?... Benim olacak mısın yoksa olmayacak mısm?...

(1) Kurtuluş Savaşımızda, Hristiyan devletlerin yardımı ve siyasi oyunları ile yurdumuza çıkarılan Yunanlıları, Büyük Taarruz'da feci bir yenilgiye uğrattığımızda; Mehmetçik karşısında çılgınca bir korku ile kaçan Rum askerleri, geçtikleri Türk köylerinde kuzuları ve tavukları öldürmüşler, köyleri yakmışlardır. Fakat Mehmetçiğin şamarı yakaladığı Rumları kahretmiştir. Aynı bugün Kıbrıs'ta olduğu gibi...

Ablam, gözlerinden kıvılcımlar saçarak haykırdı:
— Şende erkeklik gururu yok mu?... Seni sevmediğimi, sevemeyeceğimi söylediğim halde, halâ bana nasıl böyle bir teklifte bulunabilirsin?...

— Sen benim Bizans'taki gücümü, hürmet ve itibarımı görünce bu fikrini değiştirirsin güzelim.

— Güzelim deme bana!... Bunu senin soyunda ve tıynetinde olan rum kızlarına söyle... Kuvvetine gelince?... Pöhhh... Onu da gördük. Ancak benim gibi genç kızlara ve kardeşim gibi ufak çocuklara geçerli... Bir Türk yiğidi karşısında nasıl köpekleşeceğini de bilirim.

Sungur yine dayanamadı. Sevinçle haykırdı-.

— Aşkolsun kıza!...

— Gerçekten de ablam çok güzel konuşmuştu. Söylediği söz şamar gibi sertti. Yenir yutulur lokma değildi vesselam... Zaten bu yüzden ben de dayanamayarak haykırdım ya: «Yaşa Abla!... İyi cevap verdin şu karaktersizlere... Acaba ben 16-17 yaşlarında olsaydım böyle bağlayabilirler miydi bizi.»

Fakat daha fazla konuşamadım. Arkamdaki rum tayfa başıma bir yumruk indirdi. Dişlerim takırdadı. Yere devrildim. Ablam:

— Katiller!... Alçaklar!... Onu öldürdünüz, diyerek üzerime kapandı.

Karşımızdaki o rumun sesini duydum-.

— Bu güzel işte!... Demek kardeşini çok seviyorsun?... Ona yapılan kötü bir hareket karşısında kendinden geçiyorsun. İyi... İyi...

Ne demek istediğini anlayamamıştım. Fakat, az sonra bu rezilin niyetini anladım. Çünkü, baş ucumda duran tayfaya bağırıdı:

— Kaldır şu çocuğu... Hançerini de çıkar... Daya boğazına. Sana vur deyince, sok boğazına hançeri...

Sonra ablama döndü:

— Bana bak yırtıcı kaplan, dedi. Eğer benim olmazsan, bu inatçılıkta devam edersen kardeşini kaybedersin. Söylemesi benden. Söyle benim olacak mısın?...

Ablam:

— Asla!... Diye haykırdı.

— Kardeşinin ölmesini mi istiyorsun yoksa? Öyle ise benden günah gitti.

Bütün gücümle haykırdım:

— Kabul etme abla!... Ben ölsem bile önemi yok. Kabul etme.

Ablam bana sevgi ile baktı:

— Hiç endişe etme kardeşim!... dedi. İnsan ancak namusu için yaşar. Sana gelince erkeklik gururu olmayan rum! Kardeşime, şu küçücük çocuğa bak da, erkeklik ne demektir anla. Çocuk da olsa, bir Türk'ten yiğitlik dersi al. Çünkü sizlerin buna çok ihtiyacınız var. (1) Bir daha da bana teklifte bulunma!...

Bize güya öğretmenlik etmiş olan rum fena halde kızdı. Belinden çektiği hançeri asilzadeye uzatarak:

— Daha fazla konuşturma bu kızı, dedi.

Fakat ablam birden atılarak onun elindeki hançeri kaptı.

— Başımıza bu işleri açan sensin! diyerek adamın göğsüne sapladı. Diğeri, korkudan masanın altına

--- Kıbrıs olayları sırasında, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Hıristiyanları kızdıran şu sözleri söyledi: «Ben Müslümanları Hıristiyanlara tercih ederim. Çünkü, bir Türk'ün kurşunu bitti mi süngüsüne sarılır, Hıristiyanlar ise kurşunu bitince ceblerle el atarlar. Kurşun mu ararlar?.. Hayır ne gezer. Beyaz mendil arayıp teslim bayrağını çekmek için.

na kaçmış, benim yanımda duran rum tayfayı yardıma çağırmaya başlamıştı.

Ablam ağlayıp, yalvaran rum asilzadesinin yüzüne tükürerek geri dönmüştü ki, rum tayfa elindeki hançeri kabzasına kadar onun kalbine soktu.

Ablam acı bir çığlık attı. Kelime-i şehadet getirerek gözlerini kapattı.

Sanki kalbimi zehirli bir yılan sokmuştu. Üzüntü ve acıdan aklımı kaçıracak gibi oldum. Tekrar kendimden geçtim.

İki gün sonra bir esir pazarında idim. Ayaklarımızı kireç sürülmüştü. Benim gibi, yedi sekiz çocuk da satılmayı bekliyorlardı. Ben rüyada gibiydim. Sadece bir şey düşünüyordum: intikam...

Asilzade rum, beni 5 altın karşılığında bir esirciye satmıştı. Esirci de, beni 15 altına satışı çıkarmıştı.

ölen ablamın ve ölen o karaktersiz rum öğretmeninin cesedleri denize atılmıştı. Sevgili ablacığımın sonu ne kadar acı olmuştu. Kim derdi ki hançerlenerek öldürülecek ve denize atılacak... Eh düşmez kalkmaz bir Allah... Fakat ablamın öldürülüşü bir türlü aklımdan çıkmıyordu.

Onun öldürülmesinden sonra da, karaya varınca kadar atıldığım köşede ellerim ayaklarım bağlı bir vaziyette bırakılmıştım. Bu rumlarda insaf ve merhamet yoktu.

İşte şimdi de, bir piliç, bir sığa veya bir ördek gibi satışı çıkarılmıştım. Yanımdaki, çeşitli milletlerden toplanmış çocuklar ağlaşıp dururlarken, ben kaygı gibi sert ve kuru duruyordum.

Bütün düşüncem intikam almaktı. Rum öğretmen gebermiş, cezasını çekmişti. Fakat asilzade rum sağdı. Yüzünü ve adını unutamamıştım. Yüzünü adeta

beynime çizmiştim. «Er veya geç, intikamımı alacağım» diyordum.

Çeşit çeşit alıcılar geliyordu. Müşterilerin dikkatini en fazla ben çektiğim için, esirci, değerimi gittikçe artırıyordu.

İlk gelen, togasım (bizanslıların giydiği elbise) kurumlu kurumlu düzelten, tozunu silkeleyen bir asilzade idi. Beni iyice süzdükten sonra, fiatımı sordu. Tüccar 16 altın dedi. O, 13 altın verdi. Adam, bu kadar paradan fazla etmeyeceğimi söyledi. Anlaşamadılar. Bu müşteri gitti.

Arkadan bir koyun tüccarı talip oldu. Yanıma yaklaştığında burnuma keskin bir koyun kokusu çarptı. Suratımı buruşturdum. O da, o kadar çocuk içinde beni beğendi. Fiatımı sordu. Esirci, ona, 25 altın dedi. Koyun tüccarı 20 altın verdi. Esirci, beni 20 altına satmadı.

Bu işe hayret ettim. Adam az önce beni 16 altına satacakken, 20 altına bile vermiyordu. Tüccar homurdanarak gitti.

Bu defa tahterevan içinde, gelen süslü bir rum kadını, beni almak istedi. Sekiz zenci kölenin taşıdığı tahterevanı, altın yaldızlıydı. Sonradan, bunun Bizans imparatorunun müşavirinin karısı olduğunu öğrendim.

Esirci, ondan benim için 50 altın istedi. Oradaki herkesin, bu kadar çok altın karşısında gözleri açıldı. Kadının beni satın almaktan vazgeçeceğini zannedenler oldu.

Kadın biraz tereddüt etti. Beni uzun uzun süzdü. Sonra içini çekerek, kabul ettiğini söyledi. Yanındaki yaşlı zenci, meşin torbadan çıkardığı altınları, bir bir esirciye saydı.

Beni kadının konağına götürdüler. Esirci, bizi sa-

tışa çıkartmadan yıkatmış ve gayet güzel elbiseler giydirmişti.

Kşkte çok rahat bir gece geçirdim. Kaç gündür yumuşak bir yatağa hasret kalmıştım. Ertesi sabah, gayet güzel döşenmiş bir odaya çağrıldım. Kapıda, bir hizmeti, içeri girince kadının ayaklarına kapanmamı sonra onun ayaklarının ucunda, diz çökerek oturmamı söyledi. Fakat, ben onun bu söylediklerini yapacak ocuk değildim.

içeri girdiğimde şaşırdım. Kadın, yarı çıplak olarak karyolada yatıyordu. Bu durumu görünce geri çekildim. Hizmetçi, beni zorla içeri sokmak istedi. Kapıda hizmeti ile münakaşa ederken, kadın beni çağırıyordu. Rumca:

— Eğer giyinmezseniz içeri girmem! dedim.

— Peki giyiniyorum, dedi.

Beş on dakika sonra kapıda göründü.

— Gel bakalım inatçı ocuk! dedi. Neden ben-den kaçıyorsun?

Konuşurken başka bir odaya girmiştik. O sedire oturdu.

— Ben sizden değil, aıklığınızdan kaçtım, dedim.

— Neden?

— nk ben böyle şeye alışık değilim.

— evrende hiç açık kadın görmedin mi?

— Hayır!... Benim doğduğum ve büyüdüğüm yerde kadınlar böyle gezmezler. Bir kadının en fazla önem vereceği şey namusudur. Vücudunu amamasıdır.

— Anladım, sen Mslmansm.

— Evet. Bundan da şeref duyuyor, beni Müslüman yarattığı için Allah'a şükür ediyorum.

— Islmiyeti bırakacak ve bizim dinimize gireceksin!...

— Asla!...

— Kölem değil misin?... İstedığımı yapmak zorundasın, istediğimi yaptırırım sana.

İsterseniz deneyin. Benim vücudumu satın aldınız ama, ruhuma hükmedemezsiniz.

— Hristos!... Ne de inatçı bir çocuğa çatmışım?...

Bu sözden sonra, kadın beni hristiyan yapmak için çok uğraştı. Fakat bütün gayretleri neticesiz kaldı. Günlerce kırbaçlattı. Aç ve susuz bıraktı. Baktı ki olacak gibi değil, yani dönmeyeceğim, bu isteğinden vaz geçti.

Bu defa da beni oda uşağı yapmak istedi. Bunda da direndim.

— Ben bir kadının oda uşaklığını yapamam, dedim. Bana başka iş verin.

Kadın, benimle baş edemeyeceğini anlamış olacak ki, beni, tanıdığı bir rum generale sattı. Bu rum general, bir gün bir toplantıda, benim hakkımdaki şikâyetleri dinlemiş ve:

— Bu çocuğu bana verirsiniz, onu terbiye edecek öyle usullere baş vururum ki, pisiye döner, demişti.

Kadın ve kocası beni, bu generale 10 altına sattılar. O sırada 12 yaşında idim.

Generalin benim yaşında ikiz ve bir de 15 yaşlarında olmak üzere üç oğlu vardı. Üçü de şımarık mı şımarıktı.

General beni eve götürdüğü gün, ucu kurşunlu bir kırbaçla dövdükten sonra, şu göz dağını verdi.

— Bana bak Türk!... Bu yediğin kırbaçlar, sana ilk ihtarım olsun. Ufak bir itaatsizliğini görürsem, çocuklarımla şikâyetine sebep olacak bir hareketinle karşılaşsam, kemiklerini kıracağımı bil...

Ses çıkarmadım...

Çocuklarının da babalarından farkları yoktu.

Küçük dağları ben yarattım dercesine aptalca bir gurur...

Onlarla ilk çatışmam sabahleyin başladı.

Büyüğü, aldığı kılıç derslerindeki ustalığı aklı sıra bende denemek istedi.

— Koru kendini müslüman! Koru kendini!., diyerek kılıçla saldırdı. Kollarımda, bacaklarımda derin kesikler açtı.

Sabır edeyim, ses çıkarmayayım, belâdan kaçayım dedikçe, o üzerime vardı... İkizler de cırcır böcekleri gibi bağırıyor, benimle alay ediyorlardı.

Baktım ki olacak gibi değil. Ben, kaçtıkça üzerime geliyorlar. Gözlerim kararıverdi. Benden çok daha büyük ve iri olan çocuğun üzerine atıldım. Kılıçlı kolunu yakalayarak çenesine bir kafa attım.

Küt yerde... Kılıç bir yana fırladı o bir yana...

Kardeşleri olan cırcır böcekleri dev görmüş çocuklar gibi, «Niko öldü!... Niko öldü!...» diye bağırarak kaçmaya başladılar.

Hay Allah kahretsin... İşte şimdi hapı yutmuşum. Beni sağ bırakmazdı bu rumlar artık.

Yere devrilen rum gencinin baş ucuna çöktüm. Yanaklarım okşayarak ayıltmaya çalıştım. Bu ramalarda böbürlenme boldu ama kuvvet ve yürek hiç...

Çocuk kendine gelmiyor... Üstelik ağzından ve burnundan boşanan kan da cabası... Eyvah!... Şimdi ne yapmalı?...

O anda arkamda bir soluma duydum. Ayı gibi iri kâhya... Elinde de bir kırbaç...

Baktım niyeti bozuk... Çömeldiğim yerden ayağa fırladım. Savurduğu kırbacı eğilerek atlattım.

— Kabahat onda idi!... diye haykırdım.

— Olsun kör olası!... Sen köle değil misin?... Katlanacaksın! diye bağırdı. Tekrar kırbacı şaklattı.

Ayağıma gelen kırbaç ısırgan dalamış gibi canımı yaktı. Hızla çektim. Boş bulunduğu için düştü. Ayağa kalkarak peşimden koştu.

tkiz cırcır böcekleri de, ağabeylerinin durumunu unutmuş, kahkahalar atarak, koşmamızı seyrediyorlardı. Adam bir karpuz kabuğuna basınca olanlar oldu. Cumburlop, ortadaki havuza uçtu.

O akşam, generalin ucu kurşunlu kırbacının sırtımda bir hayli sakladığımı söylemeliyim. Üç gün kendime geledim.

Benden dayak yiyen Niko acaba uslandı mı?... Ne gezer... Ya ben?... Acaba ben de onlara boyun mu eğdim?... Hayır...

Onlar bana sataştıkça, ben onları dövdüm; ben o rum çocuklarını pataklayıp cırlattıkça, kurşunlu kırbaç sırtımda sakladı durdu. Ama, bu benim daha dayanıklı ve kuvvetli olmamı sağlıyordu.

17 yaşına kadar bu durum böyle sürdü, gitti. Bir gün, konağa misafirler gelmişti. 19 yaşında koca bir delikanlı olan Niko, babasının nüfuzundan faydalanarak muhafız subayı olmuştu. Beline kılıcını takmış, bir hindi gibi kabara kabara geziyordu. Yanında kız arkadaşları da vardı. Bahçeye benim yanıma indiler. Ben o sıralarda bahçıvan yardımcılığı yapıyordum.

Niko, benden intikam almak için olsa gerek, bir kızın suya düşen ayakkabısını bana çıkarttırmak istedi.

— Ben çıkarmam, dedim. Eğer bunu kıza nezaket olsun diye yapıyorsan, suya gir de sen çıkart!...

— Ben sana aldırırım! dedi.

— Hele bir dene!... dedim. Bütün bu palikaryalar arasında temiz bir dayağımı yersin.

Kızlar çığlık koparmaya başladılar. Biri

— Aaaa!... Bu köle ne diyor?... Hadi Niko!... göster şuna kendini... dedi.

Artık birer genç olan ikizler de

— Haydi ağabey!... Hep birden pataklayalım bu Türk'ü, dediler.

Üçü birden saldırdı. Toprak işlerinde oldukça kuvvetlenmiştim.

Sungur dayanamadı

— Sonra, bir Türk karşısında üç palikaryanın lâfı mı olur canım?

— Hay babanın ruhuna rahmet Sungur Amca!.. Gerçekten de öyle... Birer tokatta ikizleri yere serdikten sonra, hindi gibi kabaran imparator muhafız alayı haşmetli! Subayı Niko'ya da, öyle bir şamar yerleştirdim ki yerde dört beş takla attı.

Kızlar çığlık çığlığa kaçışırken, ikizler ve Niko, koca adamlar olduklarına bakmadan, köpek enikleri gibi ağlamaya başladılar. Gürültüye önce hizmetkârlar koştu. Durumu gören kâhya, üzüntüden ve hırs-tan saçını başını yolmaya başladı. Bana bir şey demeden içeri koştu. Çünkü bu adam da benimle baş edemeyeceğini, benden dayak yiyeceğini biliyordu.

Az zaman sonra, evden büyük bir gürültü koptu. Tabak, çanak patırtıları duyuldu.

Daha önceden, hatırı sayılır misafirlerin yemek-te olduklarını biliyordum. Tabaklar, çanaklar kırıldığına göre, General çok kızmıştı. Çocuklarını döven köleyi artık sağ bırakmazdı.

Evden gelen gürültüyü duyar duymaz derhal atıldım. Niko'nun kılıcını kaptım... Oh!... Elimde bir silâh vardı, ölünceye kadar çarpışacak, kendimi koruyacaktım...

Bu arada yerde ağlayıp duran, rum çocuklarına da birer tekme savurmaktan geri kalmadım. Nasıl

olsa olan olmuştu, anları tam manasıyla yanmadan ağlayan bu kefereler tekmeyi tam yesinler; hırsımı iyice almış olayım da öyle ağlasınlar, diye düşündüm.

O anda kapıda general ve misafirleri gözüktü. General hırsından soluyor ve söyleniyordu

— Nedir bu köleden çektiğimiz be?... Ama artık bu son!. Son olacak, bakın görürsünüz!...

Palikarya yavrulannın bağırıtlarına koşmuş iki rum muhafız da, kılıçlarım çekerek üzerime yürüdüler. Generalin yanında, palabıyıklı, iriyan üç misafir de bana bakıyorlardı. Bunlardan en irisi, parmağı ile beni göstererek

— Oğullarınızı döven, uşaklarınızın korktuğu dev bu mu? Daha bir çocukmuş yahu!... dedi.

— Onun yaşına bakmayın. O bir ifrit yavrusudur. Fakat şimdi onu doğratacağım!... diye homurdandı general. Sonra varangelere yani rum askerlerine bağırdı

— Haydi varengler!... Parça parça edin şu iti!...

İki rum askeri ve general kılıçlarım uzatarak üzerine yürüdüler. Artık, ok yaydan çıkmıştı. Ya ölecek, ya da öldürülecektim. Pabucumu pahalıya satmaya kararlaydım. Kendimi bir piliç gibi boğazlatmıyacaktım.

Elimdeki kılıcı sallayarak

— Allah!., diye kükredim. Sonra türkçe olarak:

— Savulun bre kalleş rumlar!... Bir Türk çocuğu üzerine, değil bir generaliniz, bütün generalleriniz ve hatta bütün ordunuz gelse yetmez. Bizi korkutamazsınız! diye haykırdım.

Az önce, «Bu bir çocukmuş yahu!...» diyen palabıyıklı iri adam, türkçe olarak yanındakilere:

— Bir Türk!... Bir Türk çocuğu!... Yiğitliğinden anlamalıydık bunu! Onu göz göre göre, bu aç sıtrılan-

lar gibi saldıran rumlara parçalattırarak mıyız? dedi. Ve cüssesinden beklenilmeyen bir çeviklikle ileri atıldı.

— Durun!...

General ve varengler ona hayretle baktılar. Palabıyıklı babayiğit, sakın ve tesir eden bir sesle:

—General!... dedi. Bir çocuğa karşı üç kişi!... Bu ayıp:...

General biraz durdu. Düşündü. O da utanmıştı.

— Doğru!... Ama çok kızmıştım, diye kekeledi. Bu köle benim çocuklarımı dövdü.

— Fakat dövülen çocuklarınız ondan küçük değil... Hatta biri muhafız alayı subayı... Sonra, o bir kişi; oğullarınız ise üç kişi...

— Ben onları bir köle dövsün diye büyütmedim.

— Onlar da kendilerini bir köleye dövdürmeselerdi.

— Ben bunun acısını bırakmıyacağım onda!...

— Yakışık almaz General!... Eğer intikam söz konusu ise, işte en büyük oğlunuz. Hem de muhafız alayı subayı!... Çeksin kılıcını şerefine korusun. Gözü-düzün önünde teke tek çarpışsın bu çocukla...

Sungur dayanamadı:

— Bunun için yürek ister yürek!... Kumlarda ise yürek ne gezer. Teklif mertçe bir teklif... Bir Türk'ün yapabileceği bir teklif bu...

Mustafa devam etti:

— Yabancı misafirin bu sözü üzerine, herkes Ni-ko'ya" baktı. Yerinden kalkan Niko :

— Ama kılıcım yok ki!.. Onda... diyerek beni işaret etti. Elimden aldı kılıcımı..

Bu söyleyişi o kadar komikti ki, askerlerden başka oradaki herkes birer kahkaha kopardı. General

hırstan ve sinirden sapsarı kesilmişti. Kendi elindeki kılıcı uzattı.

•— Al!.. Bununla çarpış. Şerefini koru budala!...

— Etrafımızı açtılar. Niko ile karşı karşıya idik. Birden saldırdı. Kılıç hocalarından öğrendiği bir kaç hamle yaptı. Hepsini savuşturdum. Türk milletinin silâha karşı olan alışkanlığı bende de görülüyordu. Hocalardan kılıç dersi almamıştım ama; milletimizin cengâverlik özelliği, karşımdaki Niko'ya ecel terleri döktürüyordu.

Aradan on dakika geçmemişti ki, sert bir vuruşla Niko'nun kılıcını düşürdüm. Sonra kimsenin bir şey yapmasına fırsat vermeden kılıcımın ucunu, onun boğazına dayadım.

— General!., dedim. Hayatıma karşılık, oğlunun hayatı... Siz beni para ile satın aldınız. Fakat ben bileğimin ve kılıcımın hakkı ile oğlunuzun hayatına sahibim. Bu hususta söz sahibiyim. Kimse de bir şey diyemez. Çünkü hepinizin gözü önünde mertçe çarpışarak kazandım bu hakkı...

Söleyin!... Beni serbest bırakacak mısınız?... Yoksa!.. Yoksa!..

Bir sessizlik oldu... General yutkundu. O anda, az önce türkçe konuşmuş olan o mert tavırlı adam arayı bulacak bir söz söyledi:

• — Bırak onu çocuk!... Dedi. Sen onu öldürmezsen, general de seni serbest bırakır. Ben kefilim... Üstelik senin kölelik borcunu da ben generale ödeyeceğim.

Bu çok akıllıca yapılmış konuşma idi. General derin bir nefes aldı. Gururu kurtulmuştu. Titrer bir sesle

— Kabul etmezdim ama, sevdiğim bir dostumun hatırını kıramam. Serbest bırakıyorum seni!... dedi.

Ne kadar çok sevindiğimi tarif edemem. Kurtulmuştum... Hem de, hiç ummadığım bir anda...

Konaktan nasıl çıktığımı anlatamam. Bir yılanlı kuyudan kurtulmuştum sanki...

Atlarla giderken, sevinçten yanımdakilerin nereden ise boyunlarına sarılacaktım. Sevincimi arttıran bir husus da, onların Türk olması idi. Üçü de Peçenek Türk Beylerindendiler. Bizanslılara ücretle askerlik yapıyorlardı. Bu Türklere Bizanslılar «Türkopol» demekte idiler.

Sungur bıyıklarını sıvazlarken, homurdandı:

— Bizans Türk gücünden az mı istifade etti. Bundan altı yüz elli-yedi yüz yıl evvel de, Türk ırkından olan Hunlarm askerî güçlerinden faydalanma yoluna gitmişlerdi. Hun-Koyunlu Türklerinden ücretli askerler tutuyorlardı. Ta ki Atillâ ortaya çıkıncaya kadar. Bu Türk Hakanı, tahta geçtikten sonra, bütün Türkleri bir idare altında toplamak gayesini güttü. Bizans ve Roma hizmetinde ücretle çalışmayı yasakladı. Gelen bir Bizans elçi heyetine, Bizans'a sığınmış Hun mültecilerini derhal iade etmelerini söyledi. Bizans'a sığınmış Hun mültecilerini de hudutta, Bizanslıların gözleri önünde astırarak her iki tarafa da göz dağı verdi. Bu olaylardan sonra, Bizans hizmetinde ücretle çalışan veya Bizans'a sığınan Hun askeri görülmedi.

Atillâ, topladığı Hun-Türk kuvvetleri ile, İlkçağın ve ortaçağın en kuvvetli imparatorluğu olan Roma'ya ve parçası olan Bizans'a yıldırıanlar yağdırdı. İki imparatorluk da, Hun Türkleri karşısında diz çöktüler. Hele o haşmetli Roma imparatorluğu, Atillâ İtalya'da ilerlerken, yaşlı Papa'yı ve ilâhi okuyan küçük çocukları ona ricaya gönderdiler. Atillâ'yı karşılayan Papa Leon ve küçük çocuklar, göz yaşları dökerek

Roma'ya girmemesi için yalvardılar. Yani, O haşmetli Roma İmparatorluğu ihtiyarların ve küçük çocukların gözyaşlarının arkasına sığındı.

Onlara acıyan Atillâ da geri döndü. Yani demek istediğim şu ki, Türk milleti her asırda cengâverliğini göstermiş, birlik ve beraberlik bağları içinde bulunduğu zaman en güçlü devletleri karşısında diz çöktürmüştür. Yüce Türk milletinin bu vasıflarını bilen Bizans da geçmiş asırlardan beri, para ile onun askerî gücünden faydalanma yoluna gitmiştir. Mustafa'nın anlattığına göre demek ki hâlâ da korktuğum nokta, bu yiğit Türklerin Bizans oyunları ile, Bizanslaşmaları... İşte o zaman yanarım doğrusu...

Mustafa bunu şiddetle red etti.

— Yok canım!... Hattâ en irileri ve adı Karabay olan o babacan Peçenek Beyi, bana ne derese beğenirsiniz?...

Her kafadan bir ses çıktı

— Ne dedi?... Ne dedi?...

— Söyle hele!... Meraklandırma bizi!...

— Dedi ki «Mustafa!... Senin türkçe konuştuğunu ve bütün rumlara korkusuzca kafa tuttuğunu görünce içim bir hoş oldu. Hey gidi aslan yürekli Türk yavrusu!... Cengaverliğini gösterdin! Milletin şerefini korudun!... Merak etme ben de senin yanında yer alacağım. Göz göre göre bu rumlara öldürtmem seni» diye düşündüm. Seni kendi oğlum farzettim. Gerçekten de, eğer general sözümü dinlemeyip vanrenglerle sana saldırmış olsaydı, ben de kılıcımı çekip senin yanında yer alacaktım. Her şeyi göze almıştım.

— Erkek adammış desene?...

— Türk olur da, erkek, mert ve yiğit olmaz mı?...

Erkeklik de bir yana, kanın çekmesi de var. Türk oğlu Türk o da...

Osman Ali sordu:

— Peki ama neden Bizanslılara para ile askerlik yapıyorlar.

— Bunun sebebi var!... Birincisi, Bizanslılar Türk askerine çok para veriyor. Çünkü, Türk askeri gibi yiğit er var mı?... '

İkincisi, Peçenek Türkleri Balkanlara yerleşmişler. Çevreleri rum, lâtin ve islâvlarla çevrilir... Bizans ile birleşip hem düşmanlarıyla çarpışmış oluyorlar, hem de bu suretle Bizans'tan ücret alıyorlar. İki taraflı kazanç... Üçüncü bir kazançları daha oluyor ki o da şimdilik Bizans düşmanlığından kurtulmuş oluyorlar.

Çünkü Bizans, çeşitli hilelerle, Balkanlara inmiş olan Peçenekler arasına ikilik sokmuş, iki kardeş grubu birbirlerine düşürmüştü. Memlekette kalıp kardeş kam dökmektense Bizanslılarda ücretli asker olmak daha iyi...

— Ya Bizanslılar, onları biz Müslüman Türkler üzerine sürerlerse?... öyle ya bizim sınırlarımız da, gittikçe rum hudutlarına dayanıyor. İran bizim hakimiyetimizde... Yarın öbür gün Gazeneli Mahmud, Hint Seferlerinden dönüp Bizans üzerine yürürse ne olur?...

— Ne mi olur?... Onu ancak Allah bilir, ama sanırım Türkler, Bizanslılar yani rumlar için, kendi ırkına silâh çekmez. Tabii bunu zaman gösterir.

— Doğru!... Doğru!... Mustafa!... Peki Bizanstân nasıl kurtuldun. Onu da anlatsana?...

— Peçenek Türk Beyleri bana yardımcı oldular. Bizanstân çıkıp memleketime dönmeye karar verdim.

Fakat, ablamı öldüren o rum asilzadesinden intikam almaya kararlıyım.

Uzun hikâye... Bir gün onun konağına girdim, önüne bir kılıç atarak dövüŖe davet ettim. Önce, dövüŖmek istemedi. Para teklif etti. Kabul etmedim... Öyle bir sıkıŖtırmıŖım ki, yapayalnızdı ve kimsenin yardımına yetiŖmesi mümkün değildi. Yalvardı. Kararımdan dönmedim. Başımla, önüne attığım kılıcı iŖaret ederek, alıp dövüŖmesini söyledim.

Çaresiz kalınca kılıcı aldı. Tabii hayatını kaybetti.

Ne yazık ki, yurduma döndüğümde, anam, babam sağ değildi. Ablamla, benim üzüntüme dayanamamıŖlardı.

Doğduğum yerlerde çok kalamadım. Hatıralar beni mahvediyordu. Gazeneli Mahmud'un seferlerine katılarak cihad sevabı kazanmak için, buralara geldim. Cenab-ı Hak, imam efendi ve sizlerle tamŖmamı kismet etti.

Mustafa'nın anlattıkları bitmiŖti. BaŖlarından çeŖitli maceralar geçmiŖ Sungur ve Ömer bile heyecanlanmıŖlar ve çok duygulanmıŖlardı.

Ömer ve Osman Ali, onu sevgi ile kucaklayarak takdir hislerini belirttiler, dostluk hislerini gösterdiler.

Sabah ayrılırken, Mustafa da, Gazne Ordusuna katılmak için onlarla, yola çıktı.

TOKTA BEY

Mültan'a vardıklarında, önce şehir emirini (vali) görmeğe gittiler. Ömer; kendini tanıttı. Gazneli Mahmut'un vermiş olduğu mühürlü yazıyı ona gösterdi.

Yazıyı tetkik eden emir, onlara büyük hürmet gösterdi. Emirlerine hazır olduğunu, ne isterlerse yapacağını söyledi.

Ömer, Sultanın ne zaman yola çıktığını sordu. Emirden şunları öğrendiler.

Sultan, otuz bin en seçkin gazi, iki yüz fedai ile, Gazne'den Mültan'a gelmişti. Multan, Hindistan'a yapılan seferlerde hudut şehri olduğundan bütün hazırlıkları Multan'da yapmıştı.

- Bin yüz kilometre uzunluğunda olan korkunç ve amansız çöle dalacağı için de, su ve yiyecek meselesine çok önem vermişti.

Para, ancak, cihat için lâzımdır. Diyerek, hazinesinin kapılarını açmış, her bir ere birer at ve diğer ihtiyaçlarını karşılamak için hepsine toptan elli bin dinar (Altın para) vermişti. Hazırlıklarını bitirdikten sonra da yola çıkmıştı.»

Ömer, bunları öğrendikten sonra, hemen yola çıkmaya karar verdi. Emir, onların Gazene'li Mahmud'a yetişmek için, çöle dalacaklarını öğrenince sevindi:

— Şansınız varmış, dedi. Komutan Tokta Bey de yarın Sultana yetişmek için elli atıyla çöle dalacak-

ti. Sultan Multan'a geldiği sırada Tokta Bey çok hastalanmıştı. Yatağa düştü. Kalkacak hali yoktu. Bu yüzden askerlerini sultanla yolladı. Ancak elli adamım yanında tuttu. Şimdi iyileştiği için yola çıkacakmış. Beraber gidersiniz hem birbirinize yardımcı olursunuz; hem de saldıracak vahşi hayvanlara veya hindulara karşı durabilirsiniz.

Gerçekten de, bu çok iyi bir haberdirdi. Dinlenip istirahat ettikten sonra Tokta Bey'le tanıştılar.

Tokta Bey, «kapı gibi» denecek bir kahramandı. Geçirmiş olduğu hastalığın izleri yüzünde okunuyordu. Daha tam manâsı ile kendisine gelmediği anlaşıyordu. Fakat O:

«Gazi kardeşlerim düşmanla savaşırken, ben yatakta nasıl yatabilirim?» diyordu.

Böyle idi Türk yiğitleri... Osman Ali ve Mustafa, Müslüman Türkler tarafından Hindistan'ın adım adım feth edilşinin sebebini, Tokta Bey'in bu fedakârlığını gördükten sonra, daha iyi anladılar.

O gün, büyük hazırlıklarla geçti.

Gidecekleri yer komşu kapısı değildi. Koskoca bir çölü aşacaklardı, öyle bir çöl ki, amansız ve korkunç bir ejderha'dan farksızdı.

Yollarda çeşitli tehlikelerle karşılaşmak bir yana, asıl büyük tehlike, yakan kumlar ve insanın dudaklarını çatlatan, boğazını kurutan sıcak olacaktı.

Bir tutam ot, gölge verecek bir yeşil dal parçası bulunmayan çöl, bunaltan sıcaklığıyla insanı çıldırtabilirdi.

En önemli mesele de, su ve yiyecek meselesiydi. Bir iki ay sürecek çöl yolculuğu için, su ve yiyeceği nasıl götüreceklerdi?

Fakat onların yiğitliği de burada idi ya... Allah'ın

Ulu adını yaymak için, bu gibi zorluklara katlanmak...

Onları hayrete düşüren bir mesele de Gazneli Mahmut'un öyle bir koca ordu ile bu amansız çöle dalabilmiş olmasıydı.

— Bahadırlar!... Bilmez misiniz ki, Sultan Gazneli Mahmut, cihat aşkıyle yanıp tutuşmaktadır. Onun bütün gayesi îslâmı yaymak, Cenab-ı Hakk'ın yüce adını dünyanın dört bir yanına tanıtmaktır. O, yalnız böyle çöllerden değil, tepeleri karlı, kartalların bile üzerlerinden uçmaktan çekindikleri, alabildiğine yüksek sarp dağlardan ordu geçirmiştir. Karşısına çıkan, kendisinden beş on misli hindu kuvvetlerine meydan okumuştur. Hele bir savaşı var ki...

Osman Ali, heyecanla Tokta Beye rica etti:

— Beyim!... Ne olur anlatır mısınız sultanımızın bu seferini?

Tokta Bey biraz durdu:

— Anlatmasına anlatırım ama, çölde!... Hele yolla dizilelim. Orada bol bol konuşuruz.

— Ama unutmayın sakın ha!...

— Yok!... Unutmam. Yeter ki siz hatırlatın.

— Hatırlatmak mı?... O bakımdan merak etmeyin. İyi bir hazırlık yapıldı. Deriden yapılmış, bal peçeği gibi örülmüş çelik zırhlarını yanlarına aldılar. Atların koşum takımlarına ve yayların kirişlerine balmumlan çekildi.

Dikkatle bütün eksiklikler tamamlandı.

Her bir er için, biner ok alındı. Ayrıca, bellerindeki kılıçlardan başka, yeni kılıçlar da alındı. Gürzler, baltalar ve mızraklar gözden geçirildi.

Tencere, sahan ve tabak gibi, yolda lâzım, olacak yiyecek kablan da unutulmadı.

Sungur, bilhassa yiyecek kablanna dikkat ediyordu. Yuvarlak vücudu ile oradan oraya koşuyor, Tokta Beyin at uşaklarıyla şakalaşıp, onları kahkahadan kınıp geçiriyordu. Az zamanda, Tokta Beyin adamlarıyla kaynaşmış, aranılan bir kimse olmuştu.

Gerek Tokta Bey ve gerekse erleri, gayet sağlam yapılı yiğitlerdi.

Hazırlıklar yapılırken, Tokta Bey, bir meydanda ok atmak, mızrak savurmak ve kılıç sallamak suretiyle idman yapmıştı.

Ömer, onların at sürüşünden, silâh kullanmalarından ne dehşetli babayiğitler olduklarını anlamıştı. Onlara hayranlığı daha da artmıştı.

Gerçekten de Tokta Bey, yaman bir babayiğitti. Sünnete uygun sakalın çevirdiği aydınlık yüzünden mertlik akıyordu. Keskin bakışlıydı.

Birçok savaşırlara girip çıkmıştı. Büyük-tecrübe sahibiydi. Nice kereler, düşman gürzlerinin ve kılıçlarının tepesinde döndüğünü görmüştü. Kaç kere, zırhlının parçalayan oklarla yaralanmış, kalkanını delen mızraklara hedef olmuştu.

Ama O, hepsinden de kurtulmuş, gazadan gazaya koşmuştu.

Ömer, Osman Ali, Mustafa ve Sungur onu çok sevmişlerdi. Hani, Tokta Bey de sevilmiyecek bir yiğit değildi. Gayet alçak gönüllü bir insandı. Gazne Ordusunun ileri gelen komutanlarından olduğu halde, küçükle küçük, büyükle büyük olmasını bilirdi.

ÇÖLE DALIŞ

Ertesi gün, sabah namazından sonra atlı bir topluluk, Multan'dan ayrılıyordu. Arkalarından su dolu kırıbalı ve yiyecekleri taşıyan elli deve geliyordu.

İki gün sonra, öğle zamanı bir tepeyi aştıkları zaman Tokta Bey, eli ile ilerisini işaret etti:

— İşte çöl!...

Evet, çöl meydana çıkmıştı. O zamana kadar geçtikleri yeşil bitki örtüsü kaybolmuş, yerini bir kum denizine terketmişti. Müthiş Tar Çölü, kapağı açılmış bir fırın gibi sıcaklık saçıyordu.

Gaziler, besmele ile, alev saçan ağzını bir masal ejderhası gibi açmış çöle daldılar.

Onları, önce, korkunç bir sessizlik ve bunaltan bir sıcaklık karşıladı. Ne bir bitki, ne bir yaprak ne de bir yeşillik göze çarpıyordu.

Sadece deniz gibi uzanıp giden kumlar ve hareket halindeki kum tepeleri...

Kızgın kumlar yakıcı, güneş pişiriciydi. Beyine işleyen sıcakta, ağızlarını, kulaklarını ve enselerini örtmüş gaziler atların ve develerin üzerinde kumlara bata çıka ilerlemeye başladılar.

Çöle dalışlarından üç gün sonra, arkada kalan tepeler morumsu çizgiler halinde görülüyordu. Büyüyük kum denizi, her tarafı kaplamıştı. Nereye bakıl-

sa gözleri yakan ve insana büyük bir susuzluk hissi veren kum denizi...

Sıcaktan, atlar ter içinde kalıyorlar, iniltiyi andıran kişnemelerle sanki şikâyetle bulunuyorlardı.

Güneş, o kadar yakıcı idi ki, atların eyer kayışları ve üzengilerin demirleri elle dokunulmayacak kadar kızmıştı. Gazilerin tunç yüzleri ter içinde idi. Börklerinin içine sıkıştırdıkları bezler, yüzlerini ve enselelerini tozdan ve yakıcı güneşten koruyorsa da harareti önleyemiyordu.

Fakat, bu sıkıntılı yolculuk hiç birinin neşesini kırmamıştı. Konuşuyor, şakalaşıyorlardı.

Yolculuğun beşinci gecesinde, yemeklerini yedikten sonra, Mustafa gülümseyerek:

— Tokta Beyim! dedi. Hani, yola çıkmadan önce Gazneli Mahmut'un bir seferini anlatacağınızı, bunu hatırlatmamızı söylemiştiniz.

Tokta Bey de güldü:

— Hiç de unutmuyorsunuz genç yiğitler!...

Ömer, Osman Ali ve Sungur bir ağızdan bağırıyorlar:

— Nasıl unuturuz?... Merakla bekliyoruz!...

— Hem de ne merak?...

— Büyüklerimizin yiğitliklerini bilelim ki, genç nesil olarak bunlardan ders alalım.

Tokta Bey onları fazla üzmedi:

— Pekiyi!... Pekiyi! Çocuklar!... dedi. işte anlatıyorum. Dinleyin bakalım.

Ömer, Osman Ali, Mustafa ve Sungurla, Tokta Beyin at uşakları, anlatılanları merakla dinlemeye başladılar.

Tokta Bey anlatmaya başladı:

— Bundan onbeş yirmi yıl evveldi. Yiğit Sultanımız Mahmut'un yenmiş olduğu Raca Caypal'in oğlu

Anandapal, bize karşı müthiş bir öç ateşi ile kıvranıyordu Çünkü Anandapal'in babası meşhur Raca Caypal, üstün kuvvetlerine rağmen,bize esir düşmüştü. Sultanımız da îslâmın zaferini göstermek için, onu serbest bırakmıştı. Caypal, hindu âdetlerine göre esir düşen bir racanın yapması gereken işi yapmış, kendisini yakarak intihar etmişti.

İşte, onun oğlu Anandapal, bunun öcünü almak gayesiyle harekete geçmişti. Diğer hindu racaları ile de anlaşmalar yapmıştı. Uceyn, Gvalyor, Kalincar, Kanevç, Delhi ve Ecmir Racaları yardımcı kuvvetlerle Anandapal'in yanma koşmuşlardı.

Hindu kuvvetleri, günden güne, çığ gibi büyümüştü. Gittikçe çoğalan bu kuvvete güvenen hindular, bizi yok etmeye kararlıydılar.

O sırada, Multan Emiri Suhpal'in üzerine yürümüş ve onu yenmiş olan Sultanımız, hinduların harekete geçtiklerini geç öğrendi.

Birleşik hindu kuvvetleri, savaşı kış ortasında başlatmıştı. Bizim, iki-üç bin metre yükseklikte, karlarla örtülü ve tıkalı boğazlardan geçemiyeceğimizi zannetmişti.

Düşüncelerine göre, Müslümanlar, yaza kadar o karlı dağları aşamayacaklar, hindular da bu arada kendi taraflarındaki Müslüman bölgesini ele geçireceklerdi.

. Habercilerimiz, hinduların harekete geçtiklerini bildirdikleri zaman, Sultanımız çok üzüldü.

Onca yıl, binlerce gazinin kanı, canı pahasına ele geçirilen bölgeler hindulara nasıl bırakılabilirdi?...

Düşünceye daldı. O, hareket adamı idi. Böyle anlarda, beklemekle vakit geçiremezdi.

Komutanları toplayarak fikirlerini öğrendi. Herkes, derhal harekete geçmek düşüncesinde idi.

Hemen hazırlıklar yapıldı; ve harekete geçtik.

Hindu kuvvetlerinden önce, karşımızda daha korkunç ve müthiş bir düşman vardı: Üzerleri buzlarla kaplı, tepeleri dumanlı iki-üç bin metre yüksekliğindeki karlı dağlar...

Büyük bir ordu, silâh ve yiyecekler, filler ve atlar buradan nasıl geçirilecekti?... önemli bir mesele.

Fakat, Gazi Sultanımızın ve yiğitlerimizin büyüklüğü de işte burada ya. Allaha sığınmak, hiç bir şeyden yılmamak ve korkmamak...

Yola çıktık. Kuvvetimiz ancak yirmi bin yiğitti. Ama, hepsi de savaş tecrübeleri olan seçme gazilerdi.

Multan'dan yola çıkan ordumuz, üç günde karlı dağların önüne vardı.

Buzdan tepeler insanın kanım donduracak kadar donuk donuk parlıyordu. Bazı hazırlıklardan sonra, dağa tırmanış başladı. Kaymasınlar diye, atların ve fillerin ayaklarına paçavralar sarıldı. Gaziler de ayaklarına çizmelerini geçirdiler.

Soğuk müthişti. Soğuktan korunmak için ellerimizi ve yüzlerimizi yünden bezlerle sardığımız halde, ellerimiz ve yüzlerimiz donuyordu. Soğuk, gücümüzü oldukça azaltıyordu. Normal havalarda kolaylıkla yaptığımız işleri soğukta güçlüklerle yapabiliyorduk.

Bizi en fazla rahatsız eden de göz kamaşması idi. Bembeyaz karlar gözlerimizi öyle kamaştırıyordu ki...

İlk iki gün, iki at ve bir filin uçurumlardan aşağı uçmalarını hesaba katmazsak pek kaybımız yoktu.

Fakat yükseklerle çıktıkça, ıstırabımız, yorgunluğumuz ve kayıplarımız artıyordu. Gerçi gaziler, demir gibi vücutlara sahiptiler. Her acıya ve zorluğa dayanıklı idiler. Ama, soğuğun gittikçe artması, binbif emekle tırmanılan buzlardan, bir anda aşağı kaymak, moralleri bozuyordu.

Geceleri, kurulan çadırlarda istirahat ediliyordu. Buna istirahat değil de, donmamak için çadır içinde titreyiş demek daha doğru olur ya...

Yedinci gün, üç fil, sürücülerini ve kendilerini çekmeye çalışan onbeş-yirmi gaziyi de beraberlerinde çekerek, uçurumdan aşağı uçtular. Hepsisi de parça parça oldular.

Gazilerin fedakârlıkları şuradan belli idi ki, ip-leri bırakıp fillerin aşağı uçmalarını seyir edebilirlerdi. Ama onlar, vazifelerini son ana kaHar yapmak gagesiyle şehit olmuşlardı.

Bu durum hepimizi de çok üzdü. Sultanımız, gözleri yaşararak, şu konuşmayı yaptı:

— Gazilerim!... Yiğitlerim!...

Karşılaştığımız bu manzara karşısında, kardeşlerimiz için yüreği yanmayacak kim vardı?... Hepimizin gözleri yaşlı, kalbi kan ağlamaktadır. Ama, bizi teselli eden taraf şu: Kardeşlerimiz en faydalı ve şerefli yolda, yani Allah'ın uğrunda şehit oldular. Bu yüzden onlara üzölmek değil, gıpta etmeliyiz. Çünkü, hepimiz de bilirsiniz ki, Peygamber Efendimiz Sallâllahü aleyhi ve sellem buyurdu:

«Allah celle celâluhu yolunda ayağı tozlananı, cehennem ateşi yakmayacak tır.»

Sizler, O sevgili Peygamberin Sallallahü aleyhi ve sellem, tebliğine uyarak, Allah'ın rızâsını kazanmak için bu çeşitli sıkıntılara katlanıyorsunuz.

Rahat yataklarınızı, göz dinlendiren yemyeşil bahçelerinizi, lezzetli yemeklerinizi, tatlı meyvelerinizi bırakmanıza sebep ne?... Hep, Cenâb-ı Hak'kın sevgisini kazanmak değil mi?...

O, Yüce Yaradan ki, uğrunda kaüanüan en ufak bir hizmeti bile mükâfatsız bırakmaz. Uğrunda, şe-

hit olmuş yiğit kardeşlerimize Cennetin kapılarını açtığına hiç şüpheniz olmasın.

Bu konuşma, hepimize yeni kuvvet ve güç verdi. Büyük bir imânla tırmanışa tekrar başladık.

Anlatılması uzun sürer... Bu, karlı ve aşılması imkânsız zannedilen buzlu dağları, tam onbir günde aştık.

Sint Ovasına indiğimizde, kayıplarımız şöyle idi: Yirmibeş gazi buzlardan kayarak şehit olmuştu. Dokuz gazinin elleri donmuştu. Bunlardan üçünün kolu kesildi. Altısı iyileştiler. Yedi fil ve dört de at kaybetmiştik.

önümüzdeki bir tehlikeyi atlatmıştık ama, karşımıza şimdi yeni ve büyük bir tehlike daha çıkmıştı. Birleşik hindu kuvvetleri...

' Aldığımız haberlere göre, hindular 130.000 kişiydiler.

Ömer, Osman Ali ve Mustafa hayretle bağırdılar:

— 130.000 kişi mi?... Ne kadar çok...

— Ya biz?... Bizim ordumuz kaç kişi idi?...

Tokta Bey güldü:

— Baştan söylemiştim ya... 20.000 civarında idik.

Osman Ali dayanamadı:

— Korkunç bir durum!... Onlara karşı nasıl durulabilir?

Buna Ömer cevap verdi.

— îmân gücü ile... Allah rızası için yapılan mücadelede Cenab-ı Hak, mü'min kuluna büyük kuvvet verir.

İMÂN VE ALTIN

Bilmezmissin ki, bundan yıllarca evvel bir köyde insanlar sapıtmışlar. Dileklerini Yüce Allah'tan değil de köyün ucundaki bir çınardan bekler olmuşlar. O köyde bir Müslüman varmış.

Köy halkının, o koca çınara giderek adaklarda bulunduklarını, dallarına bezler bağladıklarını görünce dayanamamış.

Ağacı keserek, köylüleri bu sapık ve bir nevi puta tapıcılıktan kurtarmak istemiş.

Bir sabah, besmele çekerek baltasını kapmış, yallah yola... Çınarı kesmeğe koşmuş. Yolun yansına gelmiş ki, karşısına bir adam çıkmış. Ortaya çıkan adam, ağacı kesmeğe kararlı mü'mine sormuş:

— Hemşerim hırslı hırslı nereye böyle?

— Nereye mi?... Şu koca çınarı kesmeğe!... Bizim köylüler iyice sapıttılar gayri... Allah'dan değil de, o koca çınardan beklemeğe başladılar her şeyi!...

— Peki bundan sana ne?

— Bana mı ne?... Bir Müslüman sapıklığa düşen, günah yolunda gitmeğe başlayan kardeşlerini Yara-dan'ın yoluna sokmaya gayret etmelidir. Allah'ın emirlerini ve yasaklarını hatırlatmalıdır. Bu, cihattan üstün bir sevaptır.

— Hadi canım sende!... Sapıtanları düzeltmek sa-

na mı kalmış... Bildikleri yolda gitsinler. Gel, ağacı kesmekten vaz geç...

— Hayır vaz geçmem!... Çekil önümden, keseceğim.

— Ben de kestirmem. Elindeyse git de kes bakalım.

— Keserim!...

— Kesemezsin!...

— Keserim bre!...

— Kesemezsin!... İstersen dene.

iki adam birden kapışırlar.

Ağacı kesmeğe kararlı olan, karşısındakini belinden yakahyarak tüy gibi havaya kaldırıp yere çalar. Sonra, baltasını kaparak yürümeye başlar. Diğeri, onun ayaklarına sarılarak yalvarır!...

— Gel, şu ağacı kesmekten vaz geç. ğer kesmezsen, her gün sabahleyin yataktan kalktığın zaman, yattığın yerde bir altın bulacaksın.

Bal tali adam tereddüt eder. Diğeri, kandırıcı bir sesle konuşmasına devam etmektedir:

— Dene bir kere... Eğer yatağında altın bulamazsan hemen gel ve ağacı kes.

Baltalı adam biraz düşünür. Bir gün beklese ne kaybı olacaktır ki... Teklif iyi. Her sabah bir altın... Ohh... Neler alınmaz bu altınlarla. Yaşasın...

Biraz daha düşünür, işi sağlama bağlamak da lâzım.

— Ama, ya beni aldatıyorsan?... Demekten de kendini alamaz.

— Aldatmışsam balta elinde!... Ağaç da köyün tepesinde... Vur baltayı kes onu.

Baltalı adam bijaz daha düşünür. Ne kaybedecektir ki. Kararını verir.

— Peki!...

Ertesi sabahı iple çeker bizim baltalı... Sabahleyin yorganı açınca birde ne görsün: Sapsarı bir altın....

Deli gibi sevinir. Her sabahı heyecanla bekler... Günler geçtikçe altınlar çoğalır da çoğalır. Adam sevinçten çıldıracaktır nerede ise.

Fakat bir sabah altınlar kesilir, tşte kızılca kıyamet de o zaman kopar. Çil çil altınlara alışmış adam çılgına döner. Ne yapmalı? Ne yapmalı da altıncıklarım. kavuşmalı? Ha tamam... Bulmuştur.

Tekrar baltasını kapıp o ağacı kesmeğe gidecektir. Yolda, o adam tekrar karşısına çıkınca, ağacı kesmeme karşılığı olarak her sabah tekrar altın isteyecektir. Hem de çift altın.

Derhal düşüncesini uygular. Besmele çekip baltasını kapar. Aynı yerde yine o adamla karşılaşır.

«Ağacı keserim!...», «Kesemezsin!...» kavgası yine başlar.

Baltalı adam, önceki gibi, yine ağacı kesmesini önliyen adamın belinden yakalar.

Fakat, o da ne?... Bir türlü kaldıramaz. Uğraşır çırpınır ama faydasız. Rakibi sanki yere kök salmıştı. O, şaşkın şaşkın dururken, diğeri onu yakaladığı gibi, küt yere... Üstelik baltalının da göğsüne oturur.

Alta düşen baltalı şaşırmıştır. Dayanamaz sorar:

— Bre bu ne haldir? Bundan az zaman önce seni; tüy gibi kaldırıp yere çalmıştım. Şimdi ise, seni değil kaldırmak, kımıldatamadım bile... Üstelik senin tarafından bir hamlede yere serildim.

Diğeri sinsininsin güler:

— Söyleyeyim der. Nasıl olsa sende artık hayır kalmadı... Ben şeytanım. Ağacı onun için kestirmek istemiyordum... Geçen gelişinde sen, Allah rızası için hareket ediyordun. Ne para, ne şan, ne de şöhret için bir şey beklemiyordun. Sadece ve sadece Allah rıza-

sini düşünüyordun. O yüzden de çok güçlü ve kuvvetli idin. Bunun için de karşında duramadım. Beni bile yere serdin.

Fakat şimdi öyle mi ya?... Şimdi, her sabah yatakta bulduğun altınlara tekrar kavuşmak için, yani para için ağacı kesmeye koştun. Bu yüzden de karşımda ne gücün kaldı ne de kuvvetin...

Üstteki bunu söyledikten sonra da, bir hançerle, altındaki adamın, bir vuruşta canını alır.

Ömer, sözünü şöyle tamamladı:

— Demek ki Allah'ın rızası için yapılan mücadelede, niyetinde samimi olan Müslümanlar büyük kuvvet sahibi oluyorlar. Karşılarında da durmak mümkün olmuyor?.. Bütün zaferlerimiz de imân gücü ile kazanılmadı mı?..

Peygamber Efendimiz Sallâllahu aleyhi ve sellem zamanında yapılan o ilk savaş, Bedir Savaşı unutulur mu?... Bedir Savaşında 313 ilk Müslüman, 1024 müşrikle (Allah'a ortak koşan) çarpışmış ve müşrikleri feci bir yenilgiye uğratmıştı, öyle ki, düşmanların bir kısmını da esir etmişlerdi.

Kur'an-ı Kerim'de Allah bu zafer için şöyle buyurdu:

«Onları (müşrikleri) siz öldürmediniz, Allah öldürdü: ve attığın zaman, sen atmadın Allah attı...» (El-Enfal Sûresi, 17 âyet meali)

Mustafa da söze karıştı:

— Allah, gerçekten de kendi rızasını kazanmak için çarpışan mü'minlerin daima yardımcısı olmuştur. Meselâ Mûte Savaşı... Yüzbin Bizanslıya yani ruma karşı, üçbin Müslüman...

Savaş başlamadan önce, şimdi kardeşimiz Osman Ali gibi düşünen bazı Müslümanlar da, bu dere-

ce kalabalık düşmana karşı nasıl durabileceklerini söylemişlerdi.

Fakat Hz. Abdullah bin Revvaha (Allah ondan razı olsun), imân tazeleyen ve onları coşturan şu konuşmayı yaptı:

«Müslümanlar!... Ne düşünüyorsunuz?... Bizler, şimdiye kadar kazandığımız zaferleri sayımızın çokluğu ile değil de imân gücü ile kazanmadık mı?... öyle ise tereddüte ne lüzum var. Allah, yardımcımızdır.»

Nitekim yapılan çarpışmada üçbin Müslüman yüzbin rumu darmadağın etmişti.

Bu bakımdan, Allah'ın Yüce adını yaymaktan başka bir gayesi olmayan Gazneli Mahmut'la, 20.000 gazinin, 130.000 hinduyu yenmelerine de, hiç şaşmam doğrusu...

Gençlerin konuşmalarını, onlara sevgi ile bakarak dinleyen Tokta Bey:

— Evet Yiğitlerim!... dedi. 20.000 kişi idik; 20.000 kişi idik ama, tek yürek, tek yumruktuk. Hepimizin gayesi aynı idi: Hindistan'da, İslâmiyeti yaymak... Hepimiz, kınlarından sıyrılmış hançerler gibi düşmanı bekliyorduk. Hinduların çokluğu vız geliyordu bize.

öğrendiğimize göre: Hindu kuvvetlerinin arasında, Keşmir Dağları eteklerinde oturan cengâver Karkar Oymağından 30.000 savaşçı da varmış.

Hindu kadınları, elmas, zümrüt, inci ve altın, gümüş gibi süs eşyalarını hindu ordusuna yardım olsun diye vermişler.

Ömer atıldı:

— Demek ki, bütün hindular, mallarıyla ve canlarıyla savaşa hazırlanmışlar. Anlaşılan, büyük bir savaş göze almışlar.

Tokta Bey cevap verdi:

— Aferin Ömer Bahadır... İyi tahmin ettin. Hindular, her şeyi göze almışlardı. Zaten Gazneli Mahmud da bu durumu fark ettiği için gerekli tedbirleri almıştı.

Vayhand önüne gelince hindu ordusu ile karşılaştık. Aman Allah'ım! Ne çoktu hindu ordusu öyle?... Dağ, taş hindu askerleriyle dolmuştu. Kum- gibi kaynaşıyorlardı. Kulak memelerindeki deliklere oturttukları zümrütler, inciler parlayan racalar, kölelerinin başları üstlerinde salladıkları rengârenk yelpazelerle serinliyorlardı.

Askerleri, mızraklarını veya kılıçlarını sallayarak, bize bağıyor, küfür ediyorlardı.

Durumu gözden geçiren Gazi Sultanımız Mahmut, ihtiyatlı davranmaya karar verdi.

Kuvvetimizin önüne, kayalar, ağaç kütükleri koydurdu. Okçularımızı bu siperlerin arkasına yerleştirdi. Yaylar gerildi. Hindular üzerimize geliyorlardı. Gaziler, kırıışlerini kulak memelerine kadar çektiler. Oklar, düşman üzerine atılmak için bekliyordu.

Kulaklar, komutanların verecekleri

— Ok attt... Komutunda idi.

O esnada, hindular da hücumla geçtiler. Ellerindeki mızraklar ve kılıçlar güneş ışığında pırıl pırıl ya-nıyordu. Başlarının üstünde salladıkları baltalar şimşeklenerek dönüyordu. Filleri de acı acı uluyor, hindulann uğultu halindeki çığlıkları göğle yükseliyordu.

Oklarımızın atış sahasına girdiklerinde emirler duyuldu:

— Ok at!...

— Atış serbest!...

— Vızzz!... Vızzz!...

Oklar şimşeklenerek ve yılanlar gibi hindu ordu-suna uçtular. Hiç bir ok boşa gitmiyordu. Elleri sü-ratle hareket eden gazilerimizin peşpeşe attıkları ok-lar, sanki bir ip gibi hindulara uzanıyordu.

Bu atışlar karşısında, öndeki hindu silâhşörleri yere kapaklanmaya başladılar. Sanırım ki, bu ok atı-mı sırasında 30-40 hindu yerlere serildi.

Fakat bu arada, oklardan kurtulanlar da bizimle yüz yüze gelmişlerdi. Bir anda, kendimizi onlarla bu-run buruna bulduk. Yayları bırakarak kılıçlarımıza el attık. Mızraklar havada uçmaya, kılıçlar kalkıp in-meye başladı.

Kıyasıyla bir savaş başlamıştı. Bütün gücümüzle çarpışıyorduk, ölüm pervanesi gibi dönen kılıçları-mızın rastladığı düşman yere seriliyordu. Fakat, bir-den, sağ yanımızdan cenkçi Kakarlar vahşi çılgınlıkla atarak saldırıya geçtiler. Hey gidi hey!... Ne idi o sa-vaş.

Tokta Bey sustu. Biraz düşündü.

Sabırsız sesler duyuldu:

— Sonra Tokta Beyim!... Sonra?...

— En heyecanlı yerinde kestin!...

— N'olur devam et.

Bu merak karşısında Tokta Bey güldü:

— Durun bre yiğitler!... Biraz nefes alalım. Ha ne diyordum?...

Mustafa, sabırsız bir sesle hatırlattı:

— Kakarlar saldırıya geçmişlerdi.

— Ha evet!... Kakarlar şu cengâver hindular saldırıya geçmişlerdi. Hepsi vahşi suratlı, başları tüylü, dev gibi adamlardı. Ellerinde, güneş ışığında parılda-yan baltalarını sallıyorlardı.

Sultanımız Gazneli Mahmut, bunları durdurmak görevini bana verdi. Kuvvetlerimle onları karşıladım.

Bir arıda onlarla göğüs göğüse geldik. Kalkanlar müt-hiş gürültüyle birbirlerine çarptılar. Silâh şakırtıları ve acı çığlıklar uğultu halinde yükseldi. Kopan baş-lar ve kollar havada uçtu. Sanırsınız ki, bir ağaç kütüğüne inen baltaların savurduğu yongalar gibi.,

Ben de diğer gaziler gibi kendimi kaybetmiş, vu-ruyor, vuruyor, vuruyordum. Boğuk bir gürültü du-yuyor, karşımdaki düşmanları sadece şekil olarak gö-rüyordum.

Savaşlar böyledir, tnsan savaşa girince kendini kaybeder. Olayın akışına bırakır kendini...

Sekiz-on Kakar cengâverini devirmiştim ki, dev gibi bir silâhşörle burun buruna geldim. Bu diğerle-rinden daha iri, diğerlerinden çok daha zengin kıya-fetli idi.

Kendimden geçmiş olduğum halde, adamda dik-katimi bir madalyon çekti. Adamın geniş göğsünde, boynuna asılı ince bir altın zincirin ucunda sallanan madalyonda. Buda kabartması vardı.

Bunu, en ince noktasına kadar hatırlamamın se-bebini belki merak edersiniz. Sebebi şu Kakar cen-gâveri baltasını başının üzerinde dolaştırarak olan-ca gücü ile başıma indirdi. O anda kalkamımı başı-mın üstüne kaldırdım. Büyük bir hızla inen balta, gergedan derisi ile kaplı kalkanımın bir yanını kopa-rıp etti.

Adam, bu vuruştan sonra benim sağ çıkmayaca-ğımı zannetmiş olmalı ki, gövdesini bana iyice yak-laştırdı. Derhal kılıcımı göğsüne savurdum.

— Tınnn... Böyle bir ses çıkaran emektar kılıcım ortadan kırılıverdi.

Kakar cengâveri vahşi bir çığlık kopardı. Bu, bir zafer çığlığı idi. Kendisini geriye atarken, baltasını

tekrar başının üzerine kaldırdı. Savunurken de.. Çocuklar heyecanla haykırdılar:

— Savururken?...

— Evet savururken...

Derin bir nefes alan Tokta Bey devam etti:

— Savururken inanılmaz bir şey oldu. Bu da benim hayatımı kurtardı. Madalyon, onun vücudunun önden arkaya savrulmasından olsa gerek, zinciriyle havaya fırladı. Zincir baltanın sapına dolandı. Bir an için adam şaşırdı.

Onun bu şaşkınlığından faydalanarak kırık kılıcımı karnına sapladım. Acı bir çığlıkla yere serildi.

Sungur, derin bir nefes alırken:

— Demek, tevafukun (hadislerin bir irade tahtında cereyan etmesi) büyük yardımı olmuş Beyim?... dedi.

— Yardımı ne demek? Hayatımı kurtardı Sungur: Hayatımı... Allah'a hamdolsun ölümü kıl payı atlatmışım, tik anda onu kurtaran madalyon, ölümüne sebep olmuştu.

Mustafa atıldı:

— Sonra Beyim!... Sonra ne oldu?...

— Ne olacak?... Evelallah, Kakarlar karşımızda erimeye başladılar. Sultanımızın daha önceden plânladığı üzere, fedailerimiz hindulann arkasına sarktılar, tki ateş arasında kalan hindular kaçışmaya başladılar.

Anandapal de, filinin başını çevirerek süratle savaş meydanını terketti.

130.000 kişilik hindu ordusu, er meydanını bize bırakmıştı. Bu çok büyük bir zaferdi. Müslüman Türk kuvveti, karşısına çıkan Kuzey Hindistan racalıklarının birleşik hindu kuvvetlerini darmadağın etmişti.

Zaferden sonra, akıncılarımız akma başladılar. Hinduların dini bakımdan çok önem verdikleri Belhî-ni Nagar (Şimdiki Nagarkut) bölgesini ele geçirdik. Buradaki büyük hindu mabedini tahrip ettik. Sultanımız o bölgede camiler yaptırdı. İslâmiyeti yaymak için hocalar tayin etti.

Yiğitler!... Bu hususta anlatacaklarım işte bu kadar.

Gençler derin birer nefes aldılar. Mustafa gülümsedi; bir ricada bulundu:

— Beyim!... Sultanımızın seferleri bir değil, üç değil, beş değil... Sultanımızın seferlerini anlattınız. Başka bir savaşı da anlatsanız n'olur?...

— Yooo!... Yeter artık yiğitler!... Zaten bunlar anlatmakla bitip tükenecek gibi değil. Yatsı namazı da yaklaştı. Namazdan sonra hemen yatmamız lâzım.

Gençler birbirlerine bakarak gülümsediler. İsrara hiç biri cesaret edemedi. Çünkü Tokta Bey çok kesin konuşmuştu.

Az zaman sonra, Tar Çölü'nün sonsuz gibi gözüken boşluğunda bir ezan sesi duyuldu: Allahü EkberL. Allahü Ekber!...

. Ezanın bitmesinden sonra, yıldızların aydınlattığı kumlar üzerinde 55 bahadır, huşu içinde secdeye varıyorlardı.

DAVRANIN YİĞİTLER!..

Çöldeki yolculuklarının onuncu günü idi. Bir kum tepesine yaklaştıklarında 140-150 kişilik bir hindu topluluğu ile karşılaştılar. Sağ ve sol yanlarından birer toz bulutu koptu. Dikkâtle baktıklarında 150-160 kişiyi bulan iki hindu topluluğu tarafından sarılmak istendiklerini anladılar.

Develere binmiş hindular, çığlıklar atarak, kılıç ve mızraklarını sallayarak geliyorlardı.

Tokta Bey haykırdı:

— Davranın yiğitler!... Hemen bir halka çevirin. Onları oklarla devirin. Çok yaklaştıklarında, topuzlarınıza ve kılıçlarınıza el atarsınız.

Gaziler atlarının yüzlerini, hinduların geliş istikametine çevirerek bir daire yaptılar. Yaylarına oklarını yerleştirdiler. Cins ve talimli atlar, sahiplerinin ok atmaya hazırlandıklarını anlamışlar, kıpırdamadan duruyorlardı.

Su ve yiyecekleri taşıyan develer, çevrilen dairenin ortasına alınmıştı. Sungur, Tokta Beyin at uşağı birkaç yiğit bunları koruyacaklardı. Herkes, önceden bildirilmiş olan vazifesini yapmaya hazırды.

Hindular dört bir yandan saldırıya geçtiler.

Tokta Beyin işareti ile, yaylar gıcırdadı ve oklar vızıldılarla uçtu, ilk anda 15-16 hindunun develeri-

nin üzerinden aşağıya yuvarlandıkları görüldü. Fakat onların da savurdıkları oklar, iki gazinin yere yuvarlanmasına sebep oldu.

Gaziler, yaylarına süratle yerleştirdikleri oklarını tekrar düşmana fırlattılar. 20-25 hindu daha yerde... Hindular, zorlu bir düşmanla karşılaştıklarını anlamış olacaklar ki, çığlıklar atarak ok menziline uzaklaştılar.

Tokta Bey tekrar haykırdı:

•— Yiğitler!.. Hazırlığınızı tam yapın. Topuzlarınızı ve kılıçlarınızı hazırlayın. Düşman bu defa şiddetli bir saldırı yapacak.

Tokta Beyin tahmini doğru çıktı. Hindular aralarında bir konuşma yaptıktan sonra tekrar saldırıya geçtiler. Vınlayan Türk okları 15-20 tanesini dahar devirdi. Fakat ikinci oku göndermeye zaman kalmadan, hindularla burun buruna gelindi. Gaziler, yaylarını bırakarak kılıçlarına ve topuzlarına el attılar. Düşmanın şimşeklenerek uçan mızrakları birkaç gaziye daha yere devirirken kanlı bir çarpışma başladı.

Ömer, karşısındaki bir hindunun topuzlu elini bileğinden kesip attı. Acı bir çığlık atan hindu, devesinin başını geriye çevirerek, uluyarak kaçtı.. Diğer bir hindunun da boynunu uçuran Ömer, Kasırga'yı sağa çevirdi.

Çünkü Tokta Bey, üç-dört hindu arasında sıkışmıştı. Atım, onların develeri arasında döndürerek çarpıyordu.

— Yettim Tokta Beyim!... diye haykırdı. Sonra bir çığ gibi saldırıca geçti. Bir ölüm kasırgası gibi esti. İki hindu acı çığlıklar kopararak, ipleri kopmuş çuvalar gibi develerden aşağıya yuvarlandılar. Birinin

ayağı üzengiye takılmıştı. Deve çılgınca kaçarken, sahibinin başı kumlarda sürükleniyordu.

Tokta Bey de diğerlerini haklamıştı. Diğer gazilerin döğüşleri de bunlardan farksızdı. Hindulann sayısı kalkıp inen kılıçlar veya savrulan topuzlarla git-tikçe eksiliyordu.

Biraz geride durarak çarpışmayı idare etmiş olan hindu reisi, tamamen yok olacaklarını anlamış olacak ki peş peşe üç ıslık çaldı. Islık sesini duyan hindular, çarpışmayı kestiler. Arkalarında bir toz bulutu bırakarak kaçtılar.

Gaziler, onları takip etmek istedilerse de, Tokta Bey, izin vermedi.

Tokta Bey, kayıpları saydırdı. 13 gazi şehit olmuştu. Dört ağır yaralı tesbit edildi. Bütün gazilerin ufak tefek yaraları da vardı.

Hindulann ise 62 ölüleri şuraya buraya serilmişti. 11 de ağır yaralıları vardı. Bunlar, arkadaşları ile kaçamamışlar, serildikleri yerde, inleyip duruyorlardı. Az sonra, hepsi de kan kaybından veya aldıkları yaraların tesirinden öldüler. Gaziler, onların baş uçlarına çöküp onların yaralarını tedavi ettikleri halde kurtaramadılar.

Savaş hakkında konuşulurken, Sungur'la, Tokta Beyin at uşağı tıter'in üzüntülü çılgınlıkları duyuldu.

Dokuz devenin su dolu tulumları, isabet eden mızrak ve oklarla delinmişti. Savaş heyecanı ile kimse farkına varamamıştı. Geriye yedi deve yükü su kalıyordu ki, 20-25 gün devam edecek yolculuk için bu yetmezdi. Çünkü yalnız insanlar değil, atlar ve develer de bu sudan faydalanacaklardı..

Herkesi bir üzüntü kapladı. Şimdi ne olacaktı?...

İnsanın dilini damağını kurutan bu güneş altında. Bu su ne kadar zaman yeterdi. Develer hadi ne ise susuzluğa dayanıklı idiler; ama atlar ne yapacaktı. Atlar, insandan fazla su içiyorlardı. Atları susuz bırakamazlardı. Üzülmenin veya düşünmenin artık bir çaresiyoktu. Kalan suları, çok idareli kullanmaya karar verdiler.

Şehitleri ayrı bir yere, hindu ölülerini de açtıkları bir çukura gömdükten sonra, tekrar yola koyuldular.

İDAREYİ ÖMER ALIYOR

Ertesi gün, Tokta Bey Multan'daki hastalığına tekrar yakalandı. Ateşler içinde kıvranıyor, kendini kaybediyordu. Onu bir yerde durarak istirahat ettirmek de mümkün değildi. Kahraman Tokta Bey, zaman zaman kendini zorlayarak toparlanıyor:

— Üeri Yiğitler!... Durmaksızın ileri!... Siz bana bakmayın, kendimi toparlarım. Yeterki bir an evvel çölden çıkalım, diyordu.

Cehennemi sıcak altındaki yürüyüş, günden güne daha fazla ıstırap verici oluyordu. Dört gün sonra, dört tulum sulan kalmıştı. Hem de, suyu o kadar idareli kullandıkları halde... Su, artık dudakları ıslatacak kadar veriliyordu. Hararet günden güne artıyor, gaziler gittikçe kuvvetten düşüyorlardı, öğleye doğru gazilerden biri yere yıkıldı. Ağzından ve burnundan kan gelmeye başladı. Bütün gayretlere rağmen onu kurtarmak mümkün olmadı.

Çöle dalışlarının yirmi birinci günüydü. Atlan yormamak için yaya yürüyorlardı. Kumlara bata çıka giderlerken Ömer, bir pırıltı üzerine başını sağ tarafa çevirdi. Bir tepede, at üzerinde bir hindu belirmişti.

Atın üzerinde dikilen adam, elindeki boynuz boyruyu dudaklarına götürdü. Üç defa acı acı öttürdü. Ses uzak mesafelere kadar yayıldı.

Adamı görünce Ömer gözlerini oğuşturdu. Acaba yanlış mı görmüştü? Ama buna imkân yoktu. Hadi, atlı hayâlse, boru sesi de hayal değildi ya!...

Kahramanlarımız, boynuz borunun acı sesini tâ yüreklerinde hissettiler. Boynuz borunun içe işleyen, adeta burka burka ete giren bıçak gibi, acı veren sesi vardı.

Boru sesi kesilmişti ki, tepelerin üzerinde yüzlerce hindu belirdi. Ellerindeki mızraklar güneş ışıklarında panldıyordu.

Sıcak, susuzluk, yorgunluk yetmezmiş gibi, bu yeni belâ da, nereden dikilmişti karşlarına?...

Büyük bir güçlkle doğrulan Ömer haykırdı:

— Davranın bahadırlar!... Düşman karşımızda!...

Bütün gaziler atlarına atladılar. Tokta Bey zaten at üzerinde idi.

Ömer, Tokta Bey'e seslendi:

— Tokta Beyim ne emredersiniz?... Nasıl karşıyalım bu leş kargalarını?

Hastalıktan kıvranan Tokta Bey, halsiz bir sesle cevap verdi:

— Yiğit!... idare sende!... Hastalık hal bırakmadı bende gayrı. Karan sen ver. Komutan sensin!...

Tokta Bey bu sözleri büyük bir güçlkle söyleyebilmişti. Son kelimeler ağzından adeta fısıltı halinde çıktı. Gözleri karardı. Attan aşağı devrilirken uşağı yetişerek onu kucakladı. Yere uzattı.»

Ona yardım edecek zaman yoktu. Ağır ağır atlarım üzerlerine süren hindulardan gözlerini ayırmayan Ömer, sert bir sesle komutunu verdi:

— Onbeş gazi, ben ve Osman Ali, sağdan gelenlere saldıracağız! Mustafa!... sen de diğer gazilerle soldakilere... Sungur ve diğer emirberler, develeri koryacaklar!...

Mızraklarınızı, kılıçlarınızı her an çekmeye hazır olun.

Ömer sözlerini bitirmişti ki, hindular acı çığlıklarla saldırışa geçtiler. Sağdan, soldan, kopup gelen toz bulutları, havaya yükseldi.

Gaziler, oklarını birbiri ardısına savurmaya başladılar. İlk anda düşmana oldukça ağır kayıplar verdirildi. Fakat kayıplarına aldırmayan hindular, az zamanda yiğitlerle göğüs göğüse geldiler.

Küçük şakırtıları, acı çığlıklar, at kışnemeleri ortalığı kapladı. Ömer, bir aralık yedi-sekiz hindunun arasında kaldı. Çok güç durumda idi. Bereket versin, Sungur onun durumunu gördü.

Gözü gibi koruduğu su tulumlarını taşıyan hayvanları bırakarak, Ömer'in yardımına koştu. Üç dört hinduyu üzerine çekerek, Ömer'in yükünü hafifletti.

Kendini toparlamış olan Tokta Beyde, İlter'in yardımını ile tekrar binebildiği atının sırtında çarpışıyordu. Az zamanda açıldı. Aslan gibi kükrüyor, vuruyor, kesiyor, parçalıyor, çığ gibi çığneyip geçiyordu. At uşağı İlter de onu takip ediyor, düşmanla çarpışırken, göz ucu ile Tokta Beyin her an yardımına koşmak için tetikte duruyordu.

Çarpışma yarım, saat kadar devam etti, Hindular, her geçen saniye eriyor, eriyor, eriyordu. Birden duyulan yeni bir boru sesi ile hindular kaçmaya başladılar.

SUNGUR'A NE OLDU?

Hindulan takip etmediler. Herkes, durumunu gözden geçirmeye başladı. Ömer kayıp var mı, yok mu? düşüncesi ile, erleri kontrol ederken Sungur'un acı bir çığlığı ile irkildi. Geri dönüp baktı.

Sungur dövünüp duruyor, inim inim inliyordu. Ömer sordu.

— Ne oldu bre? Avratlar gibi ne dövünüp duru yorsun?

— Mahvolduk Beyim! Mahvolduk!...

— Neden mahvolmuşuz be?... Düşmanı kaçırdık ya? Görmüyor musun toz olup gittiler.

— Kaçtıkları için mahvolduk ya beyim!...

— ?!.....

Onların konuşmalarım büyük bir merak ve heyecanla dinleyen diğer bahadırlar kendilerini tutamayarak birer kahkaha kopardılar... öyle ya, düşman kaçtığı için mahvolunur mu idi?... Ne saçma konuşuyordu şu Sungur!... ;

Gülmeyen yalnız Tokta Bey idi... Hastalığın verdiği âteşle, alev alev yanan gözlerini Sungur'a dikmiş dikkatli dikkatli bakıyordu.

Gülenler, Sungur'un halâ dövünmekte olduğunu görünce, toparlandılar. Akıllarına bir soru gelmişti: Yoksa Sungur delirmiş mi idi.

Oboof: Bu çok acı bir şeydi. Sungur... O güleç yüz-

l , babacan Sungur delirmişse bu kendileri için unutulmayacak bir üzüntü kaynağı olurdu. Onu yeni tanıyanlar bile, ne çok sevmiş, ona ne candan bağlanmışlardı.

Çarpışma sırasında başına yediğı bir darbe onda delilik mi hasıl etmişti.

Ömer de aynı şeyi düşündü. Üzüntülü ve okşayıcı bir sesle:

— Sungur!... Yaklaş bakayım, dedi.

Sungur yaklaştı. Ömer O'nun başını kontrol etti. Hayır ne bir topuz ne de kılıç ve mızrak yarası yoktu. Sordu:

— Niye mahvolduk be Sungur? De bana... Düşman kaçmadı mı?...

— Kaçtığı için mahvolduk ya beyim!...

Ömer kızdı:

— Bre!... Ne oldu sana böyle? Darbe tesiri ile desem değıl... Başında bir çizik bile yok. Yoksa güneş mi çarptı?

Ömer biraz düşündü. Sonra iki parmağı göstererek sordu:

— Bu kaç?...

— İki!...

— Peki bu?

—   !...

— Ya bu?...

— Beş!...

Bu defa da birdenbire Sungur kızdı:

— Beyim! Beyim!... Bana parmaklarını saydırıp durma!... Ben deli değılim. Aklım da başımda.

— Bre! madem aklın başındadır da, neden bu hal-tı karıştırap durursun?

— Beyim! Ben halt karıştırmıyorum; olanı söylüyorum.

— Olan ne imiş be?... Düşman kaçtığı için mahvolduğumuzu söyleyen sen değil misin?

— Evet!... Yine de söylerim. Çünkü su!...

— Eeee ne olmuş suya?

— Suyumuzu da çalıp götürdüler Beyim!... Su yüklü develeri!...

— Neeeee?

O anda, yedi sekiz ağızdan birden üzüntülü çığlıklar fırlayıverdi. Herkes, şaşkın şaşkın birbirine baktı. Şaşırmak sırası, belki de dövünmek sırası şimdi onlarda idi. İşte şimdi mahvolmuşlardı.

O anda, gök gürültüsü gibi bir kahkaha çölü inletti. O zamana kadar güldüğü görülmeyen ve hasta olan o koca Tokta Bey, atının üzerinde iki büklüm olmuştu. Katıla katıla gülüyor, arasıra elini sallayarak Sungur ve diğerlerini işaret ediyordu.

Onun gittikçe artan kahkahası, yiğitlere suyu da unutturmuştu. Yoksa, asıl şimdi. Tokta Bey mi çıldırmıştı?... Suyun çalındığını öğrenmek, bu koca Yiğidin aklını kaybetmesine mi sebep olmuştu?...

Heyecanla ona yaklaştılar. Fakat Tokta Bey, onların endişeli ve şaşkın yüzlerine baktıkça daha fazla gülüyordu. Gürül gürül akan bir ırmak gibi, kahkahaları coşkun bir şekilde birbirini takip ediyordu. Yüzü gülmekten mosmor olmuştu. Bu şekilde giderse katılabilirdi. Bunu farkedenden at uşağı tler, Tokta Beyin atına bir kamçı çalarken:

— Merak etmeyin Beylerim!... Şimdi onu iyileştirir ve geri getiririm, diye haykırdı.

Tokta Beyin kamçıya alışık olmayan atı, kamçıyı yer yemez, kişneyerek şahlanmıştı. Sonra da, sırtında kahkahadan kırılan Tokta Bey ok gibi çöle daldı, gitti.

Beyinin atma kamçıyı çaldıktan sonra, kendi atına koşup atlayan Üter, onları süratle takibe başladı.

Tokta Beyin kahrkahası uzaklaştı, uzaklaştı; niha-yet duyulmaz oldu.

O zaman Ömer, bitkin bir halde:

— Gerçekten de mahvolduk dostlar!... tşte şimdi mahvolduk! Diye mırıldandı. Suyu çaldırdığımız yetmez gibi, Tokta Beyimizi de çıldırttık.

Hiç kimsenin, kimseyi teselli edecek hali yoktu. Hepsi de güç durumda idiler. Suyun çalınması demek, çölde hepsinin susuzluktan kavruarak ölmeleri demektir. Nasıl olmuştu da develeri çaldırmışlardı. Birbirlerini de suçlamaya hiç birinin hakkı yoktu. Hindular oldukça kalabalıktilar. Herkes başının derdine düşmüştü.

Fakat, bu ümitsizlik hali çabuk geçti. Yiğitleş hemer kendilerini topladılar. Olan olmuştu bir ke-re... ölüme çare yoktu. Şimdi düşündükleri, Tokta Beydi. Yoksa o büyük kahramanı da kaybetmişler mi idi?...

Hava kararmaya başlamıştı. Çölde, güneşin batışı çok hoş oluyordu. Fakat, şimdi kimsenin bu güzel-liği görececek hali yoktu. Sessizliği, Osman Ali bozdu:

— Arkadaşlar!... Ne düşünüyorum biliyor musunuz? dedi.

— Ne düşünüyorsun?...

— Yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik de, tam çölü aşacağımız sırada susuz kaldık.

— Amaan, canım sende!... Allah' kerim... Ümitsizliğe kapılmayalım. Biz ne için yola çıktık.

— Cihad için... Yani Allah'ın Ulu adını yaymak ve O'nun rızasını kazanmak için.

— Tamammm!... Öyle ise, Cenab-ı Hak, kendisi için mücadele edenleri yardımsız komaz.

— Pek tabii!... Bu hususta şükürler olsun ki inancımız tam.

— öyle ise mesele yok. Yüce Allah'ın yardım ve rahmet kapıları çoktur. Çölde de olsun bu yardımı herhangi bir şekilde yine yapar. Çünkü O, sonsuz kudret ve kuvvet sahibidir. Bilmez misiniz ki,^N çölde aç kalan Hz. Musa kavmine bıldırcınlar ve kudret helvaları yağdırmıştı. Kızıl Denizi ikiye yararak, Hz. Musa Kavmini firavunun pençesinden kurtarmış ve kendini çok güçlü hisseden Firavunu ve askerlerini Kızıl Denizin tuzlu sularında yok etmişti. Ve yine Bedir Savaşı olmadan, Peygamberimiz ve müminler susuz kaldıklarında çöle yağmur yağdırarak, Müslümanları güçlendirmiş ve susuzluktan kurtarmıştı.

Ömer de sözte karıştı:

— Doğru... Cenab-ı Hak yardımını eksik etmez. Şimdiye kadar ne tehlikeler atlattık, öldük mü? öldürmeyen Allah öldürmez. Uğrunda çarpışanları da yardımsız bırakmaz. İnşa-Allah, muhakkak bize de yardım edecektir. Bu yardımın nereden geleceğini de ancak O bilir.

Hem, burada susuzluktan ölsek de, Âlemlerin Rabbi'nin uğrunda bir ölüm değil mi bu? öyle ise hoş geldi sefa geldi.

Osman Ali cevap verdi:

— Kıymetli arkadaşlarım!... Söylediklerim sakın yanlış anlaşılmasın. Üzülmemizin sebebi, gazi kardeşlerimize, Sultanımız Gazneli Mahmud'a, yapacakları o büyük savaş sırasında yardımcı olamamak.

— Senin ölümünden korktuğun düşüncesi aklımızdan bile geçmedi kıymetli kardeşimiz. Yalnız düşüncelerimizi söylüyoruz. Düşüncen çok güzel. Büyük kuvvetlerle çarpışacak gazi kardeşlerimize yardım edememek endişesi içindesin. Ama, bu da, yine Al-

lah'ın bileceği iş... Yardım eder veya etmez. O'nun her işinde bir hayır vardır.

Sulgur'un bağırması bu konuşmayı kesti:

— Hey Yiğitleri... Akşam namazı zamanıdır. Haydi teyemmüm edip namazımızı kaçırmayalım.

Hep birlikte, tozlarla abdest aldılar. Mustafa'nın imamlığında namazlarını kıldılar. Namazdan sonra üzerlerine bir huzur geldi. Şimdi düşünceleri Tokta Beydi.

Az sonra, at uşağı ile birlikte o da geldi. Tokta Bey, sıkılıgandı. Gençlerden utandığı anlaşılıyordu. Onun için, kimse ona bir şey sormadı.

RACANIN BURNU!..

Ertesi gün, kızgın güneş altında yine bunalmışlardı. Dudakları çatlamış, boğazları kurumuştı. Hayaletler gibi süzülüp durmakta idiler.

Neyse ki, Tokta Beyin hastalığı geçmişti.

İkinci gün, susuzluk dayanılmaz bir hal almıştı. Ancak, ihtiyat olarak saklanmış iki mataradaki su ile dudaklarını ıslatmaya çalışıyorlardı. Kimse konuşmuyordu. Gözler, buğu yükselen çölün kumlarında idi. Sıcak, gözleri yakıyordu. Yiğitler atlarından inmişlerdi. Çünkü zavallı hayvanlar da perişandı.

Susuzluk insaf bilmez bir canavar gibi, kanlarını kurutuyor, onları kızgın kumlar arasında mahvetmek istiyordu, iyice halsiz kalan yiğitlerden bazıları, uyuşuk ellerle eğeri tutarak, atlarının yanında ayaklarını sürüyorlardı.

Arasına iniltileyle esen bir rüzgâr, kumları havalandırarak yüzleri kırbaçlıyordu.

O neşe küpü Sungur'un da hali bitkindi. Belki, diğerlerinden de fazla susuzluk çekiyordu. Atının yanında, yan uyanık halde gidiyordu.

Ansızın ilerde bir kabile gördü. Dört beş yüz kişi kadardılar... Bayrakları dalgalanıyor, mızrakları parlıyordu.

Sungur, heyecanla gözlerini kırıştırdı. Acaba kimdi bunlar?... Düşman mı yoksa, Gazne ordusun-

dan bir birlik mi?... Dikkatli dikkatli baktı. Eyvah... Eyvah ki ne eyvah!... Bunlar hindu idiler. İşte, başlarında bulunan racanın kulaklarındaki salıncak gibi sallanan yakut küpeleri görülüyordu. Adam gülüyordu da... Açık ağzından görünen dişleri öyle sivri idi ki, sanki kuduz bir kurt ağzını açmıştı.

Gülen adam, birden atını mahmuzladı. Sungur ne olduğunu, nasıl olduğunu anlayamadan adam, el uzatsa değeceği bir yakınlığa geldi. Sanki, adam rüzgârın üstüne binip gelmişti. Şimdi de Sungur'un yüzüne bakıp sırtıyordu. Burnu bir mızrak gibi sivri ve uzun olup, Sungur'un yüzüne doğru uzanıyordu. Nerede ise, Sungur'un alnına saplanacaktı.

Sungur başını yana kaçırırken bir çığlık kopardı:
— Davranın Yiğitler!... Basıldık!...

Sungur'un çığlığı üzerine, uyuklayan gaziler irkilerek, şakırtılarla kılıçlarını çektiler. Yirmi dört kılıç bir anda ışıltılarla havalandı.

Soru soran sesle çölü doldurdu:

— Ne oldu?...

— Düşman nerede bre?...

— Kimmiş baskını yapanlar?...

Aaaaa... Hindular kaybolmuştu. Sungur gözlerini kırıştırdı.

— Şimdi burada idiler!... Elimi uzatsam tutacak kadar yakınımda idi racaları... Hatta burnu...

Yüzüne doğru uzanan ve alnına saplanacak olan o sivri burnunu söyleyecekti, utandı. Yutkundu, yutkundu ve sustu.

Gaziler, şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Tokta Bey sordu:

— Burnu mu?... Ne burnu?...

Sungur kıpkırmızı kesildi. Başını önüne eğerken mırıldandı:

— Bu işten bir şey anladı isem...

Tokta Bey, onu fazla üzme istemediği için, teselli etti:

— Üzme kendini Yiğidim!... Çölün bir oyunu bu!... Kimi güldür güldür akan ırmaklar görür, kimi de prensesler veya atlılar... Serap denir buna.

Herkes, Sungur'un şaşkın ve utangaç haline kahkahalarla güldüler. Sonra da, bir tehlike olmadığını anlayarak kılıçlarını kabzalarına yerleştirdiler.

Sungur, İlter'e dert yandı:

— Bak şu çölün oyununa!... Beni kepaze etti. Üstelik yalancı çoban durumuna düşürdü beni. Bundan sonra gerçekten düşman görüp bağırırsam, kimse inanmayacak. Patırtı da işte o zaman kopacak.

Ona takılmaktan hoşlanan İlter güldü:

— Masaldaki yalancı Çoban, yalancılığının cezasını kendisi çekmiş... Sen ise yalnız kendin değil, bize de çektireceksin.

Sungur alındı:

— Yani ben Yalancı Çoban mıyım be?...

— Yok canım!... Sana yalancısın demedim ki!...

— Demedin ama, verdiğin misâl beni yalancı biri yapıyor.

— Yok!... Yok Sungur'cuğum!... Seni asla Yalancı Çoban yerine koyamam. Ama...

— Aması ne?...

— Söylersem kızarsın sonra.

— Niye kızayım bel... Söyle!... Hadi söyle!...

— Yok!... yok olmaz. Kızarsın.

— Yemin ederim ki kızmam. Söz!... Bak söz veriyorum.

— Peki!... Mademki bu kadar ısrar ediyorsun söyleyeyim...

İlter biraz durdu. Boğazını temizledi. Sonra ses tonunu ayarlayarak konuştu.

— Yalancı Çoban değilsin ama, olmayan şeyleri gördüğün için hödüğün birisin.

— Neeee? Ben, ben mi hödüğüm.

— Kızmayacak tın hani?...

— Hm!... Niye kızacaktımışım. Senden doğru bir söz beklenmez ya!... Ne de olsa adın Üter...

Belki de iş bir kavga ile neticelenecekti ki, Tokta Beyin bütün gazilere hitap eden sesi duyuldu:

— Dostlarım!.. İçecek suyumuz hiç denecek kadar az. Bir talihsizlik, bizi çok güç durumda bıraktı. Yoluculuğumuzun bitmesine de, sanırım yedi sekiz günlük bir zaman var. Cenab-ı Hakkın rahmet kapılan çöktür. Çöl de olsa, her hangi bir yerden muhakkak ki rızığımızı verecektir. Yalnız biz de boş durmayarak çevrede su bulmaya çalışmalıyız.

Ömer cevap verdi.

— İnşa-Allah bu zaman zarfında bir kaynak buluruz Tokta Bey'im t..

Bu temenniye diğer yiğitlerin, ümitli sesleri de katıldı.

Ertesi gün, doğan güneş, düşe kalka giden bitkin insanlar gördü. Sıcak, yine beyinlere işliyordu. Tokta Beyle, Ömer'in ardından gelen at uşakları bu durumda bile münakaşadan vazgeçmiyorlardı. Üter:

— Yaptığınızı beğendin mi? diyordu. İnsan, hiç su yüklü hayvanları başı boş bırakır mı? Şimdi şu çektiğimiz sıkıntı hep senin yüzünden.

Sungur, bu sözlere fena kızdı:

— Ya senin görevin ne idi asilzadem? Sen niye dikkat etmedin?..

— Benim Beyim güç durumda idi. Yardım etmem lâzımdı.

— Ya benimki?... Ömer Bahadır'ı yedl-sekiz hindu sıkıştırmıştı. O anda benim hayvanları bekleyecek sabrım mı kalmıştı.

— Sabrın yoksa, şimdi dilin susuzluktan bir karış sarkarken anlarsın gününü!...

— Niye bana yükleniyorsun be?... Sen de alt tarafı bir at uşağı değil misin?...

İlter kasıldı:

— At uşağıyım ama; senden farklı bir uşak... Kafile komutanının at uşağı...

— Bu lâfına güleyim bari. Peki, ne farkın **var** bizden.

— Ne farkı mı?... Anlamamak için ancak Sungur olmak lazım galiba... Ama dur da açıklayayım. Benim Beyim. Tokta Bey, buradakilerin hepsinin komutanı değil mi?...

— Komutanı!... Eeee ne olmuş yani komutam ise.

— Benim Beyim, buradaki herkesin, senin de Beyinin komutam olduğuna göre, ben de, bütün at uşaklarının niye komutam olmayayım. Şimdi anladın mı ha?...

Sungur, zoraki bir kahkaha attı:

— Ha ha ha ha!... Komutana bak, komutana!... Pabucumun komutanı.... Komutanlık sana ne de yakışıyor ya... At üstüne binmiş karga.

— Bre bu nasıl söz?... Şimdi ben sana...

Üter sözünü bitiremeden, Ömer, geri dönerek bağırdı.-

— İlerde ağaçlar var!...

Hint horozu gibi kabarmış îlter, bu söz üzerine sesini kesti. Herkes heyecanla karşıya baktı. Evet!... Evet! Karşıda ağaçlar vardı. Bir vaha belki de bir vahaya varmışlardı. Sevinç çığlıkları yükseldi:

— Su!... Su!...

— Nihayet suya kavuştuk!...

— Üter dayanamadı:

— Beyim!... Tokta Beyim!... Suyu nasıl olsa kavuştuk. Boğazlarımız öyle kurudu ki, hem de ne kuruyuş... Orada nasıl olsa bol su vardır. Ama ancak akşama varırız oraya. Bu arada elimizdeki suyu içsek.

Tokta Bey biraz düşündü. Ömer'le de konuştuktan sonra, ihtiyattaki suyun paylaşılmasına karar verdi. Paylaşılan su, hepsine canlılık getirdi.

İkinci zamanı, gördükleri ağaçlara vardılar. Fakat onları hiç te hoş olmayan bir sürpriz bekliyordu. Ağaçlar, kuru ve yapraksızdı. Etrafında belki de, yıllarca evvel dizilmiş taşlar bulunan bir kuyuda da, tozdan başka bir şey yoktu.

Hepsi dehşet içinde kaldılar. O anda, kendini kaybetmeyen Tokta Beyin sesi duyuldu:

— Kuyuyu kazın bakalım!... Her halde bir kaynağı vardır.

Dört yiğit, kuyuyu kazmaya başladılar.. Fakat bir iki kulaç derine indikleri halde ıslaklığa rastlamadılar. Yüzlere üzgünlük perdesi gerildi. O sırada bile Tokta Bey duruma hakim olmasını bildi.

— Yiğitlerim! dedi. Bizler ümitsizliğe düşecek insanlar değiliz. Allah'a sığınan teslim olan kullarız biz. O'nun rahmetinden ümit kesmeyiz. Gelen belâlara sabır ederiz. Peygamber Efendimiz sallallahü aleyhi ve sellem buyurdu: «Sabır imânın yarısıdır?». «Kime bir musibet gelirse, inna lillâhi... âyetini okur ve: Yâ Rabbl, bu musibetten bana sevâb ver de ondan iyi karşılık ihsan eyle! derse, Allah, bu duâsmı kabul eyler.»

Ve yine buyurdu ki: «Allah'ı büyük tutmaktan biri de, hastalıktan şikâyet etmemek ve gelen belâları söylememektir.»

Sabrın fazileti çok büyüktür. Âlemlerin Rabbi, Yüce Allah'ımız (Celle Celâluhu) Kur'an-ı Kerîm'inde buyurdu:

«Sabredenlerin âhiretteki ecirleri sayısızdır!»,
«Elbette sabredenlerle beraberim!»!

Gördüğünüz gibi, Yüce Allah ve O'nun en Sevgili Peygamberi (Sallallahü aleyhi ve sellem) daima sabır tavsiye ediyorlar. Zaten biz bu sefere çıkarken, Yüce Rabbimiz uğrunda her şeyi göze almamış mıydık?.. Eee, öyle ise, bu duruma niye üzülecekmışız.

Gaziler Tokta Beye sevgi ile baktılar. Ömer, arkadaşları namına ona cevap verdi:

— Tokta Beyimiz!.. Çok güzel konuştunuz. Allah, sizden razı olsun. Çünkü, Allah ve Peygamber Efendimizin buyurduklarını hatırlatmakla, gücümüzü daha da fazla arttırdınız. Fakat şuna emin olunuz ki, ben ve arkadaşlarım asla ümitsiz değiliz. Cenab-ı Hak'kın rahmet kapılarının bol olduğuna inanıyoruz. Biz, O'nun rızasını kazanmak için yola çıktık. Ölümümüz bu çölde susuzluktan olacaksa, tevekkülle karşılarız. Yüce Rabbimizin uğrunda olduktan sonra, ha bu çölde, ha düşmanla çarpışırken ölmüşüz ne çıkar. İkisi de aynı değil mi?..

Yolda giden karıncaya sormuşlar:

— Nereye?..

O da cevap vermiş:

— Hicaz'a, Kabe'ye... Hacı olmaya.

— Bu ince bacaklarla mı?.. Yolda ölürsün be!..

— Gidemezsem bile uğrunda ölürüm ya!..

Bu misâlde de görüldüğü gibi, önemli olan niyet-tir. Resûlullah Sallallahü aleyhi ve sellem buyurdu: «Mü'minin niyeti amelinden hayırlıdır.» Biz cihad niyeti ile yola çıktık, inşa-Allah, Yüce Allah burada öl-

sek bile bizi cihad sevabından mahrum etmez. Bu da bizler için en büyük tesellidir.

Tokta Beyden sonra, Ömer'in de bu şekilde konuşması herkesi canlandırdı. Aralarında neşeli bir hava bile esti.

Teyemmüm ederek akşam namazlarını kıldılar. Akşam yemeklerini bir kaç lokma ile geçıştirdiler. Tek tük kelimelerle konuşuldu. Sonra, herkes, kumların üzerine yaydıkları battaniyelerin üzerine uzandı. Kimisi hemen uyudu; kimisi de gözlerini gökte mücevher gibi parıldayan yıldızlara dikerek hayâle daldılar.

Sabah namazından sonra yemek yendi. Tekrar yola koyuldular. Güneş, kızgın ateşleriyle çölü tekrar yakmaya başlamıştı. Dizginlerinden çekilen atlar da ölgün ölgün yürümekte idiler. Kumlar ateş gibi yanıyordu. Sanki, kocaman bir fırının ağzı açılmış da, hani hani yanan alevlerin sıcaklığı yüzleri yalamaya başlamıştı.

Hepsi susuzluktan yanıyorlardı. Sanki damarlarındaki kanlar kurumuştı. Hepsinin aklı, rastlayacakları bir vahadan içecekleri suda idi.

öğleye doğru, atlardan biri ayakları üzerine çöktü. Ağzından ve burnundan kan boşandı. Şiddetli bir titreme ile vücudu sarsıldı. Beyaz derisi ürperdi. Gözleri yavaş yavaş söndü.

Hiç birinin ölen atı gömmeye hali yoktu. Gözleri nemlenerek, gölgeler gibi ölü hayvanın yanına geçtiler, önde giden gazilerden biri «Su! Su!» diye inleyerek kuma düştü. Kumlan yemeye başladı. Yanındaki arkadaşı, onu kaldırmaya çalışırken, o da inleyerek yere düştü. İnleyerek kendinden geçti. Ömer, endişe ile onlara bakarken, Mustafa'nın, Osman Ali'nin de inleyerek yere yuvarlandıklarını gördü. Arkadaşlarına doğru yürümek istedi; fakat birden onun da dizle-

ri büküldü. Düşerken, uzakta bir kum tepesinin üzerinde bir şeyler görür gibi oldu.

Yanma baktı. Tokta Bey de yanma düşmüştü. Kendisini zorlayarak başını kaldırdı. Kum tepesine baktı. Atlara, develere binmiş bir kalabalık görür gibi oldu. Gözleri bulandı. Acaba?...

Başını tekrar düşerken düşündü. Sakın Sungur gibi serap görmüş olmasın.

Ama yine de ümitle Tokta Beyin omuzunu dürttü. Tokta Bey sordu:

— Ne var Ömer?.. Ne oldu?...

— Bir kafil gördüm!.. Şu iterdeki tepede... Bakın...

Tokta Bey, heyecanlandı. Büyük gayret sarf ederek, Ömer'in işaret ettiği tepeye bakmak için doğruldu. Ömer de, son gayretiyle başını kaldırdı.

Fakat ne yazık ki kafil filân yoktu...

Ömer şaşırıp ve utandı. Demek, Sungur gibi o da yanılmıştı.

— özür dilerim Tokta Beyim!... Ben de serap görmüşüm. Sizi yanılttım.

— Zararı yok oğul!... Bir anlık da olsa, su hayâli ile sevindirdin ya beni... Anlaşılan sonumuz yaklaştı. Artık şehadet getirmek lâzım.

Ömer cevap vermedi. Kıpırdayan dudaklarından kelime-i şehadet getirdiği anlaşılıyordu. Birden başını kumlara düşürdü. Hareketsiz kaldı.

BEKLENMEYEN YARDIM

Ömer, dudaklarına değen bir serinlikle gözlerini açtı. Su!... Su!... Rüya mı görüyordu. Baş ucunda bir karaltı vardı. Gözlerini kırıştırdı. Bir karaltı halindeki görüntü, şekillendi şekillendi. Üzerine eğilen genç bir kızdı... Sita... Evet Sita idi bu genç kız.

Ömer-

— Sita!... Sita!... Sen misin?... Rüya değil ya bu, diye mırıldandı.

Ömer'in çatlak dudaklarına elindeki ıslak mendilden damla damla su damlatan Sita, sevinç ve heyecanla haykırdı:

— Evet benim, Ömer'im!... Ben Sita!... Senin Sita'n! Sensiz duramadım.

— Nasıl gelebildin?... Nasıl aşabildin bunca çölü?...

Sita, parmaklarını Ömer'in dudakları üstüne koydu.

— Sus!... Yorma kendini. Hepsini anlatacağım. Kendini topla önce.

— Yok iyiyim Allah'a şükür. Arkadaşlarım, arkadaşlarım nasıl?

— Hepsi iyi... Kalkma... Yanımdaki bahadırlar onlara su verip, onlarla ilgileniyorlar. Sen rahatına bak.

— Ohhh çok şükür. Şimdi su içmeyi hak ettim öyle ise. Biraz daha su.

— Peki!... Vereyim!... Ama birden içme n'olur.

Sita bunu söyledikten sonra, yanındaki su kabını Ömer'in dudaklarına dayadı. İçinden besmele çeken Ömer, içmeye başladı.

Az sonra, Sita, O'riun içtiği suyu yeterli görerek su kabını çekti. Ömer: '

— Elhamdülillah! Ya Rabbi şükür, dedikten sonra ilâve etti. Suyu yaratan âlemlerin Rabbine ne kadar şükür etsek azdır.

Ömer, birkaç dakika gözlerini kapatarak büyük bir hazla dinlendi. Dirilmiş, canlanmıştı. Sonra başını Sita'nın dizinden kaldırarak oturdu. Arkadaşlarının da kendilerine su veren, yeni gelmiş bahadırlarla sohbet ettiklerini görerek sevindi. Sita'ya sevgi ile bakarak sordu:

— Peki, sen nasıl gelebildin buraya?

— Dur anlatacağım!... Biraz daha kendini toplada.

Gaziler, az zamanda kendilerini toplamışlardı. Akşamın serinliği bastırırken, mücevher pırıltıları gibi ışıldayan yıldızların bambaşka güzellik verdiğini, çölün serin ve temiz havası hepsini canlandırmıştı.

Yeni gelen, on gazi Ömer'in arkadaşları ile konuşurlarken Ömer, az ilerde Sita'yı dinliyordu. Sita şunları anlatıyordu.

— Ömer!... Sen suya atladıktan sonra, çılgına döndüm. Seni yakalayıp öldürecekler diye, o kadar korkmuştum ki... Seni yakalayamadıklarını görünce çok sevindim. Fakat, hemen yeni bir endişeye kapıldım: Onların da sandıklan gibi ya bataklığa saplanıp kalmışsan?

Ama, senin kolay kolay ölmeyecek, bataklıkta boğulmayacak yiğit olduğunu düşünerek teselli buldum.

Yokluğunla birlikte beni alev alev yakan bir ateş benliğimi sarmıştı: O da, okuduğun âyetler ve dualar... Unutamıyordum onları... «Lâilâhe illallah!... Allahü Ekber! Allahü Ekber!...» Onları hatırlamak, ruhumu yakmaya, içime bir alev gibi işlemeye başladı.

Bunlar, ne bizim söylediklerimize benziyorlardı; ne de başka benzerini duymuştum. Göğe çıkan bir yangın gibi alevli idi senin okudukların... Âlemlerin Rabbi'nin, hepimizin Yaratıcısı olan Allah'ın varlığını, ta ruhumda hissettim... Hindu adetleri ve inançları bana tiksinti verdi. Artık orada duramazdım. Kaçmak, seni bulmak, seni bulamasam bile Müslüman olmak istiyordum.

Allah, yardım etti. Bir fırsatını bularak kaçtım. Multan'a varmadan, oradaki camiin imamı ile karşılaştım. Senin sağ olduğunu ve Çöle daldığını ondan öğrendim. Sevinçten çıldıracaktım nerede ise...

Müslüman olmak istediğimi öğrenince o da, benim, senin sağ olduğunu öğrendiğimden fazla sevindi desem yalan söylememiş olurum. Bana Müslümanlığın şartlarını öğretti. Elhamdülillah şimdi Müslümanım ve adım da Emine...

imam. efendi, benim ille de Çöle dalacağımı öğrenince, o sırada cihada katılmak için oradan geçen onbeş gazinin yanına beni de kattı. Ben de gerdanlığımı satarak onbeş deve ve onbeş at aldım. Bol su ve yiyecek yükleyerek Çöle daldık. Allah'a çok şükür tam zamanında da yetiştik.

O gece, Tokta Bey Ömer'le Emine'nin nikâhını kıydı.

Şimdi Ömer'in bütün endişesi Emine idi. O'nun, çölde ıstırap çekmesinden çekiniyordu. Çölden çık-

tıktan sonra, Türk ordusunun hindularla yapacakları savaş da durumu ne olacaktı. Bu da ayrı bir dertti. Fakat, Emine gülümseyerek kocasının elini tutuyor, ve:

— Hiç düşünme beni!... Ben de kılıç sallar, kargı dırterim. Evel-Allah sen de yanımda olduktan sonra bu çöl benim için cennetten farksız, diyordu.

Artık yolculuğun sonuna varmışlardı. Uzaklarda ağaç karaltıları farkedilmeye başlamıştı. Emine'nin getirdiği su da bitmek üzere idi. Atların yarısını sıcağın ve susuzluktan can çekişir halde bıraktılar. Dayanıklı bir at olan Kasırğa'ya. Ömer, Emine'yi bindirmişti. Kendisi de dizginleri tutmuş; ayaklarını sürüye sürüye ilerliyordu. Diğerlerinin de hali, ondan farksızdı. Birden Emine'nin çığlığı ile irkildiler. Onun, parmağı ile, arkalarında kalan yolu gösterdiğini gördüler. Dikkatle baktıklarında, bir kum tepesini aşan develiler ve atlılar görünüyordu.

BECİ VE ÖLÜM

Tokta Bey, «Dur!» emrini verdi. Gaziler, derhal savaş durumuna geçtiler. Yaylar, oklar, kılıçlar, gürzler ve kargılar gözden geçirildi.

Bu arada, arkadan gelenler iyice seçilmeye başladılar. Elli-altmış kişi vardı. En önde çok süslü elbisesi biri görölüyordu. Emine:

— Becü... diye haykırdı.

Evet, gelenler Beci ve adamları idi. Elli altmış kişi kadar vardılar.

Ömer:

— Şiddetli bir çarpışma olacak, dedi. Sultanımız Gazneli Mahmut, çöl dışında Siva'ya tapanları temizlerken çölde de bizim hissemize düşenler bunlar galiba.

İyice yaklaşan Beci'nin bağırması duyuldu:

— Sita!... Sita!... Teslim olun! Seni o uğursuz Türk'e bırakmıyacağımı bilmen gerekirdi. Ülkemizde gebertemedim ama; şimdi senin gözlerinin önünde onu bir it gibi geberteceğim.

Ömer de yüksek sesle cevap verdi:

— Beci! Bir it gibi uluyacağına, erkek gibi saldır!... Haydi bekliyorum.

Hindular arasında bir duraklama oldu. Sonra, atlarını ve develerini sürerek saldırışa geçtiler.

Gaziler, onların ok menziline girmesini bekliyorlardı. Tokta Beyin işareti ile oklar uçtu. Yedi-sekiz hindu hayvanlarından aşağı yuvarlandılar. İkinci de-

fa oklar uçarken, göğüs göğüse gelindi. Bu ikinci atışta dört beş hindu daha devrilmişti.

Bir anda acı çığlıklar, öfkeli bağırtilar ve birbirine çarpan kalkanların gürültüsü duyuldu. Şimşek parıltıları gibi kalkıp inen kılıç şakırtıları çölün derinliklerine yayıldı.

O kadar yorgun oldukları halde, gaziler, fırtına gibi idiler. Ömer, karşısına çıkan hindunun bir vuruşta kalkanını parçalamış, ikinci vuruşta adamın kellesini uçurmuştu. Sonra, üç dört kişi arasına daldı.

Tokta Bey, iki kişiyi devirmişti. Bir ölüm pervanesi gibi savurduğu kılıcı rastladığı düşmanı ikiye biçiyordu. Sanki az önceki bitik ve halsiz Tokta Bey o değildi. Ya diğer gaziler?... Onların da, Ömer'den ve Tokta Beyden farkları yoktu. Onlar da vuruyorlar, deviriyorlar birer aslan gibi saldırıyorlardı.

Az zamanda dövüş yerini acı çığlıklar ve tekbir sesleri inletti.

Bu savaş gaziler için bir ölüm kalım savaşıydı. Hindular da bütün gayretlerini sarfediyorlardı. Ük saldırıda onbeş yirmi cengâver kaybetmiş olmaları gözlerini korkutmuştu. Fakat, gazilerden de bu çarpışma sırasında vurulup yere düşenler vardı.

Bir aralık Tokta Bey, dört hindu arasına sıkıştı, arkadan yediği bir kılıç darbesi, başındaki tolgayı yere uçurdu. Gür kara saçları, hareketin verdiği rüzgârda uçuşmaya başladı. Koca yiğit, destan kahramanı gibi çarpışıyordu. «Allah!... Allah!...» nidaları ile savurduğu kılıç, rastladığı kimseyi cehenneme gönderiyordu. Yanına yaklaşmak mümkün değildi. Biraz geriye çekilmiş, dev gibi iri bir hindu kocaman bir hançeri ona doğru fırlattı. Havada uçan bir yılan gibi vınlayarak süzülen hançer, Tokta Beyin göğsüne gömüldü.

«Allah!» diye haykıran eşsiz bahadır, Tokta Bey, atının üzerinde eğildi. Hinduların sevinç çığlıkları arasında atının boynuna doğru yattı. Fakat ne oldu, nasıl oldu, kimse farkına varamadan Koca Yiğit «Allah!... Allah!... Allah!...» nidaları ile, tekrar bir dev gibi atının üzerinde dikleştirdi. Bıyıklan diken diken olmuş, üzerine bambaşka bir heybet gelmişti. Bir anda, atını şimşek gibi sürdü. Kılıcı bir ölüm pervanesi gibi döndü. Sevinç çığlıkları bitmemiş beş hindu, ne olduğunu anlayamadan kiminin kellesi koptu, kiminin de kolları veya gövdesi... Bıçağı atan hindu, korkudan gözleri faltaşı gibi açılmış olduğu halde, atını çevirip kaçmak istedi. Ama artık çok geçti. Tokta Beyin savurduğu kılıç, ıslık çalarak zırhlı hinduyu ikiye biçti.

Bir anda altı hinduyu da yere sermiş olan büyük kahraman, arkadaşlarının yardımına koşarken, gözleri karardı ve atının sağ yanına doğru düştü. Atı, o fedakâr atı, görülmemiş bir sadakat örneği gösterdi. Tokta Beyin düştüğünü görüp kellesini kopartmak için yere atlamış bir hinduya öyle bir çifte attı ki, acı bir çığlık koparan hindu dört beş metre yükseğe fırlayıp bir pelte gibi yere düştü. Acı acı kişneyip şaha kalkan at. Tokta Beyin başucundan ayrılmıyor ve kimseyi de, sahibinin yanına yaklaştırmıyordu. Hırsını alamayan sadık hayvan çılgın gibi eşiniyor, sonra da başını kaldırarak tekrar acı acı kişniyordu.

Tokta Bey yere düştüğü sırada, Osman Ali de, yüzüne inen bir kılıç darbesi ile, elini kanlı yüzüne kapayarak:

— Allah!... deyip yere yıkıldı.

Onun yanında çarpışan Ömer, Osman Ali'nin şehit düştüğünü görünce, çılgına döndü.

— Allah!... Allah!... Savulun bre!... diye haykırdı. Bir anda savurduğu kılıçla, üç dört hinduyu biçti.

Acı ılıklarla yere serilmiş, hindu erlerin üzerinden geçerek, Osman Ali'nin yanına koştı. Sevgili arkadaşının baş ucuna çömeldi. Ne yazık ki, o mert Osman Ali, Hintli Müslüman yiğit, dünyasını değıştirmişti.

Beci, savaş boyunca mer'i nuzralamak için fırsat kollamıştı. Onun, Osman Ali'nin üzerine eğildiğini görünce, elinde uzun zamandır tuttuğu mızrağını savurdu.

Ömer'in peşinden gelen Emine, mızrağın geldiğini görünce-

— Ömer dikkat et!... diye bağırırken mer'in önüne geçti.

Havada, bir yılan gibi şimşeklenerek uçan mızrak, Emine'nin göğsüne hışırta ile gömüldü. Ucu, sırtından çıktı.

Ömer, ayağa fırladı. Yıkılmak üzere olan Emine'yi arkasından tuttu. Yavaşça yan yatırdı. Emine'nin dudaklarının arasından kan szlmeye başladı. Dudaklarını kıpırdattı. Ömer eğildi. Emine'nin fısıltı ile şunları söylediğini duydu:

— Ömer!... Ömer'im!... Çok mesudum. Ben de şehidim değil mi?... Beni unutma!... Unutma beni!...

Fısıltı, iyice yavaşladı, yavaşladı ve tamamen keşildi. Emine hafifçe titredi ve hareketsiz kaldı. Şaşkına dönmüş olan mer, onun gözlerini elleri ile kapattı. Gözleri yaşardı.

— Ne mutlu sanaEmine'm!... Ne mutlu sizlere!... Seni ve Hintli kardeşim Osman Ali'yi unutmak mı?... Bu mümkün olabilir mi?

Sonra ayağa kalktı. Dvşenlere baktı. Hindular pek çok kayıp vermişlerdi. Fakat gazilerin de sayıları oldukça azalmıştı. Gözleri akmak akmak olan mer az ilerde kendisine sırtarak bakan Beci'yi gördü.

Çılgın gibi haykırdı:

— Beci!... Beci!... Korkak çakal!... Ancak leşlere diş geçiren kalleş Becü... Niye erlerinin arkasına saklanırsın. Çık karşıma.

Bir kahkaha atan Beci, sinir bozan bir sesle cevap verdi:

— Gaznelü... Seni ta kalbinden vurdum. Yaşasan da bu acıyı ömrün boyunca unutamazsın. Sita benim olmadı ama senin de olmayacak.

Sana fırlattığım mızrak, gerçi senin göğsüne saplanmadı ama; rüzgârı senin can evine işledi, ölsem de gam yemem artık.

Sözlerini bitirmişti ki, gözleri korku ile açıldı:

— Saldırın bre!... Koman deli Türk'ü! diye adamlarına bağırdı.

Çünkü, Ömer saldırmıştı. Buna Ömer saldırmıştı değil, bir fırtına esiyordu demek daha doğru olur. Ömer, bir dev, bir ejderha gibi saldırıyordu.

Gözleri çakmak çakmak olmuş, bıyıkları dikleşmiş, adaleleri gerilmişti. Yakaladığı bir mızrağı, önüne dikilen bir hindu askerine sapladı. Mızrağı geri çekmesine vakit yoktu. Mızrağın sapını bıraktı. Belindeki kılıcı çekerek diğer iki hinduya saldırdı. Beci, askerlerinin Ömer'i durduramayacağını anlamış olacak ki, kaçmaya başladı. Atını bekleyen uşağının elinden atın dizginlerini kaparak ata atladı. Atın başını çevirerek topukladı.

At, peşinde bir toz bulutu bırakarak koşmaya başladı.

Ömer, karşısındaki iki hinduyu hakladıktan sonra etrafına baktı. Hindulardan kimse kalmamıştı. Gaziler, yaralı veya şehit arkadaşlarının baş uçlarına çömelmiş, onlarla meşgul oluyorlardı.

Beci ise, ilerde ince bir toz bulutunun ardında

kayboluyordu. Onu kaçırmaması lâzımdı. Bir ıslık çaldı. Kasırğa, kişneyerek geldi. Ömer, derhal onun üstüne atladı. Süratle sürmeye başladı.

On-onbeş dakikalık bir yarıştan sonra, Beci ile, Beci'nin at uşağına yetişti. Beci'nin uşağı Ömer'i durdurmak istedi ise de, Ömer için onu savaş dışı etmek güç olmadı. Uşağı hakladıktan sonra, tekrar Beci'nin peşine düştü.

Az sonra Beci'ye yetişti. Atlar kumların üstünde koşmaktan yorulmuşlar kanter içinde kalmışlardı.

Kaçamayacağını anlayan Beci, kılıcını çekerek Ömer'i karşıladı. Ömer, bir kartal gibi süzüldü. Vurduğu kılıç darbesi, Beci'nin kılıcını elinden fırlattı. Beci korku ile bakarken, silâhsız bir düşmana silâhla saldırmayı şerefsiz bir hareket sayan Ömer de kılıcını yere attı.

Ömer'in kılıcsız kaldığını gören Beci, elini beline atarak bir hançer çekti. Ömer, onun hançerini kullanmasına fırsat vermeden, avının üzerine saldıran şahin gibi üzerine atladı.

İkisi de, atlarının üzerinden yuvarlanarak kumların üzerine düştüler. İki vücut, kumlar üzerinde alt alta üst üste boğuşmaya başladılar.

Birden, acı bir çığlık duyuldu. Ömer, Beci'nin üzerinden, yana kumların üzerine düştü. Gözlerini kapattı.

İki vücutta, kumun üzerinde bir müddet hareketsiz kaldılar.'Acaba ne olmuştu? Ömer, ölmüş müydü?...

Az sonra, iki vücuttan biri ağır ağır doğruldu. Bu Ömer'di. Hançer, Becinin kendi hançeri, sapına kadar Beci'nin göğsüne gömülmüştü. Beci hareketsiz yatıyordu.

ZALIM ÇÖL

Ömer, atma güçlüğüle binebildi. Arkadaşlarının yanma giderken, Emine'nin vuruluşu, Osman Ali'nin kahramanca şehit oluşu gözlerinin önünden gitmiyordu. Boğazına yumruk gibi bir şey tıkanmış onu sıkıyordu.

Duyduğu acı, bir mızrak gibi kalbine saplanmıştı. Olaylar o kadar çabuk geçmişti ki, onların ölmüş olduklarına inanamıyordu. Öanki, Emine yine o gülümseyen çehresi ve tatlı şivesiyle ona: «Ömer!... Ömer!...» diye seslenecekti.

Ya Osman Ali?... O yiğit, mert ve imanlı Hintli kardeşi?..; Esmer yüzünde inci gibi pırıldayan dişlerini gösteren gülümsemesi... iyilik akan yüzü... Resûlullah hakkında sorduğu sorular?... islâmiyet! öğrenmek için devamlı sorular sorması?...

Oooo!... Onları hatırlamak Ömer'i çıldırtıyordu. Fakat, teselli tarafı da vardı, iki sevgili insan, iki sevgili dost şehitti.

En büyük mertebe... Allah'ın sorgusuz sualsiz cennetine kabul ettiği şerefli kimselerden olmuştu onlar da... Bir şehidin yetmiş kişiye şefaathetmek hakkı bile vardı. Ne mutlu onlara.

Bu düşüncelerle teselli bularak, fakat yine de yüreği kan ağlayarak arkadaşlarının yanma geldi. Ar-

kadaşları da çok azalmıştı. Ancak beş altı kişi kalmışlardı.

Onlar da, birinin baş ucuna çökmüşlerdi.

Hindu ölüleri ise, geniş bir araziye yayılmıştı.

Sungur, çok kederli bir yüzle Ömer'e el etti. Ömer atmdan atlayıp onlara yaklaştı. Gördüğü manzara karşısında acı bir çılgılık attı.

Tokta Bey, o kapı gibi yiğit yerde idi. tler, Beyi-
nin başını kucağına almış, eli ile alnını okşuyordu.
Tokta Beyin dudaklarının arasından sızan kan boy-
nuna akıyordu. Göğsünde, kalbine yakın yere, sapma
kadar gömülü bir hançer vardı. Anlaşılan kurtulma-
sı mümkün değildi ki, hançeri çıkarmamışlardı. Ömer:

— Tokta Beyim!... diye haykırdı. Sen de mi?...

Tokta Bey gülümsemeye çalıştı:

— Geldin mi Ömer?... Seni bekliyordum... Söyle-
yeceklerim vardı sana.

Emine'nin, Osman Ali'nin ölümünden sonra Tok-
ta Beyin de bu durumu, Ömer'de dayanma gücünü ta-
mamen yok etti. Kederinden çıldıracak gibi oldu.

Tokta Bey, halsiz halsiz:

— Yiğitler!... Diye fısıldadı. Yiğitler!... Galiba
ölüyorum. Toprağımız buradan alınmış olsa gerek.
Geldik... Allah'ın kısmet ettiği yerde gömüleceğiz.
Ama asla gam yemiyorum. Üzülmüş de değilim. Şan-
lı sahabemiz nasıl o mukaddes Mekke ve Medine'yi
bırakarak Allah'ın yüce adını yaymak için Irak'ın,
Suriye'nin ve Mısır'ın çöllerinde, İran'ın yaylaların-
da şehit olmuşsa, benim de ölümüm burada olmuş
ne çıkar. Yeter ki Mevlâ'm günahlarımı affetsin; ci-
had niyeti ile yaptığım bu seferi kabul buyursun.

Tanıdıklara söyleyin. Haklarını helâl etsinler. Siz-
lere de yolculuk sırasında haksız davranışlarım oldu
ise helâl ediniz.

Oradakilerin hepsi:

— Helâl olsun!... diye mırıldandılar.

— Ömer!... Komutan sensin. Allah, yardımcısın olsun. Ben...

Sözlerini aniden kesti. Bir an durdu. Tekrar dudakları kıpırdadı:

— Eşhedü en lâilâhe illallah, Ve eşhedü enne Muhammeden Abdühû ve Resûlüh, diyerek kelime-i şehâdet getirdi. Kelime-i şehâdeti bitirmişti ki, yüzü nurlu bir aydınlıkla parladı. Başı yana düştü.

Şimdi, Mustafa'nın güldür güldür okuduğu yasi-ni şeriften ve Tokta Beyin sadık at uşağının hıçkırıklarından başka bir şey duyulmuyordu.

Az sonra Sungur'un:

— «Ne mutlu ona!... diyen sesi duyuldu.

Kimseden başka bir ses çıkmadı. Hepsinin gözleri yaşlı idi.

Halsiz halsiz uğraşarak Tokta Beye bir mezar açtılar. Emine, Osman Ali ve diğer şehitler nerede şehit düştülerse orada gömüldüler. Şehitler, elbiseleri ile ve yıkanmadan gömüldükleri için, hepsi de olduk-ları gibi defnedilmişlerdi.

Yiğitler, arkadaşlarının mezar başlarında diz çökerek Allah'a yalvardılar. Ömer de Emine'nin ve Osman Ali'nin mezarları başında göz yaşları içinde, Cenâb-ı Hak'tan onlara rahmet diledi.

Kendinden o kadar geçmişti ki, geçen zamanın farkına varamadı.

Sanki on yıl ihtiyarlamıştı. O yiğit Ömer, bitmiş, çökmüştü. Çünkü:

«Kâlbleri birlikte çarpan yıllarca,
Yıllarca birlikte ağlayıp gülen,
İki sevgiliden biri can verse,

Hayatta kalandır gerçekte ölen.»
Ömer, Sungur'un elini omuzuna koyması ile kendine geldi. Başını döndürerek Sungur'a baktı. Sungur

— Acını anlıyoruz Beyim!... dedi. Ama ölenle ölünmez. Şairin dediğini değiştirerek söylersek:

«Tüm saraylar çökecek Ömer
Her yükselişin sonu yuvarlanış.
Ayrılık vuslatın gölgesi, baharın kış.
Hepimiz toprağa karışacağız,
Dallardan dökülen meyveler gibi.
Ve zaman, mermeri kemiren ağız.
Neden başkaları için yas tutmak...
Talihine ağla ağlayacaksan.
Hayat bir su gibi akıp gidecek.
Korkuyla yumulan avuçlarından.
Güneş doğar sevinirsin,
Sevinirsin güneş battı diye.
Şaşkın!
Doğan güneş değil, acılar.
Batan güneş değil, hayatın.
Kar yağar, içine su serpilir.
Kanında aşk tomurcuklaşır her bahar.
Her yaz, ümitle ürperir için.
Senden bir parçadır her geçen mevsim.
Düşünmezsın.
Dallar gibiyiz.
Okyanusta yüzen sallar gibi.
Dalgalar kaynaştırır bizi, dalgalar ayırır.
Ağlamak neye yarar Ömer?
Dalgalar kör, dalgalar sağı"...
Hayat bir ırmağa benzer kardeşim,
Meçhul ülkelere akan ırmağa.
Nerede kahramanlar, nerede âlimler.

Bütün kervanların geçtiği yol tek.

Biz de, aynı yolun yolcularıyız...

Neden canan öldü diye dövünmek!...»

Ömer, ses çıkarmadan doğruldu. Yavaş adımlarla atma doğru yürüdü. Atma bindi. Tekrar, çevreye bir göz attı. Sonra atını sürdü.

Hepsi de kalbleri kan ağlayarak, o sevgili dostları temsil eden kum kümelerini geride bıraktılar.

SEVİLEN YİĞİTLER

öğleye doğru, uzakta yeşilliklerin belirdiğini gördüler.

Çöl, o amansız ve zalim çöl nihayet bitmişti. Fakat, hiç birinde sevinç görülüyordu. Daha önce, bu âni büyük bir arzu ile bekleyen yiğitler, sanki çölün bittiğini görmemişler gibi duruyorlardı. Kurtulmaya çalıştıkları bu çöl en kıymetli dostlarını çekip başına almıştı. İradelerini kıramadığı, amansız sıcağı, korkunç sessizliği ve çıldırtacak susuzluğu ile yıldıramadığı yiğitlerden hiç olmazsa bu şekilde intikam almak yoluna gitmişti sanki.

İkinci vakti, güzel bir köye vardılar. Köy, onbeş-yirmi evden ibaretti. Onları gören hintli çocukları, sevinçle koştular. Az sonra, çevreleri hint köylüleri ile dolmuştu. Fakat bunlarda, gazilere karşı düşmanlık değil, sevgi görülüyordu.

Yine de Ömer, arkadaşlarına, dikkatli bulunmalarını silâhlarını her an çekmeye hazır olmalarını söyledi.

Gerçi, etraflarını çevirmiş bu çoluk çocuk ve kadınlardan bir fenalık gelmesi beklenemezdi; ama, yine de tedbiri elden bırakmamak gerekli idi.

Köylülerin içinde en yaşlıları, Ömer'in atının dizginini tuttu:

— Siz de onlardan mısınız? diye sordu.

— Hangi onlardan?

— Dün sabah buradan ayrılmış olan ordudan. Gaznelilerden?... Sultan Mahmut ordusundan?... Onlar da sizin gibi giyinmişlerdi.

Ömer'in sevinçle gözleri parladı. Arkadaşlarına dönerek:

— Ordumuz!... Sultanımız buradan geçmiş. Hem de dün sabah bu köyden ayrılmışlar. Yetiştik öyle ise. . diye haykırdı.

Gazilerin hepsi üzüntülerini unutmışlar, büyük bir sevince kapılmışlardı.

Ömer, ihtiyarı sorguya çekti.

İhtiyar adam ve yanındaki hintliler, Müslüman-Türk ordusundan büyük bir sevgi ile bahsediyorlardı. Müslüman-Türk ordusunun kendilerine hiç bir kötülük yapmadığını hattâ, kendilerine büyük iyilik yaptığını anlattılar. Biri:

— Biz, Gazne Ordusunu görünce büyük bir korkuya kapılmış, evlerimizi terk ederek kaçmıştık. Çok yaşlı olan bir kaç kişi ile, yeni doğum yapmış bir kadının evlerinden ayrılmamışlardı.

Biz, artık onların kurtulamayacağını düşünüyor, köyümüzün yakılıp, yıkılacağını sanıyorduk. Ormanlara sığınmıştık. Ama umduğumuz gibi olmadı. Ertesi gün, köyü gözetlemeye geldiğimizde, bizim ihtiyarların evlerinin önünde güneşlendiklerini, Gazne erlerinin pişirdikleri yemeklerden, önce onlara verdiklerini gördük. Buna şaşarken, aynı yardımları kadına da yaptıklarını farkettilik. Üstelik, kadına yemek götüren erler, onun yüzüne bakmadan onunla konuşuyorlardı.

Müslüman-Türk yiğitlerinin doğruluğuna şaştık. Halbuki onlar hakkında bize ne kötü şeyler anlatılmıştı.

Onların yaşlılara ve kadına iyi davranışları bizlere cesaret verdi, önce, kadının kocası:

— Ne olursa olsun!. Ben gideceğim! dedi, ve gitti. Aradan dört beş saat geçmeden geri geldi.

Gaznelilerin çok iyi insan olduklarını, bizi çağır-dıklarını dokunmayacaklarını söyledi. Biz de geri dön-dük.

Gerçekten de, Müslüman-Türkler bize çok iyi davrandılar. Hiç birimizin evine dokunulmadığı gibi, eşyamızın birine bile el sürülmemişti. Yalnız mabe-dimizi yıkmışlar, Siva Putunu kırmışlardı.

Başka bir Hintli de söze karıştı:

— Yıkılmak üzere olan evlerimizi bile tamir etmişler. Böyle düşman görülmemiş... Köyün sağ yönündeki bir uçurum üstünde, bize yardım olsun diye bir köprü bile yaptılar. Hem öyle de büyük ki... Artık sıkıntı çekmeden o uçurumu rahatça aşabileceğiz.

Gazneli Mahmut ve erleri çok iyi insanlar.

Bu konuşmadan sonra, köylüler onları bırakma-dılar. Kendilerine iyi davranmış ve iyilik yapmış olan Gazneli Mahmut'un yiğitlerine ellerinden gelen misafirsevenliği göstermek istiyorlardı.

Onların bu iyi niyetlerini kabul etmemek hoş olmayacaktı. Nasıl olsa büyük orduya yetişmek, artık mümkündü. Ömer, biraz köyde kalmayı yorgunluk-larını gidermeyi kabul etti.

Yıkandılar. Bol bol gelen meyvelerden, yiyecek-lerden yediler. İyice canlandılar. Geceyi, kendilerine ayrılan bir yerde geçirdiler. Fakat, ihtiyatı yine de el-den bırakmamışlardı. Nöbetleşe uyudular.

Sabah namazından sonra, köylülerle vedalaşarak, Gazne Ordusunun gittiği yöne hareket ettiler. Bir gün sonra, ikinci vakti Gazne ordusuna yetiştiler.

OĞUL VARKEN!..

Çok geniş bir ovada, Gazne ordusu savaş düzeni almıştı. Müslüman kuvvetleri karşısında da, fillere ve savaş arabalarına binmiş, sayılamayacak kadar çok hindu askeri vardı. Hindu ordusu, adeta bütün ova-yı kaplamıştı. Hindu erlerinin kulaklarındaki küpeler, bazularındaki gümüş ve altın bazubentler pırıl pırıl yanıyordu.

Başlarının üzerindeki yelpazelerle serinleyen ricaların, sert emirleri, uğultu halinde yükseliyordu.

İki ordunun arasındaki meydanda atını dolaştırıp, Gaznelilerden er dileyen bir hintli silâhşor görü-lüyordu. Hindu ordusundan bu silâhşöre karşı yapı-lan:

— Çandra!... Çandra!... tezahüratı, Ömer'i sars-tı. Karşılaştığı Gazne nöbetçilerine amcası Bekir Bahadır'ın yerini sordu. Vakit kaybetmemesi lâzım.

Amcasının çadırını bulduğunda, onun çadırdaki olduğunu öğrendi. Kapıdaki nöbetçiden, Amcasının er dileyen bu hindu silâhşöre karşı çıkacağını, içerde gi-yindiğini öğrendi. Kafasında bir şimşek çaktı. Artık şüphe edemezdi.

— Destur!... diyerek çadırdan içeri daldı.

Bekir Bahadır, at uşağı tıltar'ın tuttuğu zırhları kuşanmaktaydı. Ömer'i görünce, sevinçle kollarını aç-tı. Amca ile yeğen sevinçle kucaklaştılar. Bekir Bahadır sordu-

— Kırık Hançeri ne yaptın?...

— Allah'ın izni ile yok ettim.

— Aferin Oğul! Evvel Allah başaracağını biliyordum. Şimdi müsaade edersen şu zırhları kuşanayım. Bir hindu silâhşoru er diledi. Ona karşı ben çıkacağım.

O devirlerde, iki ordu, birbiri ile meydan savaşına girmeden evvel seçkin bahadırlarını ortaya çıkarır, birbirleri ile döğüşürdü. İşte, şimdi de, hindular bir silahşörlerini ortaya salmışlardı. Bu, hindu erinin çok tanınmış bir kimse olduğu, hinduların onun için yaptıkları tezahürattan anlaşılıyordu.

Gazne ordusundan da Bekir Bahadır'ın ortaya çıkması, bu hindunun bir bey olduğunu da, ortaya koyuyordu. Yoksa Bekir Bahadır gibi namlı bir Bey, onun karşısına çıkmazdı.

Ömer, birdenbire sordu:

— Kim bu döğüşeceğin?...

Amca ile yeğen bakıştılar. Ömer'in bakışları çok sertti. Bekir Bahadır ürperdi. Bir şeyler hissetti.

«Biliyor!» diye düşündü. «Biliyor!...»

Sonra, gülmeye çalışarak cevap verdi:

— Bir hindu silâhşoru!... Onların büyük kahramanı!... Namlı biri!...

— Aslan Beyin bahsettiği Çandra bu mu?...

Ömer'in sesi, sert ve soğuktu.

— Hu!... Ne Aslan Beyi?... Ha Aslan Bey mi bahsetmişti ondan?...

— Bilmezden gelme Bekir Emmi!.., Beni ilk gördüğünde söylemişti. «Oğlu babasının öcünü aldı mı?... Candra denilen kalleş!...» filan demişti.

Bekir Bahadır, Ömer'in hafızasının çok kuvvetli olduğunu bilirdi. Onun değil Aslan Beyle karşılaştıkları, altı yedi ay önceki konuşmayı, dört beş yaşındaki olayları bile hatırladığını, unutmadığını bilmekteydi.

Ömer tekrar sordu:

— Bu adamın özelliği ne?... Neden başkası veya başka bey değil de, bilhassa sen çıkıyorsun onun karışısına?...

Bekir Bahadır, sertleştirmeğe çalıştığı bir sesle cevap verdi:

— Silâhşor dedik ya Oğul!... Büyük silâhşor!... Başka bir beyin değil de, benim onunla çarpışmak istemem, kollarımın pasını silmek...

Ömer'in yeni bir sorusu Bekir Bahadırı irkiltti:

— Babamı uyurken, baskına uğratıp öldüren bu adam mı Bekir Emmi?

Ömer'in gözleri bir şahin gibi, gözlerine dikilmişti.

Bir an, çadırda çıt çıkmadı. Sadece dışarıdan hinhulardan yükselen gürültüler, çadırın dışında eşinen atların kişnemeleri duyuldu.

Bekir Bahadır, inkârın artık faydasız olduğunu anladı. Derin bir nefes alırken:

— Evet!... Nereden biliyorsun bunu?... diye sordu.

— Aslan Beyle karşılaştığımızdan beri zihnimi kurcalayan bir soruydu bu!... Olayları birbirine bağladım.

. Nasıl oldu bu olay amca?... Babam nasıl öldürüldü? Niye bana şimdiye kadar bunu anlatmadın?

Bekir Bahadır göğüs zırhını düzeltirken cevap verdi:

— Neyi söyleyeydim Oğul!... Beni yakan ateşle körpe dimağını yakıp, gecelerini uykusuz mu bıraktıydım?... Yoksa «Babanın öcünü al!... öç al!...» deyip, seni devamlı olarak huzursuz mu bıraktıydım?...

Bir kardeş olarak ben, bu derece acı çekerken, oğulun, biricik yeğenimin bundan kat kat fazla keder

ve üzüntü içinde kıvranmasına nasıl sebep olur-
dum?...

— Sağol Bekir Emmi!... Ama sen baha çocuklu-
ğumda bir şey söylemiştin. Acılarımız ve sevinçlerimiz
ortak olacaktı. Hiç bir şeyi birbirimizden gizlemeye-
cektik. Eğer bu durumu daha önce söylese idin, senin
bazı günler sinirli ve kızgın hallerinin bundan ileri
geldiğini anlar, ben de üzülmezdim. Şen de, paylaş-
tığımız bu acı ile yıpranmazdın.

Destur istiyorum!... Bu adamla ben döğüşeceğim.

Bekir Bahadır, Ömer'i çok iyi tanıdığı için, onun
sözü buraya getireceğini tahmin etmişti.

Fakat, buna müsaade etmeyecekti. Kararlı idi.
Kesin bir tavırla:

— Hayır!... dedi.

Tekrar sert sert bakiştılar. Ömer, boğuk bir sesle
konuştu:

— Seni ben de giydirebilirim. Destur verirsen
Aziz çıksın:

Konuşmaları daha ilk andan beri ses çıkarmadan
dinleyen Aziz, Bekir Bahadır'ın yüzüne baktı.

Bekir Bahadır, başıyla ona çıkmasını işaret etti.
Aziz çıktı.

Ömer, amcasının, zırhını bağlarken:

— Onunla benim çarpışmam gerek Bekir Emmi!...
dedi. Sesi gayet sakin ve kararlı idi.

Bekir Bahadır başım çevirerek ona baktı. Sordu:

— Nedenmiş o?

- Çünkü öldürülen benim babamdı!...

— Benim de kardeşim!...

— Oğul varken öç almak kardeşe düşmez!...

— Oğul ne diyorsun sen? Çandra, kobra yılanın-
dan zehirli ve çeviktir. Hem kaç yılın silâhşorudur o.
Babanın ardından bir de senin için mi gözyaşları dök-
türteceksin bana?...

— Yüce Allah ne yazmışsa o olur.
— Evet ama, Cenab-ı Hak, «kendinizi körü körüne de ölüme atmayın!» buyuruyor.

— Evvel Allah, kendime güveniyorum. Bırak beni!... Yedi-sekiz aydır hep bugünü beklemiştim. Babamı kallesçe öldüren hindu ile karşılaşmayı...

— Ya ben?... Ya ben?... Kardeş sevgisini bilir misin oğul?... O hiç bir şeye benzemez. Halkımız arasında bile meşhur bir söz vardır: «Kardeş kardeşi bıçaklamış ve sonra da dönüp kucaklamış...»

Gerçekten de kardeş sevgisi ve acısı çok büyüktür.

— Ya babasızlık?... Bunun acısını da sen bilir misin Bekir Emmi?... Gerçi, Cenab-ı Hak senden razı olsun. Bana babasızlığın acısını pek göstermedin ama, yine de bu acı duyuluyor. Baba?... Onun yerini hiç bir şey doldurmuyor.

İki yiğit yine birbirlerine sert sert baktılar. Bu bakışlarda düşmanlık değil, birbirine kıyamıyan iki insan arasındaki büyük sevgi okunuyordu.

Bekir Bahadır, tekrar kemerini tuttu:

— Hadi!... Hadi!... Çocukluğu bırak... Haydi şu kemeri biraz daha sık bakalım!... Senin dengin değil o Çandra denilen adam. Bir kedi kadar çevik, bir yılan kadar zehirlidir.

— Önemi yok!... Er meydanında ona haddini bildirmek isterim.

— Oğul!... Hislerini anlıyorum. Ama, biraz sen de beni anla... Kaç yıldır onunla karşılaşmayı düşünmüştüm... Anlaştık değil mi?

Şu zırhı da biraz çekiver bakayım... Hadi, vakit kaybetmeyelim.

Ömer cevap vermedi. Amcasının arkasına yaklaştı. Arkasından zırhını çekmesini bekleyen Bekir Ba-

hadırın ensesine, elinin yanım hızla indirdi.

Bekir Bahadır, bir inilti çıkararak dizleri üzerine çöktü. Sonra yere yıkıldı. Bayılmıştı. Ömer:

— Affet!... Affet Bekir Emmim!... Mecbur kaldım!... diye mırıldandı.

Bundan sonraki olaylar yıldırım kadar çabuk geçti.

Zırhını kuşanan ve başına, amcasının tulgasını geçiren Ömer, dışarı fırladı.

— Sungur!... diye bağırdı. Çadırın dışında Aziz ile konuşan Sungur:

— Buyur Beyim!... diye cevap verdi.

— Çabuk atımı getir!...

— Atınızı ne yapacaksınız Beyim?... Zaten yorgun hayvancağız.

— Bre!... Ne zamandu* istekleri böyle sorularla karşılar oldun?

Ömer'in gayet sert, o zamana kadar görmediği şekilde çatık kaşlı olduğunu gören Sungur, çok önemli bir hadisenin geçtiğini anladı. Fazla üstelemedi.

— Baş üstüne Beyim!... Şimdi!... diye koştu. Az sonra Kasırğa'yı getirdi.

Kasırğa'nın gelişini gören Ömer'in gözleri yaşanır gibi oldu. Atının başını okşarken:

— Gel benim sadık dostum!... Arkadaşım!... Sana atım demem, kardeşim derim. Sen bana kardeşimden de yakınsın!... dedi. Ve devam etti:

Zorlu bir dövüşe giriyoruz. Göster kendini!...

Kasırğa, Ömer'in söylediklerini anlamış gibi kiş-nedi.

Ömer, zıplayarak, adeta bir tüy hafifliği ile Kasırğa'nın üstüne atladı. Savaş kokusu alan Kasırğa'nın yorgunluğu gitmişti. Başını kaldırarak, burun de-

liklerini açarak, tekrar tatlı tatlı kişnedi. Şahlanarak, ön ayaklan ile havayı tekmeledi.

Ömer, kendisine şaşkın şaşkın bakan Sungur'la, Aziz'e döndü:

— Hakkınızı helâl edin Yiğitler!.. Tuz ekmek hakkınızı...

İki at uşağının, bu durum karşısında ağızları açık kalmıştı. Aziz dayanamayarak sordu:

— Nereye Beyim?.. Bekir Bahadırın dövüşünü seyretmeyecek misiniz?

— Emmim bu dövüşü bana bıraktı, Aziz!..

— Beyim!.. Size nasıl bırakır. Benim bildiğim Bekir Bahadır ölür de bu dövüşü kimseye bırakmaz.. Sizi, onun karşısına bırakır mı? Çandra'nın ne hinoğ-lu hin olduğunu, karşısına çıkanları nasıl tepelediğini bilmez mi?

Kaç yıldır bugünü bekliyor, yerinde duramıyordu. Doğrusu Çandra'nın yerinde olmak istemezdim. Çünkü Bekir Bahadır bu... Yiğitler yiğidi Bekir Bahadır...

— Oğul varken öç almak kardeşe düşmez bahadırılar!.. Her ne ise... Er meydanıdır burası... Şimdi bir şey söylenemez. At ölür meydan kalır. Yiğit ölür şan kalır... Ya o beni; ya da ben onu haklayacağım. Yüce Allah'tan başka hiç bir şey tutamaz beni gayri... Bekir Emmime selâm söyleyin. Eğer şehit olursam, hakkını helâl etsin. Ellerinden öperim.

Ömer, bunu söyledikten sonra, Sungur'un uzattığı mızrağı kavradı. Bir kere tarttı. Sonra besmele çekerek Kasırğa'yı topukladı. Kasırğa, bir an yerinde kişneyerek şahlandı. Sonra da, her görene «Maşallah!..» dedirtecek şekilde, hindu silahşor üzerine uçtu gitti.

ÇANDRA'NIN HİLESİ

Ömer'in meydanda görülmesi üzerine Hindu ordusundan büyük bir gürültü yükselirken, Gazne ordusundan da, tekbir sesleri duyuldu:

Aziz ve Sungur, gözleri yaşanırken mırıldandılar:

— Hakkımız varsa helâl olsun Yiğit Ömer!... Allah, yardımcın olsun. Gazne erlerinin ne babayiğit kimseler olduğunu göster bu keferelere!.. Yapılması gerekeni yaptın.

O anda, arkalarından, kendi kendine söylenen birinin sesi geldi:

— Artık çok geç!.. Vardı bile!.. Ah Ömer!.. Deli oğlan!.. Yavrum!.. Niye yaptın bunu?.. Babanın acısı yetmezmiş gibi, senin acını da mı yükleyeceksin bana?..

Fakat, yiğit, hem tam bir yiğit olduğunu gösterdin oğul!. Cenab-ı Hak yardımcın olsun, utandırmasın bu hindulara karşı bizi!..

At uşakları, hayretle başlarını çevirdikleri zaman, çadırın kapısına tutunan ve kendi kendine konuşan Bekir Bahadırı gördüler. Saygılı bir tavır takındılar.

Bekir Bahadır, onlara baktı:

— Niye durdurmadınız onu?... diye sordu.

Sungur cevap verdi:

— Beyim!... Çağıldayarak akan bir ırmak durdurulabilir mi?... Bir kasırgayı kilit altına almak mümkün mü? Onu durduracak güç var mı bizde?... Ömer Bahadır bu...

Derin bir iç geçiren Bekir Bahadır gülümsedi:

— Haklısınız!... Haklısınız!... Sen niye zaptedemedin desenize bana?... Kocâmışız gayrı... Hadi konuşmayı bırakalım da, biz üç kocatniş, dua ederek dövuşü seyredelim.

Bu konuşmalar olurken, Ömer, rüzgar gibi giden atı ile, Çandra'mn yanına varmıştı, öyle hızlı at sürmüştü ki, hindu silâhşor, onun saldıracağını sanarak mızrağını uzatıp korunma vaziyeti almıştı.

Fakat, herkesin hayretle açılan gözleri önünde, Ömer, Kasırgayı Çandra'mn, beş adım ötesinde 'zınk' diye durdurmuştu.

O hızla giden atı, bir anda, o şekilde durdurabilmek, gerçekten de büyük, hem de çok büyük ustalıktı. Herkesin parmağı ağzında kaldı.

Dünya durdukça namları yaşayacak Türk Süvarileri bile, bu harekete «maşallah!» dediler. Dayanamayan bazıları-.

— Yaşa Bekir Bahadır!... Ata biniş bu kadar olur.

— Görsün hindular, bir Gazne yiğidi nasıl ata binermiş?... derlerken bazıları da:

— Bu Bekir Bahadır!... Bu başka bir Yiğit!...

— Görmüyor musunuz? Gencecik biri bu? dediler.

Türk ordusundan bir uğultu yükseldi:

— Ömer bu!... Ömer!...

— Hangi Ömer?...

— Hani Gazne'de yiğitliğini gösteren ve fedai seçilen Ömer!...

— Bekir Bahadırın yeğeni Ömer mi?

— Evet!... Hamza Gazinin oğlu Ömer!...

Az sonra kulaktan kulağa bir haber, bütün erler arasında dolaştı-.

— Babasının öcünü almak için çıkmış ortaya.

— Vay canına!... Tam zamanında yakaladı Candra'yı desene?...

— Peki! Bekir Bahadır ne demiş buna? O, kolay kolay izin vermezdi buna?

— İzin vermiş işte!... Ömer: «Oğul varken öç almak kardeşe düşmez.» demiş.

— Yaaa!... Ama yazık olacak ona.

— Bekir Bahadır hata etmiş. Ömer'i, Çandra'mn karşısına bırakmamalı idi... Kurdun önüne kuzu atmaya benziyor bu...

— Durun bakalım yiğitler!... Müslüman-Türk yiğididir o. Evvel Allah, sonra kendisine güvenmese çıkar mı er meydanına?... Ak koyun, kara koyun, sonra çıkar oyunu demişler. Ömer'in Gazne'de, o kadar yiğit arasında nasıl kendini gösterdiğini, yiğitliğini unuttunuz mu?

— Doğru!... Doğru!... Onu unutmuştuk. Ömer, nasıl bir bahadır olduğunu göstermemiş mi idi orada?... Bakmayın Çandra'mn iriliğine, tecrübesine ve oyun bilmesine... Aldı o başına belayı...

— «Zor, oyunu bozarmış» derler.. Ömer'in gücü, inşaallah Çandra'yı şaşırtır.

Gazne Ordusunda bu konuşmalar olurken, hindu ordusu da, mızraklarını, kalkanlarını sallayarak kendi silâhşörlerini teşvik ediyorlardı:

— Haydi Çandra!... Kaplan gibi parçala!... Fil gibi ez!...

— Siva adına vur!... Göster kendini!... Kır kemiklerini şu Müslümanın!...

Yüz seksen bin kişilik hindu ordusundan yükselen sesler, korkunç bir uğultu halinde gök yüzüne yükseliyordu.

Çandra, bu bağırıtlardan oldukça gururlanmıştı. Bir hint horozu gibi kabardı. Zırhlı atı üzerinde, kara bir dev gibi duruyordu. Mızrağının sapını sıkı sıkı kavramıştı.

Karşısında durarak kendisini atmaca gibi dik dik süzen Ömer'e seslendi:

— Yiğit!... Hey Yiğit!... Ne derler sana? Koca ordudan seni karşıma çıkardıklarına göre, ya han oğlusun ya da bey... Hangi soydansın? Söyle de şeref lenelim... öldürdüğümüz soylular listesinin arasına senin adım da kazıyalım.

Ömer, ruha işleyen sert bir sesle konuştu:

— Çandra!... Senin iyi bir silâhşor ve usta bir cengâver olduğunu duydum. Fakat, bu yiğitliğini hilekârlık ve kalleslikle lekelediğin de bilinen bir gerçek...

Ben, senin, baskın yapıp uykuda iken hançerlediğin Hamza Gazinin oğluyum!...

— Bre!... Bekir Bahadırın da yeğenisin demek?... O niye gelmedi o. Yoksa korktu mu?

— Kullardan korkmak, siz hindulara, kâfirlere mahsustur. Benim sana yeteceğimi bildiğinden zahmet edip çıkmadı karşına. Seni tepelemeyi bana bıraktı.

— Çocuk!... Ağzın iyi lâf yapıyor.. Acaba bileklerin de nasıl?

— Bunu biraz sonra anlarsın?.

— Biraza zaman kalmaz çocuk. Çünkü ilk hamlede gideceksin.

— Onu ancak Allah bilir. Bak sana bir teklifim var.

— Nedir o?... Yoksa korkup af mı dileyeceksin? Heybetimden mi ürktün, yoksa namımdan mı?...

Ama elimden öyle ucuz kurtulamazsın. Af dileyeceksin. Hem de iki ordunun gözü önünde... Ağlayıp elimi, ayağımı öpeceksin ki bırakayım seni... Yoksa Siva hakkı için acımam sana...

— O kadar iyimser olma... Benim teklifim şu: Ben bu dövüşe Allah rızası için çıktım. Gerçi senden öç almak isteği benliğimi yakıyordu ama, müslüman olursan, babamı şehit ettiğini unuttur seni bir kardeş olarak kucaklarım. Yok sapıklıkta devam edecek olursan Cenab-ı Hak'kın izni ile sana bu meydanı mezar ederim.

Çandra'nın gözleri, bir canavar gözü gibi iri iri açıldı. Bu gözler alev alev parlarken büyük bir kinle haykırdı:

— Benim karşımda böyle konuşabilmek için ya çok aptal-, ya da çok yiğit olman gerekir. Şunu iyi billesin ki, seni mızrakla değil, dişlerimle parçalayacağım. Cesedini ayaklarımın altında çiğnedikten sonra, fillere ezdireceğim.

Bu sözlerden sonra Çandra, korkunç bir savaş narası atarak, atını mahmuzladı. Elindeki mızrağı öne uzatarak Ömer'in üzerine doğru uçtu, geldi.

Doğrusu ya, Ömer, onun bu kadar çevik olduğunu tahmin etmiyordu. Bu koca vücudun yılan gibi kıvrılması, görülmemiş bir çeviklikti.

Ama, Ömer de ondan çevik olduğunu gösterdi. Başkasını o anda öldürecek mızraktan, kıl payı kurtuldu. O da, görülmemiş bir hızla eğilerek...

Sonra, Ömer, Kasırğa'yı süratle hindu ordusu üzerine sürdü. Onlara otuz-kırk adım kala, atmı durdurarak, bütün kuvveti ile haykırdı:

— Allahü Ekber!... Allahü Ekber!... Görün ve belleyin ey hindular! Allah düşmanları ne hâle gelir.

Birden atını döndürdü. Hinduların küfürleri, fırlattıkları ok ve mızraklar arasında, kendisine at koş-turan Çandra'nın üzerine atını sürdü. Ömer, atının üzerine eğilmiş, mızrağını düşmanın kalbine doğru uzatmıştı. Rüzgâr gibi gidiyordu. Ardında ince bir toz bulutu yükselmişti.

Bir anda iki süvari birleşti. İşte, olanlar o zaman oldu. İki at, üç-dört metre kadar gerisin geriye sıçradılar. Toz bulutu arasında bir şeylerin yere devrildiği fark edildi. Sonra... bir anlık duraklamadan sonra, Ömer, atının boynuna eğilmiş olduğu halde, Karsırga'yı sürdü gitti.

Toz, toprak açıldığı zaman, Çandra ile atının yere devrilmiş oldukları görüldü. Çandra, kendini toplayıp ayağa fırlarken, sırt üstü düşmüş olan atının, kalkmak için hâlâ debelendiği görölüyordu. Ayakları ile havayı bir müddet dövdükten sonra, yan döndü ve ayağa kalktı.

Ne olmuştu? Kendine o kadar güvenen Çandra nasıl devrilmişti?

Olay şöyle olmuştu: Ömer, son süratle atını sürerken, mızrağını ileri doğru uzatmıştı. Çandra'ya bir mızrak boyu yaklaşırken eğilmiş, Çandra'nın mızrağından kurtulurken kendi mızrağını düşmanın göğsüne saptamıştı.

Zırhlı olduğu için, Çandra'nın göğsü delinmemişse de, vuruşun tesiri ile, hindu silâhşor, atının üzerinden tepesi üstü aşağı yuvarlanmıştı.

Bu durum, Çandra için ölümden de acı idi. Çandra kalktığı anda, atını da yakalayamadı. At, meydana da başıboş koşup durmakta idi.

Çandra düşüş ânında, mızrağını, kılıcını da kaybetmişti.

Ömer, bir müddet gittikten sonra, atını çevirdi. Çandra'nın, meydanda şaşkın bir ördek gibi durduğunu gördü. Sonra, herkesin meraklı bakışları arasında, Kasırğa'yi Çandra üzerine sürdü.

Atsız ve silâhsız kalmış olan Çandra, artık ölmüş demekti. Hindu ordusundan üzüntülü çığlıklar, küfürler yükselirken, Ömer, düşmanına on adım kala atını durdurdu.

Sonra, çevik bir hareketle yere atladı. Atının sağ rısına bir şaplak atarak, Kasırğa'yi uzaklaştırdı. Elindeki mızrağı toprağa sapladı.

Bu hareketi ile, silâhsız kalmış olan düşmanına karşı, silâhsız çarpışacağını göstermiş oluyordu. Bu çok mertçe bir hareketti.

Ömer, mızrağı yere sapladıktan sonra, ağır ağır Çandra'ya doğru ilerlemeye başladı. Bu ilerleyişte bir aslan edası farkediliyordu. İki ordudan da çıt çıkmıyordu.

Fakat, birdenbire hindu ordusundan büyük bir uğultu yükseldi. Az önceki o üzüntülü, kederli tavırları bırakmış olan hindular, sevinçle bağırıyor; kılıçlarını, mızraklarını kaldırarak Çandra'ya sesleniyorlardı.

— Acıma ona ey hindu kaplanı!...

— Silâhlarını da bıraktı. Artık silâhsız. Kır kemiklerini Çandra! Kır kemiklerini!...

Gazne ordusundan da bir uğultu yükseldi:

— Aferin Ömer'e! Yiğitliğini gösterdi.

— Cesaret isteyen bir davranış bu!... Görmüyor musunuz aralarında vücut bakımından ne büyük fark var? Ömer'in iki misli bu adam.

— Üstelik, sayısız savaş tecrübesi de var Çandra'mn... Ömer, hiç te iyi etmedi.

Bu uğultular arasında, ilerleyen Ömer'le, Çandra arasında, iki-üç adımlık bir mesafe kalmıştı ki, Çandra'nın eğildiği görüldü. Bir anda, elinde parıldayan bir hançerle doğruldu.

Hindu silâhşor, bu hançeri çizmesinden çekmişti.

Hindular sevinçle haykırdılar. Gazne ordusundan da, heyecanlı ve üzüntülü sesler yükseldi:

— Yaptı gene kalleşliğini Çandra!...

— Ah Ömer!... Niye fırsat verdin bu kalleş mel'una?

— Çandra erkeklikten ve mertlikten ne anlar?...

Bekir Bahadır durumu görünce sapsarı kesilmişti. At uşağı Aziz'in omuzunu tutmuş, sinirli sinirli sarkarken:

— Aziz!... Atımı hazırla gayrı!... Çandra ile benim de karşılaşmam gerekecek! dedi. Sonra üzüntü ile inledi:

— Ah Ömer!... Ah!... Benim mert ve dürüst yeğenim!... Dünyada böyle kalleşlerin olduğunu düşünemiyecak kadar dürüsttün, merttin.

Bu inleme, Ömer'in ölümünün arkasından okunan bir ağıttan farksızdı.

Çandra hançerini çektikten sonra Ömer'in yüzüne bakarak, iğrenç bir kahkaha kopardı:

— Beni attan düşürmenin ve karşıma çıkmanın cezasını çekeceksin itoğlu!... Bunu kanla temizleyeceğim. Şans eseri elde ettiğin bu başarıya sevinmeye vaktin olmayacak. Hançerle didik didik edeceğim seni...

Çandra, bunları söyledikten sonra, Ömer'i korkutmak için hançerini salladı. Fakat hayret... Ömer de, korkma diye bir şey olmadığı gibi, gülümseyerek

bakıyordu Çandra'ya. İğrenç bir mahluka bakarmış gibi...

Gözlerini, Çandra'nın gözlerinden ayırmadan tane tane şu sözleri söyledi:

— Sözlerin de birbirini tutmuyor zavallı Çandra!... Hareketlerin gibi... Demin beni ayaklarının altında ezdikten sonra, fillerinin ayakları altında çiğnetceğini söylüyordun. Şimdi ise hançerinle didik didik etmekten bahsediyorsun. Sen rüzgâr önünde yön değiştiren bir fırlıdak gibiymişsin meğerse...

Ömer'i korkutacağını, titreteceğini zannederken, onun alaylı sözlerini işitmek, Çandra'yı deliye döndürdü.

— Geber köpek!... diyerek, hançerini Ömer'e savurdu.

Ömer, görülmemiş bir çabuklukla yana sıçrarken, hançerin sivri ucu elbisesinden bir parça koparıp attı.

Türk ordusundan ve hindulardan, tekrar bir uğultu yükseldi. Şimdi meydanda görülmemiş bir doğuş vardı. Kırk yaşlarında iri ve tecrübeli bir silâhsörle, ondokuz-yirmi yaşlarında tığ gibi bir genç doğuşuyordu. Bu fark yetmezmiş gibi, iri adamın elinde de güneş ışığında şimşeklenen bir hançer kalkıp inmektiydi:

O kadar savaşa girip çıkmış Bekir Bahadır heyecandan, artık dövüş bakamıyordu. Gözlerini yummuş, Sungur ve Aziz'e: «Ne oldu?... Ne oldu?...» diye soruyordu. Onlar da bilgi veriyorlardı:

— Ömer Bahadır yana çekildi! Kurtuldu. Aslan Ömer! Haydi göster kendini beyim!... Vur!... Aman uzaklaş, uzaklaş...

Sungur da kendinden geçmişti: Coştukça Aziz'i yumrukluyor bir yandan da bağıırıyordu:

— Vur!... Eğildi!... Hançerli kolunu kavra, hançerli kolunu!...

Meydanda ise, dövüş, bütün hızı ile sürüp gitmekte idi. Ömer, zıplıyor, sıçırıyor, eğiliyor hançer darbelerinden kurtuluyordu.

Çandra gittikçe yorulmaya başlamıştı. Zaten Ömer de bunu düşünüyordu... Bu arada uygun bir fırsat da kolluyordu. Nihayet bu fırsat çıktı.

Çandra yine hançerini savurduğu sırada, Ömer, onun hançerli bileğini kavradı. Sıkmaya başladı. Bazıları gerilmiş, alnının damarları fırlamıştı.

Çandra, bileğini kavramış olan bu parmaklardan kurtulmak için, elini silkelemek istedi. Fakat imkânsız... Bu genç bahadırın parmakları kerpeten mi idi ne?...

Bir daha silkelemek istedi. Hayır... Mümkün değildi. Kolunu çekmeye çalıştı. Onun da alnında ip gibi damarlar fırlamıştı. Ayrıca yüzünden şıpır şıpır ter akıyordu.

Az sonra bileği kırılacakmış gibi oldu. Çandra'nın, o namılı hindu silâhşorun parmakları gevşedi, gevşedi. Elindeki hançer yere düştü.

O anda, şaşılacak bir şey oldu. Ömer, ayaklarının üzerinde yaylanarak kendisinden çok uzun boylu olan Çandra'ya, korkunç bir kafa attı. Mide bulandıran bir çatırtı duyuldu.

Çandra, gerisin geriye üç-dört adım gitti. Elleri ile yüzünü tuttu. Sonra büyük bir kin ve hiddetle, on yaşındaki bir çocuğun kafası büyüklüğündeki yumruklarını sıkarak, atıldı.

Bunu bekleyen Ömer, eğilerek bu öldürücü vuruştan kurtuldu. Sonra açık vermiş olan Çandra'nın karnına şiddetli bir yumruk gömdü. Çandra, inleyerek iki büklüm oldu.

Bu defa da Ömer, onun yüzüne öyle bir diz vurdu ki, mide bulandıran bir çatırdı, uzak mesafeden bile duyuldu.

Hinduların övündükleri, koca silâhşor, arka üstü devrilirken, ancak bir inilti çıkarabilirdi. Sonra, kolları açık olarak düştüğü yerde biraz debelendi ve katıldı, kaldı. Ağzından sızan kan, boynundan aşağı aktı.

Gazne Ordusundan:

— Allahü Ekber!... Allahü Ekber!... nidaları gelirken, hindu ordusundan küfürler ve lanetler yağıyordu.

Ömer, az geride durup dövüşü seyreden Kasırğa'yı çağırdı. Kasırğa bir sevinç kişnemesi ile, yeleşi havada uçarak Ömer'e doğru koştu.

Ömer, besmele çekerek atına atladı. Sonra Kasırğa'yı hindu ordusuna çevirerek bağladı:

— Allahü Ekber!... Allahü Ekber!... Ey Siva'ya tapanlar!... Allah düşmanlarının ne hale geldiğini gördünüz mü? Başka silâhşorunuz varsa gönderin. Bekliyorum.

Beş ort dakika beklediği halde, hindu ordusundan uğultudan başka bir şey gelmediğini görünce, atını bir kaç defa şahlandırdıktan sonra, Türk ordusuna doğru sürdü.

Dövüşü seyretmiş olan Gazneli Mahmut bile heyecanlanmıştı. O kadar savaş görmüş yaşlı komutanlar, gaziler sevinç gözyaşları döküyorlardı. Bekir Bahadırın ise, sevincini anlatmaya imkân yoktu.

Gazneli Mahmut'un huzuruna yaklaşan Ömer, atından aylayarak, dizginleri, koşup gelen Sungur'a verdi. Sonra Sultanın önünde selâm verdikten sonra, Kırık Hançeri nasıl yok ettiklerini anlattı.

Gazneli Mahmut bu habere de çok sevinmişti:

— Gazilerim!... diye gür bir sesle bağırdı. Allah'a; bize böyle evlâtlar verdiği için ne kadar şükür etsek azdır. Ömer gibi mert ve imanlı gençlerimiz oldukça, Türk Milleti varlığını ve şerefini daima koruyacaktır.

Oğul!... Yüzümüzü ağarttın. Cenab-ı Hak da senin yüzünü ağartsın. Gel de seni kucaklayayım.

Ömer, hem çok utanmış, hem de çok sevinmişti. Gözneli Mahmut gibi bir gaziden, böyle hayır dua almak ne büyük bir nimetti.

Gazneli Mahmut Ömer'i kucakladıktan sonra, Gazne yiğitlerine bağırdı:

— Gazilerim!... Şimdi sıra şu karşımızdaki hindu ordusunda. Akşam yaklaştığı için savaşı yarın sabah yapacağız. Akşam son hazırlıklarınızı bitirin.

KILIÇLARIN GÖLGESİNDE

Savaş ertesi gün yapılacaktı. Ordu istirahata çekildi. Gaziler, son defa silahlarını gözden geçirdiler. Kılıçlar, yaylar ve mızraklar topuzlar gözden geçirildi. Atların gemlerinin sağlam olup olmadığına bakıldı' Yay ^kirişlerine balmumlan çekildi.

Güneş battıktan sonra, ovanın iki tarafında ateşler, yer yer gecenin kara örtüsünü yırttılar. Hindu ordusu da boş durmuyordu. Onlar da, gerek filleri,, gerekse atlarını ve silahlarını gözden geçirmişlerdi.

Hindular sayı bakımından müslüman Gazne ordusundan çok daha fazla olduklarından, kendilerine oldukça güveniyorlardı. Onları sevindiren bir husus da, çölde bir ay yürümüş müslüman ordusunun savaş gücünü kaybettiğini sanmaları idi.

Sabah namazını Gazne ordusu hep birlikte kıldı. Okunan ezan ve alınan tekbirler ovada yankılar yapıyordu.

Ovayı sis kaplamıştı. Namaz bittikten sonra, hafif bir rüzgâr, sisleri alıp götürdü. Saatler ilerledikçe seherin elleri, yakut ışıkların kapılarını açtı. Her taraf pırıl pırıl aydınlandı.

Namazdan sonra son emirler verildi. Hindu ordusunda da hazırlıklar bitmişti. Biraz sonra Güneş yükselmeye başladı.

Güneşin keskin ışıkları altında, her iki orduda çelik tolgaların, madeni kalkanların, çelik kılıçların kıvılcımlar saçarak parladıkları görülüyordu.

Kulak memelerine takılı mücevherleri, başlarının hareketi ile ısıt ısıt yanıp sönen racalar, etrafı mağrur bir şekilde süzüyorlardı. Fil ayakları kalınlığındaki pazılarına, altın, gümüş pazıbentler takmış hindu erleri, gözlerinde¹ vahşi parıltılar yanıp sönerken, kılıçlarını, mızraklarını gözden geçirmekte idiler.

Türk-Müslüman yiğitlere gelince hepsi dudaklarında âyetler ve dualar, vücutları yay gibi gerilmiş olduğu halde komutanlarından gelecek emirleri beklemekte idiler.

Hindular fillerini ordunun kenarlarına almışlardı. Savaş arabaları da fillerin önünde idi.

Bu arabaların içinde iki kişi bulunurdu. Tekerleğin milleri birer metre dışa çıkacak şekilde ustura gibi kesici hale getirilmişlerdi. Düşman saflarına giren bu tekerlek, ölüm pervanesi gibi döner, karşısına çıkan canlıları doğrar geçirdi.

Hindu savaş usullerini bilen Gazneli Mahmut, Müslüman Türk yiğitlerinin imânından, cesaretinden, savaş gücünden ve çevikliğinden faydalanmaya kararlıydı.

Çok sayıdaki düşmana karşı, meşhur Türk savaş taktiğini uygulayacaktı, önce düşman üzerine saldırı yapmak, onları ok yağmuruna tutmak, sonra da sahte ricatla yani kaçışla düşmanı üzerine çekmek...

Düşman, Gaznelileri kaçıyor zannedip saflarını bozunca, derhal verilen bir işaretle kaçır gözükken gazilerin düşmanı çevirme hareketi... Yeniden düş-

manı yıldırma... Sonra da, kılıç, kargı ve topuzlara el atarak göğüs göğüse çarpışma...

Gazneli Mahmut bu arada iki yüz fedaiye de çok önemli bir görev vermişti. Bu fedailer, düşmanların fillerini ve savaş arabalarını iş göremez hale getireceklerdi.

Görev çok tehlikeli idi. Yüzde yüz şehit olma durumu, vardı. Ama bu görevi başarmaları da, 30.000 gaziye, fillerin ayakları altında çiğnenmekten savaş arabalarının milleri ile doğranmaktan kurtaracaktı...

Herkes görevini biliyordu, önce 5.000 kişilik bir grup saldırıya geçip, düşmana ok yağdıracaklardı. Onların oku bitip yanlara doğru kayarak geri çekilince, ikinci bir grup saldırıya geçecekti. Onlar da oklarını boşaltıp sahte kaçışla düşmanı üzerine çekince, ana kuvvetler hinduları karşılayacaklardı. Hindular, ana kuvvetlere yüklenince, yanlara yayılarak düşmanın arasına sarkmış atlı yiğitler hinduları kısıp alacaklardı.

İlk saldırıyı yapacak gaziler, harekete geçecekleri sırada, ordunun arkasında bulunan hafızlar' bir ağızdan tekbir getirmeye başladılar.

— Allahü Ekber!... Allahü Ekber!... Lâilahe illallah!...

Otuz bin gazinin bir anda tekbir getirmesi, yeri göğü inletti.

Yiğitlerin altlarındaki savaş kokusu almış atlar, yeri hiddetle dövdüler ve sabırsız sabırsız kişnediler.

Sonra Gazneli Mahmut'un emri... Besmele ile verdiği emir ve hücum.

Bir anda gök gürültüsü gibi korkunç bir gürleme duyuldu. Binlerce atm toynakları, sert toprağı davul tokmakları gibi dövmeye başladı.

Üzerleri kösele ve demirle kaplı cins Türk atla-

n, düşman üzerine uçtu: Gürr... Sanki dağdan inen sel sulan, her şeyi yıkarak ovaya yayılmaya başlamıştı.

— Allah!... Allah!...,

— Allahü Ekber!... Allahü Ekber!...

Düşmana ok atımı mesafeye gelince, oklar bir ölüm sağanağı gibi boşaldı. Oklar, bir anda gökyüzünü kapladı. Güneş bir an görünmez oldu. Hindulann ön: safta bulunanlarının bir kısmı, daha savaş başlamadan yere serildiler. Gaziler, uçar gibi giden atlarının üzerinde peşpeşe öldürücü oklarını boşaltmakta devam ediyorlardı.

Yüzer kişilik grublara ayrılarak iki yana yayılmış iki yüz fedai, savaş arabalarını süren sürücüleri veya fil sürücülerini ya da filleri ve atları vurmaya başladılar. Gerek arabaların yaralanan atları, gerekse başlarından, hortumlarından oklarla vurulmuş filer, büyük bir hiddet ve hırsla yerlerinde tepinmeye, geriye dönerek safları bozmaya başladılar.

Filler acı acı inliyor, uluyor, atlar kişniyor, şahlanıyor arabaları deviriyorlardı. İlk anda devrilen arabalar, fillerin önünü de kapamıştı. Fil sürücüleri tarafından mızraklarla dürtülen filler, hırslanmış hindulardan almaya başladılar.

Müslüman-Türk ordusuna karşı hazırlanan silâh, hindulan yani sahiplerini çiğnemeye başladı.

Merkezdeki yaya hindu ordusu da, atılan oklarla şaşkına dönmüştü ki, duyulan bir boru sesi...

Talimli Türk atları bunu duyunca kulaklarını diktiler. Sonra hızlarını keserek durdular. Ve aniden geri dönüş... Oklarını düşman üzerine boşaltmış 5000 gazi çok az bir kayıpla geri döndü.

Tekrar bir koşu... Yelpaze gibi yanlara yayılarak açılan gaziler...

O anda yeni bir gümbürtü... Toprak atların ayakları altında sarsılarak titredi. Bir anda savrulan oklar... Göğe yükselen uğultu:

— Allah!... Allah!... Allah!...

— Allahü Ekber!... Allahü Ekber!...

Safları bozulmuş, ileri çıkmış hindu askerlerinden bir kısmı yerde...

Fakat, hinduların savurdıkları ok ve mızraklar da, güneş ışığında şimşeklenerek ve yılanlar gibi uçarak yüzlerce yiğidin göğsüne saplandı.

Atlarından düşen, toynaklar altında veya devrilen atların altında ezilen gaziler... Yeni bir boru sesi ile yine geri kaçış...

Bu defa, büyük bir gürültü ile, safları bozulmuş hindu ordusu saldırıyor. Bir sel gibi geliyorlar... Karşılarına on bin gazi dikiliyor.

Şiddetli sıcak... Herkesten su gibi ter boşanıyor. Gaziler bekliyorlar... Gazneli Mahmut'un buyruğunu tekrarlayan komutanların emri duyuldu:

— Yaylar hazırlansın... Oklar kirışlereeee...

On bin el, on bin yaya on bin ok yerleştirdi. On bin kulak kirışte... Yaylar gıcırdayarak gerildi...

İki Türk saldırısını püskürttüklerini sanan hindular, mızrak şakırtıları ile bağırarak saldırıya geçtiler. Havada salladıkları mızraklar o kadar çok ki... Sanki bir saz ormanı harekete geçmişti.

Hindu kuvvetleri iyice yaklaşıncı mızrakları havada şimşeklenerek yılanlar gibi Gazneliler üzerine uçmaya başladı. Fakat mesafeyi iyi ayarlayamadıkları için bunların bir zararı olmadı.

Savaşta soğukkanlı olmak lâzımdır.

, Düşman oklarının tesirli sahasına girdiklerini gören Gazneli Mahmut'un emri, on komutan tarafından askere iletildi:

— Ok at!...

Kulakları kırışte ve yayları gerilmiş olan gaziler, bir anda kırışleri boşalttılar. Bir anda on bin elin bıraktığı, on bin ok havayı ıslık sesleri ile yırttı.

— Vız!... Vız!... Vızzzz!...

Oklar bir ölüm sağanağı gibi yağdı. Hindular bir an duraklar gibi oldular. Bir kısım erleri yere devrildi. Diğerleri de düşen arkadaşlarının üzerlerine yığıldılar. Arka saftakiler öndekilere baskıya başladılar. Bu arada, gazilerin yeniden savurdıkları oklar, peşpeşe hindu saflarını biçti. Yaralı ve ölümler, hasat zamanı biçilen buğdaylar gibi üst üste yığıldı.

Fakat, hinduların mızrakları da öldürücü olmaya başlamıştı. Sungur'un kulağının dibinden vızıldayarak geçen bir mızrak, bir yiğidin boğazını deldi. Vurularak düşen gazilerin sayısı oldukça arttı. Yalnızdaki bir bahadır, elini kanlı alına götürerek yere düştü. Gazilerden sesler yükseldi:

— Düşman yaklaştı!... Davranın yiğitler!...

— Kılıçlan, kılıçlan çekin!...

— Yiğitliğinizi göstermenin zamanıdır kardeşler!...

Hindular bir sel gibi aktılar. Mızraklar sakırdadı. Çarpışan kılıçların sesleri etrafı çınlattı. İki ordunun uğultusu ve haykışları birbirine kanıştı:

— Allah!... Allah!... Allah!...

— Siva!... Siva!...

— Vur!... Vur!... Siva için!...

— Lailahe illallah!...

— Allah!... Allah!...

— Ya Siva!... Vur!... Vur!...

Gelen hindu dalgası karşısında gaziler bir ileri, bir geri gitmeye başladılar. İki taraf ta bütün gücünü

ortaya koymuştu. İki tarafı kesici baltalar inip kalıyor, acı çığlıklar ovaya yayılıyordu.

Gazne fedailerinin oklarından kurtulmuş, fillerde, çığneyerek yürüyorlar. Gaziler mızraklar ve kılıçlarla bunlara saldırıyorlar. Başına saplanan bir mızrakla çılgına dönen bir fil, acı acı uluyarak geriye dönüyor. Çağıldayarak akan bir nehir gibi gelen hinduları çığnıyor. Acı çığlıklar... İnemeler... Küfürler...

Hindular peşpeşe yıkıldıkları halde bitmek bilmiyorlar. Geliyorlar geliyorlar, geliyorlar...

Ömer, yanındaki arkadaşının bir kılıçla boynunun koptuğunu farketti. Gaziden fıskıran kan, fıskiye gibi etrafa sıçradı. Başsız gövde bir an olduğu yerde durdu; sonra hinduların üzerine devrildi.

Ömer, savurduğu bir kılıç darbesi ile, arkadaşını şehit eden hinduyu biçerken bağırdı:

— Canın cehenneme!... Yalnız da gitmeyeceksin. Bir iki arkadaşın da yanında olacak.

Bu söz biterken iki hindu dizlerinin üzerlerine düştüler. Ömer'in öldürücü darbesinden kurtulamamışlardı bunlar.

Fakat üst üste gelen, dinlenmiş taze hindu kuvvetleriyle yapılan amansız çarpışma, gazileri de oldukça yıpratmıştı. Solumaktan ciğerler patlayacaktı nerede ise... Ya susuzluk?... Amansız düşman olan susuzluk, çölden beri gazilerin yakasını bırakmamıştı. Dudaklar kurumuş ve çatlamıştı. Boğazlar yanıyordu. Bir yudum su... Ah bir yudum...

Gazilerin çoğu da kan içinde idi. Kiminin yüzü, kiminin göğsü, kiminin kolu veya eli kanlar içinde...

Yerde, devrilen hindularla gazilerin meydana getirdiği insan yığınları yükseliyor da yükseliyor...

Bir ara, hindulardan yeni bir uğultu yükseldi. Mızraklar sakırdadı. Atlı hindular harekete geçmiş-

lerdi. Fakat taktikleri hatalı... Atlar, önlerindeki hindu erlerinin arasında sıkışıyorlar. Gaziler, yeni gelenleri görünce daha da gayret ediyorlar.

Mızraklar vınıyor, kılıçlar sakırdıyor, küfürler, inlemeler yükseliyor. Cehennemi bir hava... İnleyenler düşenler, saldıranlar, korunanlar... Boşluklardan gecen hindu atlıları saldırıda...

Gaziler, topuzlar veya kılıçlarla onları atlarından deviriyorlar. Şahlanan veya acı acı kişneyen atların ağızları köpük içinde. Gazilerin herbiri birer masal kahramanı gibi... Mustafa ve Sungur fırtına gibi esiyorlar.

Onların dövüşünü göz ucu ile takip eden Ömer, coşarak bağırdı:

— Hayda bre yiğitler!... Hayda bre Sungur'um!... Hayda bire Mustafa'm!... Allah aşkma, Resûlullah aşkına vurun!... Çalın topuzları... Çalın başlarına!... Osman Ali'mizin öcünü koman!... Koman bre aslan gaziler!...

Mustafa da gürledi:

— Hayda bre Ömer!... Çal kılıcım yiğit ahretlik!... Zafer bizim evvel Allah!... At ölür meydan kalır, yiğit ölür şan kalır.

Gaziler yeni bir güçle vuruyorlar vuruyorlar. Sanki saatlerden beri dövüşenler onlar değil... Savaşa yeni başlamışlar gibi...

İki tarafın da silâhlı elleri kalkıyor, iniyor, kalkıyor iniyor...

Ömer, bir aralık yan tarafında bir parıltı görüp yana sıçrarken, Sungur'un savurduğu topuzun kendisini öldürmek isteyen hindunun kafasına patlattığını gördü.

— Yaşa yiğit Sungur'um!... diye haykırırken, karşısındaki üç düşmanı yere serdi. Sonra Sungur'un

yanına koştı. Tam zamanında yetişmişti. Sungur'un başına inen bir kılıcı kesti. Elindeki topuzu düşürmüş olan Sungur, bundan faydalanarak ölü bir hindunun kılıcını aldı. Tekrar savaşa katıldı.

Bu destani kahramanlıklar olurken, gazilerin sayısı gözle farkedilecek derecede azalmaya başladı. Ne olmuştu?... İhtiyattaki 10.000 kişilik kuvvet nerede kalmıştı?... Niye yardıma gelmiyordu?... Gazneli Mahmud'un düşündüğü ne idi?...

Gaziler böyle düşünüyorlardı ama, muhakkak ki, eşsiz bir komutan olan Gazneli Mahmut'un bir bildiği vardı. Bu ihtiyatı en fazla lâzım olacağı zaman kullanacaktı. Belki de uygun bir zaman bekliyordu.

Ömer'in belki yorgunluktan belki de kaybettiği kandan gözleri kararır gibi oldu. Yanındaki yiğitler teker teker düşmeye başlamışlardı.

O anda amcasını gördü. Bekir Bahadırın tolgasının kayışları kopmuş, göğüs zırhı parçalanmıştı. Yüzü kan içinde kalmıştı. Bağırıyordu:

— Haydi gazilerim gayret!... Dayanın!... Kardeşlerimiz şimdi gelirler. Allah aşkına, Ftesûlullah aşkına vurun aslanlarım!...

Bu yaşlı yiğit vurduğu yerleri çökertiyor, geçtiği yerleri darmadağın ediyordu. Sanki bir ejderha idi. Kendisinde nefes darlığı olduğu halde, bu savaşta bir şeyi kalmamıştı. Genç bir yiğitten farksızdı. Zıplıyor, atlıyor, eğiliyor, vuruyor vuruyordu. Sanki yüz adam gücü gelmişti koca bahadıra... Belki de bu onun son savaşı idi.

Yaşlı genç bütün gaziler de Bekir Bahadır gibi çarpışıyorlardı.

Ömer'in gözleri yaşarır gibi oldu: «Hepsi benim kardeşim!... Hepsi yiğit!... Hepsi Kahraman!...» diye düşündü. Sonra: «Yüce Allah'ım!... Sen bizi utandır-

ma. Sancaklarımızı yükselt!... Senin rızan için çarpışan kullarının yardımcısı ol.» diye içinden dua etti.

Ömer'in bütün düşüncesi biraz daha dayanmaktı, ölmeden evvel, birkaç hindu erini daha öldürüp gazi kardeşlerinin yükünü hafifletmek...

Bütün gaziler de galiba aynı şeyi düşünüyorlardı. Saldırıyor, vuruyor, düşmanı yok etmeye çalışıyorlardı.

Bir aralık Sungur'un hırslı ve sinirli sesi gürültüyü bastırdı:

— Otuz sekizinciye de geberttim!... Ey hindular, ellincinizi gebertmeden öldüremezsiniz beni!...

Bir gazinin kahkahası ona cevap verdi:

— Yazıklar olsun sana be bahadır!... Elliye geçememişsin daha... •

Başka biri de kükredi:

— Konuşmayı bırakın kardeşler!... Hindulara saklayın gücünüzü.

Ama bunlar son gayretlerdi. Ömer, gittikçe gerilediklerini hinduların ilerlediklerini farkediyordu. Kılıç ve mızraklar, önünde, sağında ve solunda daha tehdit edici bir hal almaya başlamışlardı.

Birden, sağ taraftan büyük bir gürültü koptu. Bu gürültü, savaşın uğultusunu bastırmıştı. Sanki yer gök inlemeye başlamıştı.

— Allah!.. Allah!... Allah!...

— Allahü Ekber!... Allahü Ekber!...

Sungur ciğerlerinin bütün kuvvetiyle haykırdı:

— Gazneli Mahmut!... Sultanımız, Yiğit Sultanımız geliyor 1...

Gerçekten de Gazneli Mahmut taarruza geçmişti. At üstündeki gazilerin, yukarı kaldırdıkları kılıçlar, güneş ışığında şimşekleniyor, kıvılcımlar saçıyordu. En önde de Gazneli Mahmut görölüyordu.

Köpük gibi ak, yüksek bir atın üstündeki yağız çehreli Gazi Sultan, bir destan kahramanından fark-sızdı... Düşman üzerine bir kasırga gibi yükleniyordu. Gazne Sancağı, Müslüman-Türk sancağı önde, rüz-garda dalgalanıyor.

Gazneli Mahmut'un görünüşü ile gaziler yeni bir güç, yeni bir kuvvet kazandılar. Sungur, gözleri ya-şararak bağıyor:

— Hayda bre gaziler!.;. Analar bizi bugünler için doğurdu. Haydaaa!...

Gaziler de heyecanla bağıyorlar:

— Vurun yiğitler vurun!... Sultanımız da yetiş-ti!...

Hindu kuvvetlerinde bir dalgalanma oldu. Bir kıs-mı sağ tarafa döndüler. Ömer ve yanındaki gaziler biraz ferahladılar.

Yüce Sultan Gazneli Mahmut gelişini belli edi-yor... Hindu saflarında acı çığlıklar, haykırışlar yük-seliyor. Safları dağılıyor.

Gazneli Mahmut gelirse işte böyle gelir. Saldırır-sa işte böyle saldırır...

Hindulardan ümitsiz çığlıklar yükseliyor...

— Mahmut geliyor Mahmut!... Mabut kırıcı Mah-mut bu!...

Sonra kin ve hırsla haykıranlar:

— Yok edelim onu!... Siva yardımcımızdır.

— Öldürelim!... öldürelim!...

Yeni gelen Müslüman kuvvetleri, hindulan biç-meye başlıyor. Mızraklar havada kuşlar gibi uçuyor... Kişneyen atlar, ezilen erler... Çığlıklar... Küfürler... İlemeler...

O anda yeni bir boru sesi... Hindulann arkasına sarkmış gazilerin tekbiri... Sahte kaçış yapmış gazi-ler, dönerek hindulann arkalarını çevirmişler. Hin-

dular iyice kısıka alınımış durumda. Kalkıp inen her darbeye hindu erleri yerlere seriliyor. Hindu ordusu, güneş karşısında kalmış kar gibi eriyor da eriyor...

Boş buldukları yerlerden kaçan hindular, arkalarına bile bakmıyorlar. Kaçamayacaklarını anlayanlar, ümitsizlikle çarpışıyorlar.

İri yan bir hindu, iki taraflı savaş baltasını fırladık gibi çevirerek, acı çığlıklar atıyor. Adamda sıkıştırılmış bir kedi hali var.

Ömer, onun savurduğu baltayı, başını eğmek suretiyle savuşturdu. Fakat hindu, savurduğu balta ile bir gazinin başını uçurdu. Balta darbesi ile kopan baş, döne döne ileri fırladı. Ömer, bu sahne karşısında çılgına döndü. Çılgınlar gibi bağırarak hindu silâhşöre saldırdı. Elindeki topuzu, adamın yüzüne indirdi. Mide bulandıran bir kemik çatırtısı duyulurken, adamın elinden fırlayan balta havada, daireler çizerek bir hindunun tepesine indi.

Hindular artık mahvolduklarını anlamışlardı. Kaçmak, kurtulmak için çırpınıyorlardı. Savaşın başındaki o gururlu halleri gitmiş, ıslak kedilere dönmüşlerdi. Sümenat Racası da filine atlayarak kaçmıştı.

Yüz seksen bin hindu, otuz bin Müslüman-Türk yiğidi karşısında darmadağın olmuştu. Fakat halâ çarpışan ve direnen hindu kuvvetleri vardı. Ömer ve yanındaki yiğitler bu hindulara saldırdılar. Vuruyor, deviriyor ve çiğniyorlardı. Ömer, bir aralık arkasında bir parıltı görür gibi oldu. Yana kaçarken başında şimşekler çaktı. «Allah!...» diyerek dizleri üzerine çöktü ve yere devrildi.

Ömer gözlerini açtığı zaman, Sungur'un endişeli ve gülünç yüzünü gördü. Sungur, Ömer'in gözlerini açtığını görünce heyecanla:

— Hey!... Kendine geldi. Koşun!... diye haykırdı.
Ömer, koşuşan ayak sesleri arasında Sungur'un:
— Ömer!... Beyim!... Nasılsın?... diyen endişeli sesini duydu.

Ömer gülümsedi:

— Sağolasın Sungur!... İyiyim!...

Sungur, derin bir nefes aldı.

— Allah'a sonsuz şükürler olsun. Kurtuldun. Seni ölecek sandım. Ne korktum bir bilsen.

Arkadan, sevinçten ne diyeceğini şaşırان birinin sesi duyuldu:

— Hangi hindu öldürebilirmiş benim yiğidimi?... öyle bir hindu anasından doğmadı daha... Öyle değil mi ha?... Söyleyin, değil mi?...

Bu Bekir Bahadır'dı. Sungur da, ağlamaklı bir sesle devam etti:

— Onu öldürecek hançer ve kılıç dövülmedi daha... Topuz ve ok yapılmadı!... Ama yaşlandık gayri, unutuyoruz bunları!...

Sonra burnunu çekti. Elinin tersi ile gözlerini sil-di.

Ömer, üstüne eğilen sevinçli çehreler gördü, işte Mustafa... işte İlder... işte Aziz... İşte diğer gazi arkadaşları... Hepsi de yaralı. Sağlam bir kişi bile yok... Çoğunun başları, kolları ve ayakları sarı. Ama, hepsinde büyük bir sevinç var. Bu, gözlerinden okunuyor.

Sungur, sevinçle izahat veriyor:

— Hinduları ezdik. Altmış bin hindu öldürmüştük. Otuz bin de esirimiz var. Diğerleri de kaçtı. Eh olacak bu kadan da değil mi ya. Adamlar öyle bir kaçıyorlar ki, tutabilene aşk olsun. Ama, yiğitlerimizin bir kısmı, hâlâ peşlerini bırakmış değil. Sümenat Kapıları bize açıldı artık.

— Ya bizim kayıplarımız?...

— Sekiz bin şehidimiz var. Allah rahmet eylesin. Bin de ağır yaralı... Hafif yaralı desen kalanların hepsi... O kadar kalabalık düşmana karşı bu durumumuza da şükür...

Ömer sevinçle söylendi:

— Allah'a sonsuz şükürler!... Bu zafer bizi Sümeysat'a götürür artık.

Gür bir ses cevap verdi.

— Evet!... Cenab-ı Hak'kın izni ve yardımı ile zaferi kazandık. Bu zafer, Evvel Allah, sonra sizin gibi imânîh. gençlerimizin, yiğitlik, zekâ, cesaret ve kahramanlığı ile gerçekleşti. Gençler, güçlerini her zaman millet ve devlet menfaatleri için harcarsa bütün zaferler bizimdir evlât.

Bu ses?... Bu ses?... Evet bu ses, Gazneli Mahmut'un, O yiğitler yiğidi büyük gazinin sesi idi. Sarayında rahatça oturup, keyfine eğlencesine bakabilecekken, cihad sevabı kazanmak için, savaştan savaşa koşan, kan ve ateş deryalarına dalmaktan çekinmeyen Gazi Sultandı bu...

Kendisi, savaş yaralarını sardırmadan, işte, yaralıları ziyarete gelmişti. Yüzünün sağ tarafında bir kılıç kesigi vardı. Kırçıl sakalının sağ yanı, akan kandan kıpkırmızı olmuştu. Göğüs zırhı parçalanmıştı. Arkasındaki komutanların da, ondan farkı yoktu; onlar da, yara bere içinde idiler.

Fakat, başta Yüce Sultan Gazneli Mahmut olduğu halde, hepsi de, on sekiz yaşlarındaki gençler kadar canlı gözüküyorlardı. Sanki o büyük savaştan az önce onlar çıkmamışlardı.

Ömer, onu görünce, saygı ile yerinde doğrulmak istedi. Gazneli Mahmut gülümseyerek, elini onun alına koydu.

— Yoooo!... Kalkmak!... İstirahat, biraz istirahat etmen lâzım. Yiğit Gazi! dedi. Sonra ilâve etti:

— Gazan mübarek olsun.

Ömer sevinçle cevap verdi:

— Hepimizin Gazası Sultanım!...

Sultan ve yanındakiler, Ömer'in yanından uzaklaştılar. Diğer bir yaralının yanına gittiler.

Ömer, yarasını sardırmadan, erlerinin hatırım so-
ran ve onlann yaralarını sardırın bu yiğit Sultanın
arkasından, hayranlıkla baktı. Dudaklarından şu ke-
limeler döküldü:

— Haklısınız Sultanım!... Bu zafer bizim... Bütün zaferler de bizim olabilir. Ancak, Gazada Genç-
lerinin gayreti ile birlikte, sizin gibi, Milletin men-
faatlerini, şahsi hırs ve ihtiraslanndan üstün tutan
idarecilerimiz olursa!...

Böyle oldukça Şanlı Ordularımız zaferden zafere
koşacak ve milletimiz yükselecek, daima yükselecek;
bu ve bunun gibi binlerce zafer kazanacaktır.

S O N